Catalunya

Novembre 2005 • número 69 • 0,50 euros • www.cgtcatalunya.org

> ON ENS TROBEM?...

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgt.es
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federacio Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat de Catalunya**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)**

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada
Tel. i fax 93 804 29 85

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgt.es / cgtreus@estil.net
Tel. 977 34 08 83. Fax 977 12 80 41

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46
08940 Cornellà - baixll@eresmas.com
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109
08912 Badalona
cgt_bn@wanadoo.es
Tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos
08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@pangea.org
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - cgtmaresme@ya.com
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Oriental
Gaietà Vinzia, 15-17, baixos
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgt.es
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Ponent
Av. Catalunya, 8è
25002 Lleida - lleida@cgt.es
Tel. 973 27 53 57. Fax 973 27 16 30

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a
43001 Tarragona - cgttarragona@cgt.es
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa
Circumval·lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgt.es
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Rubí
Colom, 3-5
08191 Rubí - cgtrubi@telefonica.net
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Unió, 59
08201 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - fltcgt@yahoo.es
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis
08211 Castellar del Vallès
cgt_castellar@terra.es
Tel. i fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent - sallent@cgt.es
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Olesa de Montserrat
Jacint Verdaguer, 23, 08640 Olesa
Tel. 93 778 04 93

Editorial

Deu mil Catalunyes!!!

Número a número i sense aturar-nos, l'esforç ha valgut la pena si ens hem de guiar per l'aconseguit. El "Catalunya" arriba amb aquest número a una tirada de deu mil exemplars i no ens aturem, tot el contrari.

L'aposta per una publicació com aquesta que des de la CGT s'adreça a tota la societat i serveix d'aparador del que la Confederació General del Treball fa, proposa, lluita, guanya i construeix, alhora que obre les portes de l'organització als moviments socials de tot tipus que aposten per una societat no capitalista, no autoritària, lliure i llibertària, és ja un exemple dins i fora de l'organització.

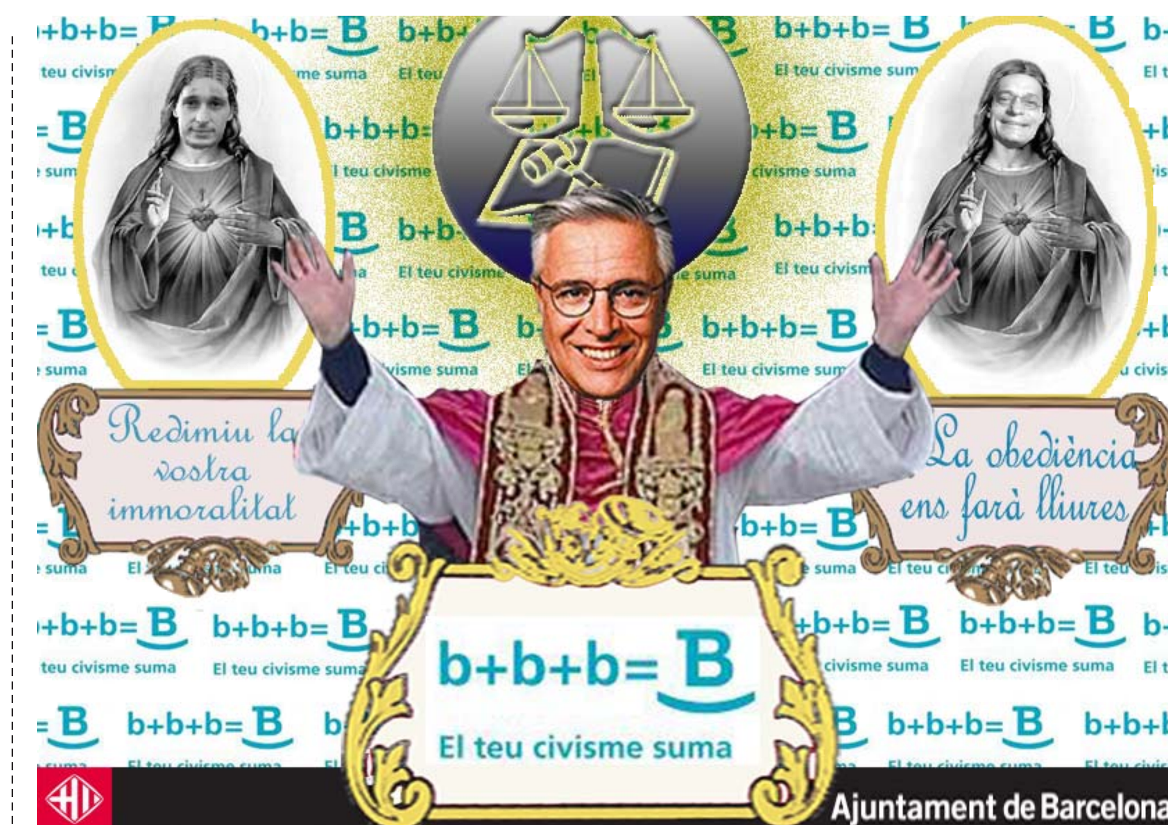
Per les pàgines d'aquesta segona etapa de la cuitena època de la publicació en català de la CNT i ara de la CGT, hi han passat centenars de lluites socials, centenars de conflictes sindicals, centenars de propostes emancipadores en tots els àmbits que aquesta paraula es pot fer anar: feminisme, laïcisme, antiracisme, okupació, ecologisme, pagesia, moviment llibertari, defensa de les llengües1, opció sexual, memòria històrica, antifeixisme... i tot amb un tronc central que són les activitats que desenvolupen les seccions sindicals, els sindicats, les federacions de rama, les federacions locals, comarcals i intercomarcals de la Confederació General del Treball de Catalunya.

El Col·lectiu Catalunya, actual editor de la publicació de la CGT de Catalunya, ha estat obert i es manté obert a qualsevol afiliat o afilada a la CGT de Catalunya, només cal voler-ne formar part i fer-ho, aquest ha estat el model d'acció directa aplicada a la premsa que hem desenvolupat aquests anys i que continuem exercint, sense tancar mai l'espai per cap motiu que no sigui la defensa del "Catalunya " com un espai comú de, per i per a tothom i totdon, sense admetre, per tant, ni els atacs personals entre companyes i companys ni els insults.

Rebutgem públicament les mentides i les falsedats, sigui qui sigui que les faci. Ahir, avui i demà, defensem la llibertat d'expressió total i denunciem la manipulació, els insults i els rumors.

LA MILLOR IMATGE DEL MES

La nova normativa sobre el "civisme" que vol aplicar el tripartit barceloní ha rebut la seva reposta en molts indrets i de moltes maneres, entre elles en aquest magnífic cartell que inaugura aquesta nova secció del "Catalunya", un cartell que és obra de Pecador@ i està penjada a Barcelona Indymedia, que és d'on l'hem treta.

Cada mes, intentarem obrir un espai que inclourà algun dels múltiples cartells que el moviment dels moviments que gaudim i patim crea, cartells i imatges que fan de la lluita un gaudi per a l'estètica.

"Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. **Edició:** Col·lectiu Catalunya: Ramon, Joan, Pau, Patrícia, Vicent, Josep, Carlus, Josep, Xavi, Jordi i Òscar. **Col·laboren en aquest número:** Joost Smiers, Marieke Van Schijndel, reista "Zehar", Plataforma en Defensa de la Serra de Marina, Can Zam i Riu Besòs, Mònica Godia, Enric Tello, Jaume Arnella, Pepe Gutiérrez, Assemblea Pagesa, Abel Paz, Wu Ming, Carlos Navarro, federacions i seccions sindicals de CGT. **Fotografies:** Dídac Salau (Portada). Jordi Escuer Gatius, Indymedia Barcelona. **Il·lustració:** Azagra. **Tirada:** 10.000 exemplars. **Informàtica:** Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977 340 883. **Col·laboracions a:** catalunyacgt@cgt.es i (cronologia) cronocata@cgt.es
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Aquest número del *'Catalunya'* s'ha tancat el dijous 20 d'octubre del 2005.

"El capital és el gran tirà que governa les actuals societats, el capital dicta les lleis al seu caprici"

Rafael Farga Pellicer, al Congrés Obrer de Barcelona, 19 de juny de 1870

El copyleft reconeix els drets d'autor però qüestiona que limitin els drets de còpia, modificació, reproducció i distribució

El capitalisme converteix tot el que toca en mercaderia, inclòs el dret a l'accés a la cultura

COPYLEFT

Un moviment per posar límits als drets d'autor

Democratitzar l'accés a la cultura

Text: **V. C.;** fotos: **Dídac Salau**

El concepte copyleft naix per oposició al de copyright, que pretén ser garant i guàrdia dels drets d'autor i de la propietat intel·lectual. Per tant, el copyleft és un nou concepte que pretén criticar i modificar els drets d'autor per considerar-los abusius i excessius perquè limiten el lliure accés a la cultura. El capitalisme ha creat la propietat intel·lectual per regular el dret d'autor i el copyright per controlar el dret a reproducció, distribució, comercialització i ús dels bens culturals. Per una altra banda, les patents i les marques registrades permeten que el sector industrial controli les idees creatives. Les patents constitueixen un monopoli d'ús (amb drets punitius sobre els qui l'infringeixin) per a l'inventor durant uns vint anys després que el producte sigui inventat. Això s'ha produït fins i tot amb les plantes i els seus creuaments genètics que ha permès a les multinacionals de la biotecnologia, que han produït els transgènics, controlar i monopolitzar aquest tipus de conreu. En aquest cas, la patent suposa un control polític i econòmic en contra de la sobirania alimentaria dels pobles. Per altra banda, les marques registrades protegeixen l'ús en exclusiva de determinades marques comercials, nomenclàtors i capçaleres.

Els orígens d'aquest moviment se situen en els primers moments que es desenvolupava la informàtica, moment en el qual ningú no es preocupava del copyright perquè existia una gran comunitat de programadors que intercanviava els programes lliurement i els milloraven gratuïtament, fins que van començar a aparèixer les llicències propietàries. "La programació té dos nivells de programació, un que entén l'ésser humà que és una mena de barreja entre matemàtiques, lògiques i anglès, i l'altre és aquell que tradueix aquest text a un llenguatge que entén la pròpia màquina que es tradueix en zeros i uns i és pràcticament impossible entrendre'l. Aleshores quan tu adquireixes un programa amb copyright, l'empresa no et dóna el codi font, el comprensible, sinó només el que l'ordinador pot entendre. Això et fa dependent de l'empresa perquè no es pot entendre i privatitza el coneixement", indica Xabier Barandarian, membre de Sindominio, un servidor autònom dins d'Internet que aposta per construir els 'seys' serveis informàtics amb software lliure.

A partir d'això, el moviment de software lliure va crear el concepte de copyleft per poder modificar i copiar lliurement i que inclou el codi font. Naix als 80 i va tindre un èxit terrible perquè la gent hi col·laborava molt en les millores es crea 'feedback' perquè els usuaris poden millorar el programa que acabaven sumant el programador. La lliure i desinteressada cooperació entre els programadors ha estat capaç de crear un sistema operatiu millor que Windows basant-se en el 'copyleft'.

Alternatives

"Tot el que nosaltres creem no deixa de ser una recombinació del que han fet altres persones en el passat. Si aplicarem la mateixa lògica que ara ens impedeix fer una còpia d'una cançó, seria impossible fer qualsevol tonteria perquè hauríem de pagar per tot", assenyala Barandarian. El copyleft tractaria de reestructurar els drets d'autor i alliberar els dret a còpia per democratitzar l'accés a la cultura, però també es refereix a qualsevol dels àmbits en el qual es puga produir un apropiació dels drets de còpia: els programaris informàtics, els productes culturals però també les patents científiques de llavors o de medicaments, etc. Tot i això no és només una crítica al sistema sinó que ofereix alternatives reals posades en el mercat o a l'abast de tothom com ara el software lliure, els intercanvis d'arxius Peer to Peer (P2P) o l'enciclopèdia lliure Wikipèdia. El més conegut són les xarxes que permeten compartir els productes culturals per aconseguir un benefici col·lectiu; com les P2P (Peer to Peer) d'intercanvis d'arxius que connecten un ordinador amb l'altre sense intermediaris. Napster havia estat un exemple, però va ser tancada, també han estat tancats webs tan emblemàtiques com winmx, soul seek i edonkey.

El copyleft reconeix els drets d'autor per què obtingui els beneficis de la seua obra, si s'obtenen, però qüestiona que els limiten els drets de còpia, modificació, reproducció i distribució i els beneficis obtinguts a partir de restringir-los. El copyleft aposta pel reconeixement de l'autoria de la creació cultura, però defensa els béns culturals dels intents d'apropiació dels intermediaris monopolístics com ara les editorials i discogràfiques. No es tracta tant de desregular totalment els drets d'autor com d'evitar que aquests caiguin en mans de les multinacionals, i que s'apropiïn de la cultura. Una altra opció són les webs de música lliures de drets d'autor com www.burnstation.org i www.lamundial.net o de novel·les per compartir del col·lectiu Wu ming i descarregar en format electrònic, www.wumingfoundation.com. Aquestes permeten que autors desconeguts es puguin donar a conèixer. Existeixen diferents tipus de llicències com les que ha creat la Fundació Creative Common, una organització sense ànim de lucre fundada als EUA per Lawrece Lessig, un dels principals "gurus" d'aquest moviment social. Les seues llicències de còpia flexibles, esteses arreu del món, que s'adapten a la voluntat de cada creador sobre els usos que volen permetre al voltant de la seua obra. Proporciona diferents models de protecció limitada en el temps, en els usos, o models de cobertura pública de la creació artística i científica, oferir-

continua a la pàgina 4 >

> ve de la pàgina 3

ho simultàniament de manera gratuïta a determinats circuits i a la venda en altres cosa que ja han fet cantants com David Bowie o George Michael, o els mateixos membres del Wu Ming.

La part més pràctica

Qualsevol producte cultural o intel·lectual que es faci (una obra d'art, un article de premsa, una gravació musical) sol tenir un copyright restrictiu. L'Estat considera que, per defecte, l'autor prohibirà a qualsevol altre la còpia, la modificació o la distribució de la seua obra. El copyright va sorgir per regular la competència entre impremtes però actualment afecta directament l'usuari perquè aquest té els mitjans per copiar, modificar i distribuir. Les noves tecnologies, però, permeten reutilitzar la informació redifondre-la un altre cop, i el copyleft utilitza el sistema de copyright (que dóna a l'autor la possibilitat d'elegir al voltant del dret a còpia), per rebentar-lo, per redefinir-lo. S'argumenta que, dins del sistema, l'autor pot decidir si vol atorgar drets de còpia, com a propietari del seu producte cultural. Per tant, pot utilitzar aquest dret instaurat pel sistema capitalista, en comptes de per restringir-ne el dret a còpia per decidir tot el contrari, és a dir, que es pugui modificar i distribuir lliurement. El copyleft és un tipus de llicència, és molt senzill fer-ne ús, només cal una nota explicativa en la qual l'autor permet la lliure còpia, modificació i distribució del seu producte. Un exemple de nota seria la següent frase: "Ets lliure de copiar, modificar o distribuir aquesta obra sempre i que reprodueixis aquesta nota". Aquesta darrera condició és important perquè obliga a qui ho vulgui copiar a mantenir el sistema de copyleft, es genera un procés de col·laboració lliure i gratuïta en cascada que accedeix a incloure modificacions i, per tant, millores. Si no es posa la condició que cal repetir la nota, obres la porta per tal que algú pugui limitar el dret a còpia.

"Per exemple, un manual de com fer una taula l'elabora un primer creador però un usuari la pot modificar i millorar i incorporar-ho al producte, aquest sistema cooperatiu és el que fa avançar al copyleft i el coneixement lliure", explica Barandarian. A més, es pot personalitzar en funció del que pensi cada autor, per exemple, alguns models impedeixen la lliure còpia si se'n treu un profit comercial o lucratiu, en l'intent que les distribuïdors no puguin treure beneficis de la cultura lliure. "Actualment comença a haver-hi molts models. En els anys vuitanta les llibertats de reproducció o modificació eren totals, l'únic que no podies fer era esborrar la llicència del final", afirma Barandarian. Més endavant quan s'ha traslladat això a altres àmbits de la creació com la música, la cultura, etc. que ha regulat Creative Commons, un col·lectiu d'advocats nord-americans encapçalats per Lawrence Lessig han creat diferents graus de llibertats de còpia. Per una cantó tindríem la llibertat extrema, que cadascú faci el que vulgui amb l'obra o decidir quines llibertats dóna al públic i quines es guarda, pots dir: "ets lliure de copiar aquesta obra sempre que ho facis sense interessos comercials". "Si una persona reprodueix un article en una altra revista i aquesta és de pagament, aquesta persona hi guanyarà diners i per tant l'autor té dret a remuneració. El copyleft permet un ampli ventall de possibilitat que pots anar seleccionant depenent del que tu consideres que és el correcte. També pots dir que no es permet cap modificació perquè, posem per cas, la teua obra és un manifest polític i no vols que ningú afegeix res que el pugui desvirtuar", conclou Barandarian.

Problemes legals

Totes les legislacions, fins i tot les més restrictives, reconeixen el dret a fer una còpia privada de les obres culturals, la que pot fer qualsevol persona quan enregistra una pel·lícula que emeten per la televisió per a ús privat o una cançó per la ràdio per poder escoltar-la tants cops com vulgui o quan es fa una fotocòpia d'un article del diari que considera d'interès, etc. Aquesta còpia, per a un ús privat i sense ànims de comercialització, no genera drets d'autor, segons s'indica en la mateixa llei. Fins fa uns anys, es podia fotocopiar lliurement un llibre sencer, o copiar un CD de música, el primer es va prohibir taxativament, al segon les associacions d'autors li van aconseguir imposar un cànon per la compra de cada CD i DVD que, suposadament, els compensés de les còpies il·legals que no els generaven beneficis. Diferents sentències judicials han confirmat la il·legalitat d'aquest cànon i la seua arbitrarietat (ja que s'apliquen a CD que igual son només per enregistrar dades i no música). Per al moviment copyleft el cànon és un exponent de la voluntat de les societats d'autors i de les distribuïdors comercials de penalitzar econòmicament la reproducció d'ús privat. Els sistemes anticòpia en els formats digitals també consideren que vulneren els drets de tot usuari a disposar d'una còpia particular. Fins fa unes dècades, les eines per reproduir els béns culturals estaven fora de l'abast de l'usuari, però actualment la revolució de les noves tecnologies ha multiplicat les possibilitats de còpia: gravadores de CD i DVD, sistemes OCR que permeten passar a format informàtic de text els llibres, els escàners, les fotocopiadores o impressores de qualitat fotogràfica.

"El copyleft utilitza el sistema de copyright (que dóna a l'autor la possibilitat d'elegir al voltant del dret a còpia) per rebentar-lo, per redefinir-lo"

Però no es pot només copiar-la sinó també modificar-la i individualitzar-la, o, fins i tot, que cada ciutadà pugui esdevenir un nou creador i aquesta llibertat creativa i cultural s'hauria de protegir i fomentar.

Jornades de difusió de copyleft a Barcelona

Organitzades per col·lectiu Elàstico i Óscar Abril, entre el 15 i el 17 de juliol van tenir lloc al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona "Copyfight Barcelona '05: copyleft a tutiplén". Aquest esdeveniment va reunir experts en cultura lliure i crítics amb el copyright en més de vint conferències, tallers i presentacions. Anteriorment, l'any 2004 entre el 15 i 18 d'abril s'havien fet les II Jornades Copyleft. I es preveu que al desembre se celebrin les Jornades "Copyfight II: arte ilegal" al Centre d'Art de Santa Mònica, que comptaran amb un seminari-taller sobre arts visuals i propietat intel·lectual i un punt de consulta sobre el projecte de Copyfight.
http://www.elastico.net/copyfight/

Para desmontar algunos equívocos

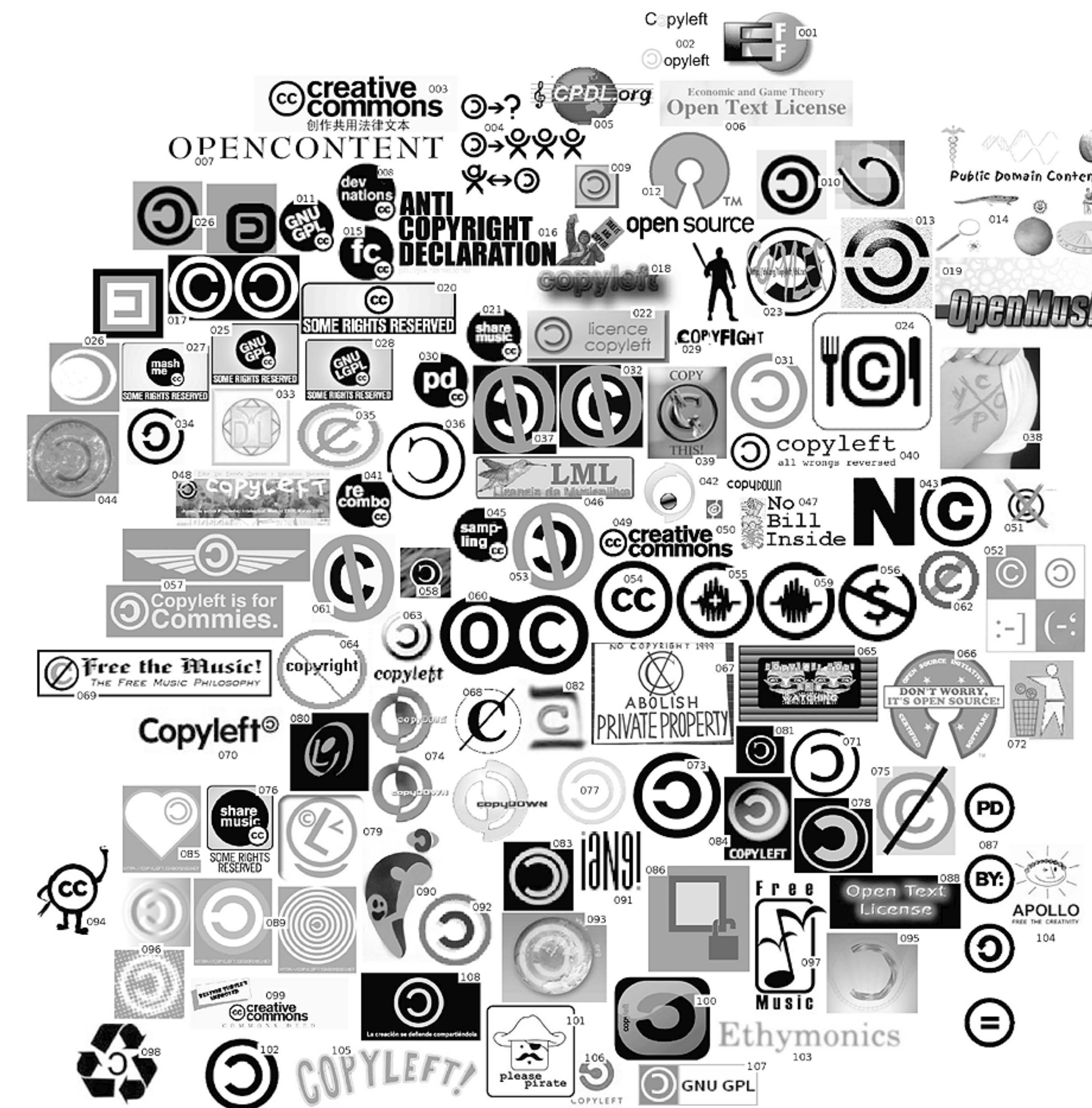
El copyleft explicat als infants

Wu Ming 1

"Però... Si qualsevol pot copiar els vostres llibres i passar sense comprar-los, de què menjareu vosaltres?" Aquesta pregunta ens és feta sovint, la major part de les vegades seguida de l'observació següent: "El copyright és necessari, fa falta protegir els autors!"

Aquest tipus d'afirmacions revela quant de fum i quanta terra ha aconseguit llençar la cultura dominant (basada en el principi de propietat) i la indústria de l'entreteniment als ulls del públic. En els mitjans i a les nostres ments es perpetua la ideologia confusionista en matèria de drets d'autor i propietat intel·lectual, malgrat que la renaixença dels moviments i la transformació en curs l'estan posant en crisi. Només a paràsits i xupons convé fer creure que "copyright" i "dret d'autor" són la mateixa cosa, o que existeixi la contraposició entre "dret d'autor" i "pirateria". No és així.

Els llibres del col·lectiu Wu Ming són publicats sota la següent nota: "Està permesa la reproducció total o parcial d'aquesta obra i la seva difusió telemàtica sempre que sigui per a ús personal dels lectors i no amb finalitats comercials". Aquesta nota està basada en el concepte de "copyleft", inventat als anys vuitanta pel "moviment pel software lliure" de Richard Stallman i companyia, i està sent aplicat a molts sectors de la comunicació i la creativitat, de la divulgació científica i de les arts.

"Copyleft" (un dens joc de paraules intraduïble) és una filosofia que es tradueix en diversos tipus de llicències comercials, la primera de les quals va ser la GPL (GNU Public License) del software lliure, nascuda per tutelar aquest darrer i impedir que ningú (per exemple Microsoft) s'apropiï i privatitzi els resultats del treball de comunitats lliures d'usuaris i programadors. Per a qui no ho sàpiga, el software lliure es caracteritza per tenir el "codi obert", el que el fa potencialment controlable, modificable, millorable i copiable per l'usuari.

Si el software lliure hagués estat simplement de domini públic, abans o després hagués caigut sota el control dels voltors de la indústria. La solució va ser revertir el copyright como si es tractés d'un mitjó, passant de ser un obstacle a la lliure reproducció a ser la garantia suprema d'aquesta última. En paraules planes, si jo poso copyright sobre la meva obra, jo en sóc el propietari i aquest fet m'atorga prou poders per dir que amb aquesta obra tu pots fer el que et doni la gana. Pots copiar-la, difondre-la, modificar-la, etc. El que no t'està permès fer és prohibir que un altre faci el mateix, és a dir, que no pots apropiar-te'n i impedir la seva lliure circulació: no hi pots posar copyright sobre ella, perquè ja n'hi ha un de posat i em pertany i si ho fas tindràs problemes i ens veurem les cares.

En resum, un ciutadà normal, que no té diners per comprar un llibre de Wu Ming, o que no vol comprar-lo enquadernat, pot fotocopiar-lo tranquil·lament, escannejar-lo fent anar OCR o -solució molt més còmoda- descarregar-lo gratis del lloc web www.wumingfoundation.com. Aquesta reproducció no és amb ànim de lucre i per tant està perfectament autoritzada per nosaltres. Ara bé, si un editor estranger vol fer-lo traduir i comercialitzar-lo al seu país, o si un productor cinematogràfic vol traslladar-lo a la gran pantalla, això és una reproducció amb ànim de lucre, i per tant aquests senyors hauran de posar-se en contacte amb nosaltres i pagarnos una quantitat, perquè és just que ens "lucrem" nosaltres també, ja que el llibre l'hem escrit nosaltres.

Tornant a la pregunta inicial: no estem perdent diners?

La resposta és simplement no. Cada cop més experiències editorials demostren que la lògica "còpia pirata = copia no venuda" no té res de lògica. Si no fos així, no es comprendria el fet que la nostra novel·la "Q", que es pot descarregar gratuïtament, hagi arribat a més de 12 edicions i hagi superat les duescentes mil còpies venudes (estem parlant de dades de fa anys a Itàlia).

En realitat, en l'àmbit editorial, com més circula una obra, més es ven. Altres exemples d'això vénen inclús d'un país obsessionat amb la propietat intel·lectual com és EUA, i han estat descrits con absoluta precisió pel meu col·lega Wu Ming 2 en un article que pot llegir-se a: http://www.wumingfoundation.com/italiano/Giap/giap2_IV.html#copyright1

Inclús sense incomodar el Massachussetts Institute of Technology, n'hi ha prou amb explicar el que està passant amb els nostres llibres. Un usuari X es connecta al nostre lloc i descarrega, diguem, "54" (un altre llibre del col·lectiu Wu Ming). Si ho fa des del treball o la universitat i l'imprimeix allí, no es gasta ni un cèntim. X el llegeix i li agrada. Li agrada tant que decideix regalarlo, i és evident que no pot presentar-se a la festa d'aniversari amb un totxo de folis A4. Per tant, se'n va a la llibreria i el compra. Una còpia "piratejada" = una còpia venuda. Hi ha qui ha descarregat el nostre llibre i, a just després de llegir-lo, l'ha regalat sis o set cops. Una còpia "piratejada" = diverses còpies venudes. Inclús aquells que no tenen diners per a regals ara comenten a altres que han llegit el llibre i que els ha agradat, amb el que més tard oi més aviat algú el comprarà o seguirà el procés abans descrit (descàrrega-lectura-compra-regal). Si hi ha algú a qui el llibre no li agrada, almenys no s'haurà gastat un cèntim.

D'aquesta maaera, tal com passa amb el software lliure i amb l' Open Source, es reconcilia l'exigència d'una justa recompensa pel treball realitzat per un autor (o més precisament per un treballador del saber) amb la salvaguarda de la reproductibilitat de l'obra (és a dir, del seu ús social). S'exalta el dret d'autor reprimint el copyright, en la cara dels que creuen que són la mateixa cosa

Si la majoria de les editorials no s'han adonat encara d'aquesta realitat i són conservadores en matèria de copyright és per qüestions més ideològiques que mercantils, tot i que creiem que no tardaran a obrir els seus ulls. El mercat editorial no està en risc d'extinció com la indústria discogràfica: són diferents les lògiques, son diferents els suports, són diferents els circuits, la forma de consum també és diferent, i, sobretot, el mercat editorial no ha perdut encara el cap, no ha reaccionat amb redades en massa, denúncies i processos a la gran revolució tecnològica que "democratitza" l'accés als mitjans de reproducció. Fa uns quants anys, una gravadora de CD estava disponible únicament per a un estudi de gravació, mentre que avui la tenim a casa, al nostre ordinador personal. Per no parlar del 'peer-to-peer', etc. Aquest és un canvi irreversible, davant del qual qualsevol legislació sobre propietat intel·lectual es converteix en obsoleta, es queda en estat de putrefacció.

Quan es va inventar el copyright, fa tres segles, no existia ninguna possibilitat de "còpia privada" o de "reproducció sense ànim de lucre", ja que només un editor tenia accés a la maquinària tipogràfica. La resta estaven obligats a renunciar al llibre si no podien comprar-lo. El copyright no era percebut coma antisocial, era l'arma d'un empresari contra un altre, no d'un empresari contra el públic. Avui, la situació ha canviat dràsticament, el públic ja no està obligat a comprar, té accés a la maquinària (computadores, fotocopiadores, ...) i el copyright és una arma que dispara contra la multitud.

Queden moltes coes per dir i hem de tornar a allò bàsic: partim del reconeixement de la gènesi social del saber. Ningú no té idees que no hagin estat directament o indirecta influenciades per les relacions socials que manté en les comunitats de què forma part, i si la gènesi és social, l'ús ha de mantenir-se social a su vez. Però aquesta és una altra llarga història història. Espero haver-me explicat bé. Per a més informació: giap@wumingfoundation.com.

Per a més detalls i enllaços en espanyol i en català sobre el copyleft i el software lliure:

-Textos sobre el copyleft:
http://copyleft.sindominio.net/
-Free Software Foundation:
http://www.gnu.org/home.es.html i http://www.gnu.org/home.ca.html

Debian:
http://www.es.debian.org/international/Spanish i http://www.es.debian.org/international/Catalan/

Hispalinux
http://www.hispalinux.es/

Les receptes que ens volen aplicar en la nova Reforma Laboral són les mateixes de sempre: més precarietat i menys drets, i no ho acceptem

El 15 de novembre, judici per l'acomiadament de set companys de SAS

Telefónica apunta, Atento dispara

L'empresa Atento, del sector del telemàrqueting, continua la seva dinàmica de repressió contra la CGT, en un context de continuat creixement del sindicat dins l'empresa i dins el sector del telemàrqueting en general, un dels més precaris en el món del treball.

En aquest context repressiu contra la CGT, el passat 22 de setembre l'empresa va acomiadar Ángel Luis García Fernández, delegat LOLS de la Secció Sindical de CGT a Atento Madrid i escollit en el passat Congrés Confederal de la CGT a València com a secretari d'Acció Sindical de la CGT.

Des de la Coordinadora de Telemàrqueting de la CGT i des de l'organització en el seu conjunt, s'està desenvolupant una campanya de suport al company. Dins d'aquesta campanya s'està portant a terme una important dinàmica d'enviament de faxos de protesta a l'empresa, recollida de signatures, edició de cartells i adhesius, així com concentracions davant les seus d'Atento i de Telefónica a diverses ciutats. A Barcelona s'havia convocat una concentració el 28 d'octubre a les oficines d'Atento-Glòries. S'ha obert un compte: 0049 1837 56 2010349225. Informació a telemarketing@cgt.es i www.cgt.es/telemarketing

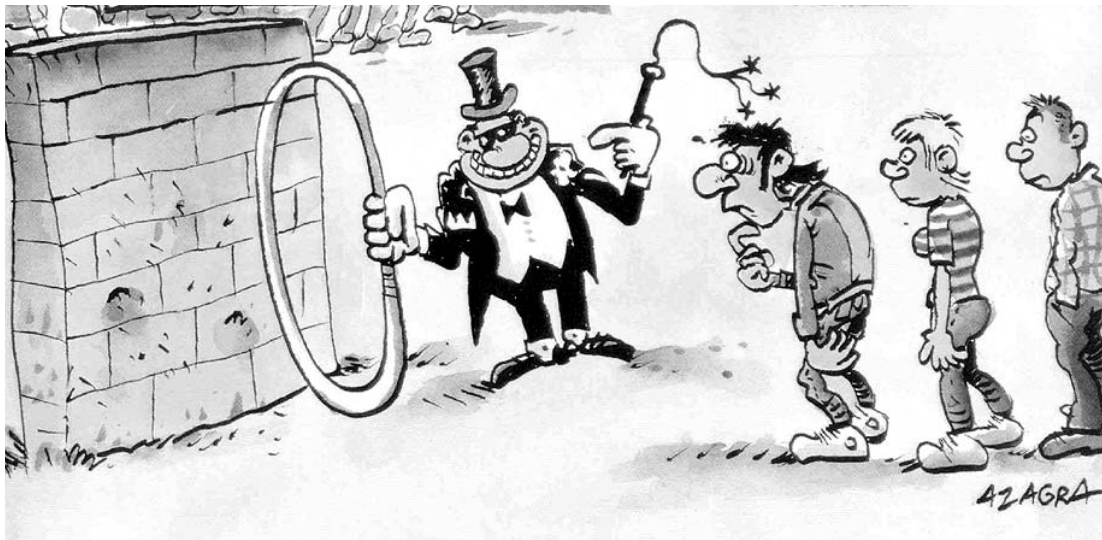
ONO bloqueja els correus de CGT

Des del divendres 30 de setembre, cap missatge de correu electrònic amb les sigles CGT o les paraules Confederació General del Treball pot arribar als treballadors i treballadores de l'empresa de telecomunicacions ONO. I és que la companyia ha posat en marxa un filtre que discrimina tots els missatges que en assumpte, en la mateixa adreça i fins i tot en el cos del missatge porten les sigles del sindicat majoritari d'ONO a València (10 delegats de 23).

Aquest fet representa una clara vulneració del dret a la llibertat sindical lloc que impedeix que el sindicat i la secció sindical de l'empresa puguen dirigir-se a afiliats i treballadors a través d'aquest mitjà i fins i tot que els delegats es comuniquen entre ells i amb el sindicat. Així mateix s'està vulnerant la llibertat d'expressió i el dret a la informació.CGT ha sol·licitat formalment a la direcció que corregisca la decisió il·legal.

Aturem la Reforma Laboral

Secretariat Permanent de CGT

La Reforma Laboral que s'està acabant de negociar no soluciona els problemes de les persones assalariades. Es reforma per universalitzar un contracte indefinit més barat en el seu acomiadament i es transfereixen -encara més- fons públics (incentius) als empresaris, al mateix temps que es rebaixen les seves cotitzacions.

Aquesta Reforma, des del document presentat pel Govern de l'Estat als empresaris i als sindicats majoritaris, sí que assegura una mà d'obra flexible i predictible en el seu cost a l'empresariat.

Aquesta és la Reforma que garanteix la rendibilitat empresarial i manté les bases d'unes relacions laborals desregulades i precaritzades, al mateix temps que crea les condicions als empresaris per ser "més competitius", és a dir, que se'ls assegura les seves taxes de beneficis, els quals han augmentat cinc vegades més que els salaris.

El Govern de l'Estat, en la seva proposta, el que conserva de "progressista" és el famós "tarannà Zapatero": tot ha de fer-se sota consens i diàleg.

En les mesures concretes, en aquestes que afecten la vida quotidiana de milions de persones assalariades, es troba la realitat: dos tipus de contractes, els antics indefinits, denominats "ordinaris" i que ja només afecten menys del 50% de la població assalariada ocupada i que el seu cost indemnitzatori és de 45 dies; i els nous contractes, denominats de foment d'ocupació, els de 33 dies en cas d'acomiadament i subvencionant-los als empresaris, -a través dels incentius que s'incrementin-, més d'un terç del cost anual de tal contracte. Ara, qualsevol persona que entri al mercat laboral tindrà la garantia d'aquest "contracte de foment d'ocupació" barat en el seu cost i encara més barat en el seu acomiadament. Més del 50% de la població activa es troba precaritzada laboralment i socialment.

El Govern no s'atreveix a posar la "llei" i molt menys la justícia social a on es troba el veritable problema dels milions de persones assalariades, és a dir del mercat de treball i és la prohibició sense embuts de l'immens frau i il·legalitat en el qual es basen els actuals modes de producció: les contractes i subcontractes i l'externalització del treball per part de les grans empreses a aquest nou "esclavisme" social que condemna el treballador o la treballadora a la permanent inseguretat i introdueix un factor de por permanent davant el xantatge de l'externalització i/o de la deslocalització fora de les fronteres de l'estat: "sinó se cedeix a treballar més, guanyar menys i no tenir drets fonamentals, tant individuals com col·lectius, externalitzo l'activitat a les contractes o la deslocalitzo a altres països".

Retòrica, el bon tarannà i el consens, li sobren al document del Govern.

Però aquesta retòrica, consens, i pacte social, han estat de forma permanent i persistent en totes les Reformes Laborals que des de 1980 (Estatut dels Treballadors), fins a la Reforma del 2001 del Partit Popular, s'han produït en el model de Relacions Laborals en l'Estat espanyol.

La CGT s'oposa a aquesta nova Reforma Laboral, perquè la mateixa, no és sinó una altra manera –Ara adaptada a l'economia global i a la competitivitat-, d'eliminar, disminuir i violar, els drets laborals i socials que tenim els treballadors i treballadores. Les anteriors reformes Laborals en els 30 anys de relacions laborals "democràtiques", han assegurat una democràcia invertida: els límits cada vegada majors per al treball i la llibertat absoluta per al capital.

La Confederació General del Treball crida a tots i a totes les persones assalariades i a la ciutadania a rebutjar aquesta Reforma Laboral, de la mateixa manera que diàriament ens oposem i enfrontem a les deslocalitzacions, a les congelacions salarials, als ERO i a la pèrdua de drets democràtics.

Declarada legal la vaga dels treballadors de SAS-Abrera

Carlos Navarro i Col·lectiu Catalunya

El 9 de setembre, va tenir lloc al jutjat número 24 de Barcelona el judici interposat per l'empresa SAS-Abrera, sobre la legalitat o il·legalitat d'una vaga realitzada el 2 de juny passat per la seva plantilla en protesta per l'acomiadament de set membres del Comitè de Vaga, tres de CGT i quatre de CCOO (vegeu números anteriors del "Catalunya") després de les jornades de vaga del 19 i 20 de maig. La sentència judicial feta pública uns dies després donava la raó als sindicats, considerant la vaga legal tot dient "...procedeix la desestimació de la demanda en considerar-se que la vaga convocada i celebrada els dies 19 i 20 de maig de 2005 no va caure en cap motiu d' il·legalitat ." I en la resolució de la sentència hi diu: ".... desestimant demanda interposada per l'empresa SAS Cockpit Automotive Systems SL davant del Comitè d'Empresa i el Comitè de Vaga d'aquesta, he d'absoldre i absolc els demandats de la pretensió plantejada davant d'ells".

Des de CGT, sempre s'ha defensat que la vaga era totalment legal, sense cap base jurídica que pogués provocar els acomiadaments: "aquests només han estat utilitzats per l'empresa com a estratègia per a treure's de damunt alguns membres del Comitè d'Empresa, amb manifesta mala fe i utilitzant la política de fets consumats ja que l'empresa ha continuat amb la posada en marxa de la factoria de SAS a Martorell", sense el Comitè d'Empresa complet en impedir reiteradament l'entrada a la fàbrica dels acomiadats per mitjà dels guàrdies de seguretat, i així poder continuar incomplint l'acord a què es va arribar sobre el trasllat de SAS-Abrera a SAS- Seat Martorell.

Per tot el que exposa la CGT, s'ha exigit la immediata readmissió dels set acomiadats i que quedi sense efecte tot allò que s'ha realitzat des que es van produir els acomiadaments. La CGT continua exigint que es compleixi el que s'ha pactat i s'acabi l'estratègia de persecució contra els treballadors i contra els membres del Comitè d'Empresa.

L'acomiadament de 7 membres del Comitè de Vaga (3 de CGT, 4 de CCOO) va ser una represàlia i una venjança per la multa de 2.000.000 d'euros que li va imposar la casa Seat en no haver-li subministrat taulers de control durant les diverses jornades de vaga (dies 19 i 20 de maig i el 2 de juny) i haver-se vist obligada a aturar la cadena de muntatge diverses vegades, amb la consegüent baixada de producció en els models León, Córdoba i Ibiza.

Judici el 15 de novembre

El 15 de novembre a les 11.20 hores tindrà lloc, al jutjat número 4 (Ronda de Sant Pere, 41, de Barcelona) el judici per l'acomiadament dels 7 membres del Comitè de Vaga que van ser acomiadats per l'empresa SAS-Abrera.

Els represaliats i tota l'organització anarcosindicalista esperen el màxim suport de tota a la concentració convocada davant el jutjat. Per aquest motiu, s'ha fet una crida a l'assistència de tothom per tal de donar-los suport i solidaritat.

Entrevista a **Antonio Cano**, de la Secció Sindical de CGT a Parcs i Jardins de Barcelona

'Hem mantingut un conflicte laboral i social'

Josep Garganté

-Expliqueu-nos quan es munta la Secció Sindical de CGT?
-La Secció Sindical de CGT de Parcs i Jardins es crea a finals del 1992 per companys provinents majoritàriament d'altres organitzacions. Al 1993, ens presentem per primera vegada al Comitè d'Empresa, obtenint dos delegats. En les últimes eleccions sindicals de 2004 vam obtenir 4 delegats i delegades i ens vam presentar per primera vegada a tècnics i oficinistes.

-Quines són les problemàtiques que més afecten al vostre treball i com les heu enfrontat?
-La CGT a Parcs i Jardins s'organitza a traves del Ple de la Secció Sindical (obert als treballadors i les treballadores de Parcs i Jardins) que es reuneix tots els dijous a la tarda i les assemblees d'afiliats.

A través de les nostres fulles informatives (una fulla de mitjana mensual) i del nostre butlletí "Males Herbes" (obert a la participació dels treballadors i les treballadores de Parcs i Jardins) que surt amb cada estació. Amb el repartiment de les fulles de CGT, intentem informar i conscienciar els companys.

La distribució de tota aquesta informació s'ha de realitzar en els 70 centres de treball que hi ha per tota la ciutat de Barcelona. La dinàmica habitual és la d'intentar solucionar la conflictivitat individual dels diferents companys i companyes afiliades (sancions, reclamacions, denúncies...), la de dur endavant les diverses denúncies a Inspecció de

Treball, Magistratura..., les reunions en les diferents Comissions Mixtes, les reunions del Comitè, de Seccions Sindicals, del Sindicat, etc.

-Últimament, sabem que heu estat defensant que el servei que esteu donant sigui públic, enfront de la privatització que està tractant d'imposar-se des de l'Ajuntament. Què significaria el projecte de l'Ajuntament? En quin estat es troba el conflicte?
-De juny del 2004 a octubre del 2005, els treballadors i les treballadores de Parcs i Jardins hem mantingut un conflicte laboral i social contra l'Ajuntament de Barcelona, contra l'esquerra "de debò", contra els poders econòmics... Una lluita no economicista (per a nosaltres és clar), una lluita per una idea: la defensa dels serveis públics.

En aquesta batalla, els treballadors i les treballadores, les seccions sindicals i el Comitè d'Empresa hem gastat un munt d'artilleria (vagues, accions directes, actes alternatius, contramanifestacions, assemblees de Treballadors, accions sorpresa, fulles informatives...).

A pesar de l'esforç realitzat, no hem aconseguit aturar l'aprovació del nou model de gestió de Parcs i Jardins. Aquest significarà que es donin i derivin el màxim de recursos econòmics de caràcter públic al benefici de les empreses privades subcontractant i externalitzant els serveis i treballs que actualment té assignats l'Institut. Es tornarà a la forma de gestió privada dels anys 60 i 70, que ja va comportar la degradació del servei i les pràctiques de frau i de corrupció, i l'any 80 va obligar l'Ajuntament a suprimir-les i a fer-se càrrec directament de la gestió i execució del servei.

També significarà l'encariment del servei, com de fet ja està succeint amb la subcontactació de la conservació de jocs infantils i mobiliari urbà, part de la poda de l'arbrat, de tractaments fitosanitaris, de la neteja de zones verdes, etc., i amb l'externalització a una empresa privada per portar a terme el Pla d'actuació municipal 2004–2007.

La mercantilització i l'especulació dels recursos púbics: introduint de manera generalitzada el pagament d'entrades a determinats parcs o jardins de la ciutat, com succeeix al Parc del Laberint d'Horta, i comercialitzant amb l'ús de l'espai públic com està passant a l' Hivernacle de la Ciutadella, els Jardins de Miramar...

I, per últim, que és destinin recursos públics, materials i humans, a efectuar treballs a entitats privades i a particulars.

-Veient les vostres mobilitzacions, sembla que hi ha bastant unitat amb els altres sindicats...
-Des del primer moment, la CGT va plantejar a la resta de sindicats que conformen el Comitè d'Empresa que solament era possible guanyar aquest conflicte si érem capaços de mantenir la unitat i per això CGT va plantejar en tot moment que els calendaris de mobilitzacions es presentessin a les assemblees generals de treballadors i s'acordessin per consens.

La unitat amb la resta de sindicats s'ha donat dia a dia, amb calendaris de mobilitzacions per a temps determinats, amb la realització de les accions programades, amb els compromisos adquirits...

Una unitat sindical que després del llarg procés ha sortit reforçada, que ens ha de servir per negociar un bon Conveni Col·lectiu per a tothom.

Ningú no veu clar el Metro del futur a Barcelona

Col·lectiu Catalunya

Els primers trens del Metro de Barcelona sense conductor han de circular l'any vinent a la L11, on ja han començat les obres per adaptar la línia. Però a la CGT, que és el sindicat majoritari en el Comitè d'Empresa de Transports Municipals de Barcelona, no es veu tan clar el tema.

Metros sense conductor, protecció i funcionament automàtic de trens, comunicació entre vies i combois. Són conceptes de futur que, en alguns casos, ja s'han convertit en realitat al Metro de Barcelona. El més "cridaner", la circulació de trens sense ningú a la cabina, encara no es pot veure a la xarxa barcelonina, però està a punt d'arribar. Serà a la línia 11 -amb només cinc estacions és la més curta i també la més moderna-, que ha de començar a funcionar amb aquests metros completament automàtics a mitjans de l'any vinent. La línia 5 i la futura línia 9 -en obres- s'hi afegiran al 2007, segons les previsions de Transports Metropolitans de Barcelona (TMB), que vol tenir tota la xarxa automatitzada al 2010. La conducció automàtica ja funciona a la línia 11, a la línia 2 i, des de l'arribada dels nous trens comprats aquest any per TMB, també a la línia 5. Són les que tenen implantat l'anomenat sistema ATP-ATO (protecció i operació automàtica de trens) i l'operador que ara encara va a la cabina no condueix, sinó que només dóna l'ordre per obrir i tancar les portes. Tècnicament, ja seria possible la conducció sense maquinista en aquestes línies, però es manté l'operari en cabina.

L'automatització de la xarxa de metro avança en paral·lel a una reorganització del personal de TMB. Així, figures com la del cap d'estació, el venedor de bitllets -en moltes estacions ja hi ha només venda automàtica- i el maquinista han d'acabar desapareixent i els treballadors es convertiran en "agents d'atenció al client".

A la CGT, el sindicat majoritari en el Comitè d'Empresa de TMB, no es veu tan clar. Pel que fa als trens sense conductor, es creu que els terminis que ha marcat l'empresa no són reals. Per la CGT, a banda de la línia 11, que és molt curta i amb característiques molt diferents de la resta, les altres línies trigaran molt a funcionar amb aquest sistema. El sindicat recorda que arreu d'Europa no hi ha cap cas de tota una xarxa sense maquinistes. La CGT fa notar, per exemple, que els nous trens que estan arribant per a la L5, tot i estar preparats per a la conducció automàtica, tenen cabina de maquinista. La CGT tampoc està d'acord amb la reorganització de personal, perquè creu que suposa una rebaixa en la qualitat del servei i també una reducció de llocs de treball.

PLAÇA PÚBLICA

Ibèria confederal

Joan Layret

Els esdeveniments relacionats amb el debat de l'Estatut tenen una freqüència gairabé diària. El procediment estatutari iniciat ja fa 20 mesos no porta camí d'aturar-se i sense dubte seguirà tensionant el debat polític dels propers mesos. Les estratègies d'uns i d'altres estan portant a un nivell barroer la forma i el fons de les qüestions. Certament, moltes "línies vermelles" han estat creuades, el debat dels polítics ja qüestiona directament les pròpies cultures minoritàries dins de l'Estat, potencia les fòbies i els atacs entre comunitats. Les autoafirmacions més ràncies i anacròniques surten de vells baguls, i tot això amanit amb el foc creuat entre nacionalismes.

La pista de joc sembla ja intransitable, però precisament per això cal analitzar-la des del punt de vista de les classes populars. Els interessos de les grans patronals, de les burocràcies dels partits, de l'Església i fins i tot de l'Exèrcit ja s'han deixat sentir amb força. Es mouen de forma intermitent entre els símbols i les grans declaracions i l'interès més crematístic per mantenir els diferents negociats oberts i ben engreixats.

L'interès popular no passa per construir nous estats o pseudoestats, ni mantenir més xiringuitos de poder. Ni fer el joc a la burgesia autòctona i a les seves aspiracions de subvencions i avantatges enfront de la globalització. Tampoc passa per fer-li al joc als estatalistes, que no entenen la diversitat i que pensen que les relacions absolutistes imposades el segle XVIII per la força de les armes són quelcom natural i inqüestionable. I enmig d'aquesta tempesta interessada, també hi ha la gran qüestió, sempre postergada però sempre present de les condicions de vida de les classes populars.

Cada cop és més difícil pels treballadors i treballadores mantenir un merescut nivell de vida. Els habitatges impossibles, les condemnes de per vida amb els bancs, la lluita per l'estabilitat en el lloc de treball, les constants deslocalitzacions industrials, la permanent amenaça sobre els treballadors i treballadores sense papers, la infantilització dels joves que no poder portar a terme una vida plenament autònoma... Moltes qüestions que sí preocupen i que també estan directament relacionades amb l'ús que els poders públics facin dels impostos recaptats majoritàriament entre les classes populars i treballadores. Cal que aquests diners retornin als legítims propietaris, cal que els recursos estiguin el més a prop de la ciutadania.

L'ALTRA REALITAT

I ara li ha tocat a l'Estatut

Timanfaya

De vegades, quan un llegeix o escolta els mitjans de comunicació li fa l'efecte que vivim en planetes diferents. M'explicaré. Portem unes setmanes en què l'apocalipsi està a punt de produir-se en aquesta pell de toro anomenada Estat espanyol o, com apareix en alguns documents oficials, Regne d'Espanya.

Doncs bé, de cop i volta s'han obert els abismes i uns sense ànima pretenen destruir aquesta magna obra d'enginyeria que es diu Constitució Espanyola. Sembla ser que aquests pertorbadors han elaborat una altra constitució per a una regió bastant allunyada de l'epicentre amb la intenció de poder administrar-se amb les seves pròpies regles del joc.

Anatema!, criden els guardians de les essències pàtries; traïció al projecte socialista!, els altres. Mentrestant, l'estupefacció es va ensenyorint del nostre enteniment. O tots s'han tornat bojos o alguna cosa molt greu s'està coent en la rebotiga.

La veritat és que totes aquestes actituds em retornen a moments de la nostra no tan llunyana història quan els mateixos que ara s'esquincen les vestidures i reparteixen excomunions a tort i a dret, llavors es posicionaven contra els revanxistes rojos i separatistes que pretenien instaurar una constitució de tipus liberal, o uns estatuts d'autonomia que trencarien la sacrosanta unitat de la pàtria. Doncs serà que no, ni una cosa ni l'altra es van desencadenar. Seria demanar molt que fossin clars i no manipulessin l'opinió de la ciutadania? Ja estem al corrent que tenen a la seva disposició premsa, ràdio i televisió per crear una consciència negativa contra qualsevol actuació que pugui significar qüestionar l''stablishment' actual, però, permetin-me dubtar que les forces polítiques que han elaborat el nou Estatut de Catalunya pretenguin o tinguin al cap trencar els seus vincles amb la resta de pobles que cohabiten aquesta península, aquestes actuacions fins no fa molt semblaven més pròpies d'altres pobles més al nord, encara que mai no em vaig creure aquest conte.

Doncs senyors i senyores del Parlament espanyol i poble sobretot, desdramatitzem la situació, només es tracta que uns representants que apleguen el 89% de la representació en un òrgan anomenat parlament català han donat el vistiplau a una nova regulació de les actuacions i intervencions internes en el seu territori i volen establir altres regles de relació amb la resta dels pobles de l'Estat.

A Unidad Hermética del Vallès, no al tancament

Carlos Navarro i Col·lectiu Catalunya

Davant la greu situació que es viu a l'empresa ACCE, l'antiga Unidad Hermética del Vallès, amb ajustaments interns que poden passar per la pèrdua de llocs de treball a través d'acomiadaments o fins i tot pel tancament de l'empresa, des de la Secció Sindical de CGT a l'empresa i des de la Federació Local de Sabadell de la CGT, es va iniciar una campanya de mobilització en defensa d'un pla industrial que garanteixi la viabilitat de la companyia i els seus quasi 1.100 llocs de treball (830 a Sant Quirze i més de 200 a Cervera), i es demana solidaritat a la resta de la CGT.

Aquesta campanya va començar el 20 d'octubre amb una convocatòria de vaga de les 8 a les 17 hores i manifestació dels treballadors de l'antiga Unidad Hermética. Després d'agafar el tren a Sabadell fins a Renfe-plaça Catalunya de Barcelona, els treballadors es van dirigir en manifestació cap a la Conselleria de Treball de la Generalitat, al carrer Sepúlveda, 148-150, on es van concentrar mentre es realitzava una reunió entre Comitè d'Empresa, Generalitat i empresa.

Ara, l'empresa es diu ACCE Spain, fins fa poc era Cubigel SA, havia estat Electrolux i era l'emblemàtica Unidad Hermética del Vallès, tot un despropòsit de canvis societaris, moviments multinacionals i estratègies fiscals, en definitiva diversos canvis de mà amb l'objectiu d'obtenir més beneficis per a la Multinacional. Des que Electrolux va comprar l'empresa l'any 1988, s'han perdut més 600 llocs de treball, la plantilla ha sofert constants retallades socials i congelacions salarials amb el propòsit de donar futur a l'empresa.

Es va tancar la planta de producció de Sabadell, traslladant-la a Cervera (Lleida) al costat de les produccions i maquinàries, contractant personal d'aquella zona, amb uns salaris i condicions socials molt inferiors i rebent ajudes molt importants per part de la Generalitat (tant econòmiques com de l'Incasol). Aquesta situació va comportar una altra reducció aproximada d'uns 400 llocs de treball més, mitjançant prejubilacions, el que devia suposar un estalvi de diners significatius per a l'empresa, ho han comptabilitzat com pèrdues, els costos dels ERO i inversions a Cervera consten en els comptes anuals com deutes amb el mateix grup en els últims tres anys.

Malgrat tot l'exposat, la direcció de l'empresa argumenta que no s'aconsegueixen els objectius de viabilitat de l'Empresa, sol·licitant als treballadors un esforç més: retallada de drets socials, despenjar-se del conveni en vigor, augment de la flexibilitat, productivitat,... i sense un pla de viabilitat que garanteixi treball per a més enllà del 2006.

El Comitè d'Empresa format per CGT, CCOO, UGT i AIUH vol mostrar a través de la mobilització la preocupació i incertesa que té la plantilla sobre el seu futur, i per transmetre a la Generalitat que donin suport a l'interès dels treballadors de conservar el lloc de treball d'una forma digna.

El dimecres 26 d'octubre a les 19 hores també s'havia convocat una concentració en la plaça Alcalde Marcet de Sabadell per part de les organitzacions sindicals i el teixit associatiu de la ciutat.

L'Ajuntament de Barcelona privatitza Parcs i Jardins

Text: **Col·lectiu Catalunya**
Foto: **Gabriel Serra**

El passat 14 d'octubre, el Ple Municipal l'Ajuntament de Barcelona va acordar tirar endavant el seu projecte de privatització de Parcs i Jardins, aprofitant la disposició transitòria tercera de la Llei 57/2003 com a argument jurídic per modificar la naturalesa de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins i convertir-lo en una Entitat Pública Empresarial. Era possible legalment, mantenint els actuals objectius i les activitats que es realitzen, que l'Institut continués com a organisme autònom, en aquest cas com a organisme autònom local que presta un servei públic que en la seva gran majoria no és susceptible de contraprestació econòmica, però malgrat la important lluita desenvolupada per la plantilla de Parcs i Jardins per fer front als plans de l'Ajuntament, aquest ha fet oïdes sordes.

Hi ha la voluntat declarada en la proposta de nous estatuts de crear i participar societats mercantils que de fet comportaren en part una externalització dels serveis, i per això també un canvi en la concepció del servei públic. Per tant, és una decisió política i econòmica i no una obligació jurídica, un nou canvi jurídic de gestió, que tal com estableix la disposició addicional 12 de la Llei 57/2003 obre clarament la porta a la privatització i a l'amortització del Servei Públic i comportarà canvis en el sistema de gestió del verd urbà. Aquest canvi vol transformar l'actual Institut Municipal en una Entitat Pública Empresarial (EPE), el que representarà una comercialització del verd urbà i una retallada del control públic de les contractacions que es realitzen; una nova mentalitat que voldrà fer negoci d'un servei públic.

Aquell mateix dia 14, la majoria de la plantilla (el 90% dels treballadors i les treballadores) de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins van participar en una jornada de lluita consistent en una aturada i en una concentració a la plaça de Sant Jaume en contra de la privatització de Parcs i Jardins i per expressar el seu rebuig a aquesta decisió.

Una lluita llarga

La jornada del dia 14, quan es va aprova_r definitivament la privatització del servei, era el final d'una setmana de lluita amb diverses activitats en defensa dels serveis públics i contra l'EPE convocades per la CGT i altres sindicats:

-El 8 d'octubre, més de 150 treballadors i treballadores de Parcs i Jardins es van concentrar al Parc de la Guineueta de Barcelona, en el marc de la Festa de Tardor, on es trobava l'alcalde Clos i la regidora Imma Mallol, a qui van manifestar la seva repulsa pels plans municipals.

-La plantilla de Parcs i Jardins va acordar, també, realitzar una acampada durant els dies 10, 11, 12 i 13 d'octubre, a la Via Favència, on s'havien planificat diverses activitats, però el govern tripartit municipal va mostrar un cop més la veritable cara de l'esquerra que ens governa: la repressió. La mateixa nit del dia 10, un important desplegament de la Guàrdia Urbana i la Policia Nacional va obligar a desmuntar l'acampada, i els treballadors i treballadores, en inferioritat de nombre aclaparadora, van decidir en assemblea acabar l'acampada.

-L'11 d'octubre, més de 60 persones van assistir a una xerrada sobre la privatització de Parcs i Jardins.

-El 12 d'octubre, unes 300 persones van participar en una botifarrada contra la privatització en el Parc de Serra i Martí (Canyelles).

-El 13 d'octubre, a pesar del fort xàfec que estava caient, a partir de les 18 hores, uns 150 treballadors i treballadores de l'Institut Municipals de Parcs i Jardins i persones solidàries de CNT, CGT, CCOO, Xarxa contra la precaritat..., es van concentrar davant l'edifici consistorial per protestar per la privatització. Durant la concentració, es van cridar les clàssiques consignes contra les privatitzacions: "No, no, no, a la privatització", "EPES no, no, no,", "Imma, Clos, privatitza la teva butaca", "L'esquerra 'pija' també privatitza") i es va entregar a l'Ajuntament el manifest d'adhesions (FAVB, federacions de CCOO, USOC, CGT i UGT, de diverses entitats, etc.) en contra de la privatització de Parcs i Jardins.

Interins de la sanitat pública contra la precarietat

Un centenar de treballadores i treballadors interins de la sanitat pública que treballen en els centres de l'Institut Català de la Salut (ICS) es van concentrar el 28 de setembre davant el Centre de Convencions Internacional de Barcelona per demanar una plaça fixa sense superar un examen d'oposicions, aprofitant que aquest edifici acollia una jornada sobre l'hospital del futur organitzada per l'ICS, inaugurada per la consellera de Salut, Marina Geli.

Les treballadores i els treballadors, convocats per la CGT, anaven vestits amb bates blanques i portaven una pancarta en la qual es podia llegir "No a la privatització, sí a la sanitat pública, no a la precarietat laboral".

Uns 12.000 dels 35.000 treballadors i treballadores de la sanitat pública catalana són interins, als quals no els reconeixen els anys d'antiguitat ni cobren el mateix els dies festius.

Dintre d'aquest col·lectiu hi ha metges, infermeres, auxiliars clínics, zeladores i auxiliars administratius. Molts d'aquests treballadors i treballadores porten cinc, deu o catorze anys en aquesta situació de precarietat constant. Els treballadors i les treballadores interines ja van protagonitzar en el 2002 un tancament permanent de cinc mesos en el vestíbul de l'Hospital Vall d'Hebron per reclamar a l'ICS una convocatòria extraordinària per mèrits, sense necessitat de realitzar un examen.

OPINIÓ: Gestió privada: la nova ortodòxia

Federació de Sanitat de la CGT

Des de la CGT, denunciem la política privatitzadora de la Sanitat Pública a Catalunya, on l'any 2002, el 40% del pressupost sanitari públic es dedicava a concerts privats. Ara, el tripartit "d'esquerres" prepara un Projecte de Llei per convertir l'ICS en un proveïdor més de l'assistència sanitària, lligat al dret privat i perdent la titularitat dels serveis sanitaris de la Seguretat Social a Catalunya (amb capacitat per endeutar-se i sense haver-se de sotmetre a cap intervenció prèvia).

Tot això suposarà el cop definitiu a la sanitat pública catalana (aquest projecte serà aprovat pel tripartit, el mateix que construirà l'Hospital del Baix Llobregat). Laboralment, s'opta pel model laboral davant de l'estatutari (s'ha arribat a proposar la circulació del personal entre centres i serveis de diferent titularitat -també privada-; i l'obligació del personal de l'ICS a prestar serveis sanitaris privats). Aquesta proposta prové del Consorci Hospitalari de Catalunya (patronal sanitària) i inclou integrar a la "Xarxa" (xarxa de centres privats) el personal estatutari.

És previsible l'extensió de nous centres de diagnòstic i tractament, unitats separades dels hospitals, que amb seguretat es presentaran a l'opinió pública com nous dispositius assistencials d'alt poder de resolució, que apropen l'assistència al ciutadà. L'experiència recollida al Regne Unit demostra que van ser dispositius creats per "protegir" els hospitals de les incursions dels pacients d'urgències, i per tant mecanismes per a la reducció de l'ús freqüent i de la despesa sanitària.

És per tot això que la CGT vol contactar amb tots els col·lectius interessats, que defensin línies similars, amb l'objectiu de desbordar a "aquesta esquerra aparent" i arribar a l'opinió pública.

Des de la CGT apostem per la defensa de la sanitat pública, una sanitat de qualitat i gestió pública, a la qual es destinin més pressupostos que els actuals. Per això estem en contra de la reconversió de l'ICS en empresa pública, per això estem contra la precarietat i la laboralització de les places. Demanem places estatutàries ja. Més informació a: www.nofijos.com

OPINIÓ: El PAVACE: una altra lliçó de consens

Antonio Pérez Collado,
CGT del País Valencià

Parlar d'ocupació en qualsevol de les comarques valencianes suposa tractar del nombre d'aturats que es cansen de buscar ofertes de treballs dignes, de les empreses que han desaparegut en els últims temps o dels nombrosos expedients de regulació de plantilla que afecten les nostres indústries tradicionals; regulacions que solen ser el pas previ al tancament definitiu o, com ara pareix estar de moda, a la deslocalització a la recerca de paradisos on la mà d'obra siga barata i no plantege tedioses i antiquades reclamacions.

A pesar d'una realitat tan evident, que pot ser verificada en repassar la premsa diària o de vore quin tipus d'empreses són les que van quedant en pobles i polígons, els polítics (si estan en el poder, amb més èmfasi) no paren d'assegurar que millora l'economia i baixa la desocupació.

Seria injust negar que les nostres autoritats estan preocupades per la desocupació i les seues plagues; tan preocupades que de tant en tant criden els anomenats agents socials per a negociar algun pla que parle d'ocupació, de formació, de prevenció i de totes eixes coses que tant de joc mediàtic proporcionen. En la Comunitat Valenciana un dels acords més longeus és el PAVACE (Pacte Valencià pel Creixement i l'Ocupació, quasi res!) que va substituir a altres pactes semblants, però de nom menys ressonant, i es renova periòdicament perquè el conseller corresponent reba els manaires de l'empresariat autòcton i als secretaris dels dos sindicats amics i, tots junts, es facen una foto de família que demostre quant d'equivocats estaven aquells que ens parlaven de la lluita de classes.

Després de les cordials encaixades de mans i abraços de rigor s'essbossen algunes idees perquè puga obrir-se alguna empreseta per mitjà de subvencions o es donen cursos de formació.

A continuació ve el plat fort. No ens referim a les carns i peixos de qualitat a què els càrrecs públics pareixen tan aficionats, sinó al repartiment de fons reservats (per endavant) per a compensar l'esforç dels firmants. Enguany, a pesar de la sequera i d'altres problemetes que han tingut molt preocupat el gabinet del senyor Camps, encara s'han pogut ajuntar 1.647.649 euros que, civilitzadament, s'han repartit al 50% la Cierval i els sindicats UGT i CCOO; estos últims també se saben entendre quan fa falta un esforç negociador i partixen la seua part a parts iguals: 411.910 euros per a l'organització de Sifre i els mateixos per a la de Recuenco, exobrer metal·lúrgic que no ha tingut inconvenients a arreplegar este vil metall de mà de l'administració de dretes, a la que tant critica per ineficaç i poc procliu a la despesa social.

Amb esta donació, i amb una altra que UGT va rebre este estiu de 486.800 euros més, suposadament per a una cosa així com "realització d'activitats d'informació, difusió i orientació de polítiques actives d'ocupació i formació professional en l'àmbit de les pimes valencianes", que és com dir que es gasten en el que més els convinga. Es deixa per a més endavant l'adopció de mesures que contribuïsquen a mantindre l'ocupació en nivells dignes de qualitat, seguretat i retribucions; a acabar amb els contractes fem, amb els expedients fraudulents...

La precarietat dels carters rurals a Ponent

Lleida es la demarcació amb més carters rurals de tot l'Estat en proporció amb el nombre d'habitants, seguida de Lugo i Orense. Les continuades pujades dels preus dels carburants i el fet d'haver de desplaçar-se amb vehicle propi, amb els problemes i desgasts que això comporta, ha provocat les protestes de la CGT de Ponent a Correos.

A aquest augment del preu dels carburants s'hi afegeix també que alguns carters rurals aporten el local i els preus per compensar els lloguers són irrisoris ja que no arriben a 12 euros al mes.

Des de la CGT de Ponent s'ha denunciat que fa més d'un any que s'hauria d'haver revisat el Conveni per actualitzar els preus, que han quedat desfasats, i s'han denunciat també aquestes males condicions de treball que són freqüents en el servei. La resposta de Correos de moment ha estat que s'estan estudiant les nostres peticions i que coneixen el malestar dels carters rurals, tot i que encara no han concretat si estan disposats a obrir una junta de negociació.

Mobilitzacions del professorat interí i substitut

El 19 d'octubre va tenir lloc una jornada de vaga del professorat interí i substitut. La vaga es fa per demanar una solució a la problemàtica laboral dels més de 80.000 professores i professors interins de l'Estat espanyol i la jornada s'emmarcava en la mobilització convocada en el conjunt de l'Estat per nombroses organitzacions sindicals, coincidint amb la tramitació parlamentària de la Llei Orgànica de Qualitat (LOE), mobilització convocada a Catalunya per la CGT i la USTEC.

Els sindicats reclamen que la Llei incorpori la possibilitat d'un accés diferenciat, una doble via o qualsevol procediment que suposi l'accés del personal interí a la funció pública docent. Alhora, es demana que la LOE contempli un canvi en el model d'accés, que el Departament d'Ensenyament ofereixi més estabilitat laboral al col·lectiu i que s'eliminin els nomenaments "a dit".

Durant la jornada de vaga es va fer a Barcelona una concentració davant del Departament d'Educació i una assemblea a l'Institut d'Ensenyament Secundari Jaume Balmes a les 18.30h. En tancar aquest "Catalunya", la vaga havia de tenir continuïtat el 26 d'octubre, 10, 16, 17, 23 i 30 de novembre. El 16 de novembre, estava convocada una manifestació estatal a Madrid.

L'empresa "ofereix" retallades salarials i diu que reduirà la producció en 40.000 cotxes

Seat amplia les amenaces d'acomiadament a 1.400 persones

Text: **Col·lectiu Catalunya, seccions sindicals Seat i Carlos Navarro;** foto: **Dídac Salau**

La direcció de l'empresa automobilística Seat se'n riu dels treballadors i les treballadores, dels sindicats i del govern de la Generalitat, i continua amb la política de retallades, flexibilització i acomiadaments per poder mantenir i augmentar el nivell de beneficis.

La direcció de Seat va proposar a finals de setembre al comitè d'empresa retallades de jornada, sou i producció per mirar d'afrontar l'excedent de plantilla que l'empresa calculava en 800 persones, i dies després en 1.400.

El 27 de setembre, en la primera reunió després de les vacances per planificar el calendari laboral del que queda d'any, la direcció de Seat va posar damunt la taula els problemes que assegura que té d'excedent de plantilla, a causa de l'incompliment de les expectatives en la venda dels models Altea i León. La multinacional alemanya va anunciar que retallaria en 40.000 cotxes la producció prevista per aquest any, que era de 446.000 unitats.

Seat va plantejar als sindicats UGT, CCOO i CGT la supressió del torn de tarda de la línia 2 a partir del dia 7, que fabrica l'Altea i el nou Toledo. A més, no hi hauria producció a les línies 1 i 2 els dies 5, 7 i 9 de desembre, coincidint amb el pont de la Immaculada. Amb aquestes mesures, la borsa d'hores passarà de les 22,45 actuals a les 32,10 a final d'any, quan el límit de la flexibilitat pactada és de 30 hores. La supressió del torn de tarda afectaria uns 600 treballadors, que no treballarien el que queda d'any. Actualment ja hi ha 340 treballadors a casa seva de manera temporal. Seat també pretén aplicar la clàusula de salvaguarda del conveni i rebaixar el salari i la jornada.

Els tres sindicats no van voler signar aquest calendari laboral i dies després es reunien per crear una plataforma sindical per fer front als plans de l'empresa, a més d'exigir el reingrés a Seat dels 219 treballadors afectats per l'expedient de la filial Gearbox. Els sindicats van rebutjar de manera conjunta la proposta de la companyia de reduir la jornada i el salari de tota la plantilla de la fàbrica per afrontar l'excedent laboral que afirma tenir l'empresa.

És en aquest context que CGT decideix convocar el 5 d'octubre una manifestació a Barcelona del sector de l'automoció contra les reestructuracions, els acomiadaments i les rebaixes salarials i de condicions de treball (vegeu pàgina 11).

L'APUNT

Seat acumula 1.066 milions benefici des de l'any 1996, segons un informe econòmic de la CGT

Segons un informe fet públic el 5 d'octubre elaborat per la CGT a partir dels balanços oficials lliurats per l'empresa d'automoció, Seat acumula des de 1996 un benefici de 1.066 milions d'euros. L'estudi indica que des de 2002 la plantilla de Seat ha passat de 13.222 treballadors a 12.875, el que suposa un descens del 2,6%. Aquestes dades sorgeixen en un moment en el qual la direcció de Seat proposa una reducció de jornada i sou en la planta de Martorell amb l'excusa de " plantar cara a la caiguda de la producció i millorar els índexs de rendibilitat".

La CGT també destaca que, si es relaciona el salari mitjà amb la facturació anual procedent de les vendes, s'arriba a la conclusió que s'ha produït una disminució del 41% entre 1995 i 2004, quan aquesta relació va ser del 8,32%.

Segons el sindicat, aquestes dades demostren que la competitivitat i la viabilitat de l'empresa està cada vegada menys influïda pel volum del salari, l'impacte del qual en el total de la facturació anual és més aviat escàs. El document també assenyala que el diferencial entre el salari mig de Seat i l'IPC de Catalunya i l'Estat espanyol entre 1995 i 2004 és negatiu en ambdós casos.

Seat amplia fins als 1.400 els amenaçats

Uns dies després es coneix que el 2006, Seat preveu remuntar la disminuïda producció d'aquest any -calculada inicialment en 440.000 unitats que acabaran sent unes 390.000- fins a les 429.000 unitats. La direcció de la multinacional va assegurar el dia 11 als sindicats que, malgrat les millors perspectives per a l'any vinent, no només no redueix el càlcul sobre l'excedent de plantilla, sinó que l'amplia, i passa dels 800 treballadors als 1.400. La producció per al 2006 seria segons Seat de 17.000 cotxes menys que els previstos inicialment per al 2005, però el primer plantejament ja s'havia esmenat recentment fins a les 390.000 unitats, i constituïa l'argument principal per a l'anunciat excedent de plantilla de 800 persones. Ara, Seat aixeca la producció per al 2006 fins als 429.000 cotxes. Les previsions de Seat són fabricar 429.000 cotxes el 2006, i 444.000 el 2007, lluny encara del mig milió per als quals està dimensionada la planta de Martorell, però força més que els 390.000 amb què tancarà aquest any. Tot i així, va comunicar als sindicats que calia ajustar la plantilla a la baixa en 1.400 treballadors, perquè ja no és possible estirar més de la bossa d'hores.

Una retallada planificada

La CGT, sindicat que no va signar l'actual Conveni Col·lectiu, considera que la plantilla no pot entendre que el Conveni justifiqui mesures com la borsa d'hores creada segons ells per estabilitzar la plantilla, i ara vinguin amb excedents. Per la CGT va ser un parany de l'empresa.

Els tres sindicats CGT, UGT i CCOO es neguen a acceptar que existeixi un excedent, perquè l'empresa no els ha aportat cap dada que ho justifiqui. Per la CGT, Seat es va limitar a donar una visió catastrofista sense arguments, a més de reconèixer que la situació no està provocada sols per les vendes, sinó per una planificació industrial de l'empresa, que deixa de produir models.

Reunió dels gestors amb els amos

Els anarcosindicalistes van qualificar de "patètica" la reunió que el 13 d'octubre van tenir, al Palau de la Generalitat, el president de Catalunya Pasqual Maragall i el de Seat, acompanyats del conseller de treball Josep M. Rañé, fent un paper "submís i d'autèntic llepaculs de l'empresa multinacional". El president de l'automobilística, Andreas Schleef, va dir en la reunió que garantia el compromís de Volkswagen amb el futur industrial de Seat, al mateix temps que defensava la retallada de sou i jornada, tot i assegurar que negociaran. Schleef no es va moure ni una mica de la proposta inicial: retallar salaris i jornada laboral a tothom, per poder mantenir «l'excedent» de 1.400 treballadors. En una mostra més de tenir un morro que se'l trepitja, Schleef va assegurar que «Seat no està en discussió ni com a companyia ni com a marca», al mateix temps però que també va indicar al president català la necessitat de millorar la productivitat i reduir el volum de la companyia, per augmentar els beneficis empresarials, que l'any passat van ser de 144 milions d'euros. Des de CGT es recorda al govern català la seva responsabilitat, perquè Seat ha rebut diners públics, i ha de tenir un pla industrial que mantingui la mà d'obra i doni una sortida no traumàtica en cas d'excedents.

Rebuig sindical unitari

Després de la reunió empresa-Generalitat, els sindicats CGT, CCOO i UGT van rebutjar de manera unitària tant la retallada salarial com els acomiadaments. Per contra, van apostar per mesures no traumàtiques per fer front a la suposada existència d'un excedent, sobredimensionat per dades tendencioses per tal de desmobilitzar els treballadors i les treballadores i perjudicar, un cop més, les vendes de Seat.

Els sindicats van anunciar un pla de mobilitzacions i per explicar-lo van convocar assemblees el 21 d'octubre, amb una aturada d'una hora per torn. Aleshores, tenien previst elaborar una plataforma reivindicativa que prevegi alternatives reals de caràcter social, industrial i comercial en la línia de no renegociar el Conveni, mantenir els sous i no acceptar mesures unilaterals de la direcció. Els sindicats rebaten els arguments de Seat i asseguren que no és cert que calgui fabricar 500.000 cotxes per mantenir la plantilla, ja que el 2004 se'n van fer 416.281 i el compte d'hores quasi no es va moure. A més, ressalten que els nous models -Altea, Toledo i León- tenen més càrrega de feina que l'Ibiza i el Córdoba. D'altra banda, creuen que no es pot comparar la situació de Seat, l'única empresa integral del sector a l'Estat, amb altres companyies que són simples filials.

Tema del mes

MANIFESTACIÓ A BARCELONA DEL PASSAT 5 D'OCTUBRE

La CGT, en defensa del sector de l'automoció

Text: **Col·lectiu Catalunya i Carlos Navarro;** fotos: **Gabi**

Prop de 1.000 treballadores i treballadors es van manifestar pel centre de Barcelona el 5 d'octubre, convocats per les federacions dels sectors del Metall i Químiques de la CGT de Catalunya amb el suport del Secretariat Permanent del Comitè Confederal de l'organització anarcosindicalista, per protestar per la pèrdua de llocs de treball en el sector de l'automoció i la pèrdua de drets de les treballadores i treballadors, criticant l'intolerable xantatge a què estan sotmesos per les empreses multinacionals. La manifestació va acabar a la plaça Sant Jaume, on la CGT va fer una crida a la Generalitat perquè vetlli per la feina dels treballadors i les treballadores.

La manifestació va ser convocada com a resposta a l'ofensiva de les empreses del sector per rebaixar salaris, condicions de treball i reduir plantilles. La CGT denuncia que aquesta ofensiva ve realitzada per les empreses del sector a través d'amenaces d'acomiadaments i reestructuracions amb l'única finalitat d'augmentar els beneficis empresarials. Les Federacions del Metall i Químiques de la CGT de Catalunya havien convocat prèviament, el 21 de setembre, una conferència de delegats i delegades de CGT al sector de l'automoció (metall i químiques), al Centre Cívic Cotxeres Borrell de Barcelona, en la qual van participar prop d'un centenar de delegats delegades, que posteriorment, juntament amb altres militants de la CGT, es van concentrar davant del Departament de Treball de la Generalitat al carrer Sepúlveda, per fer-los arribar la protesta per l'actitud condescendent del govern català amb els plans empresarials en el sector de l'automoció.

Manifestació

La manifestació va sortir sobre les 18.30 hores de la plaça de la Universitat i va acabar sobre les 19.45 a la plaça Sant Jaume, davant del Palau de la Generalitat, darrere d'una pancarta amb el lema "En defensa de l'ocupació, acabem amb el passotisme i defensem el que és nostre". Militants de diverses federacions territorials es van desplaçar a Barcelona per tal de participar en la mobilització, que va anar acompanyada per l'edició d'un suplement de la revista "Catalunya" sobre l'automoció a Catalunya que es va repartir per les fàbriques del sector.

Al llarg de la manifestació van ser visibles nombroses pancartes entra les quals es podia llegir "Readmissió acomiadaments improcedents", "Volkswagen menteix i Rañé ho consenteix" i "Rañé no et venguis a Seat", en referència aquestes últimes al conseller de Treball i Indústria de la Generalitat, Josep Maria Rañé.

La CGT havia convocat aquesta manifestació en el marc d'una campanya per protestar contra la política de destrucció d'ocupació i la pèrdua de drets dels treballadors i treballadores en el sector de l'automoció i la seva indústria auxiliar. És vergonyós l'intolerable xantatge a què sotmeten els seus treballadors i treballadores, proposant-los que acceptin condicions laborals i salarials molt per davall de les ara existents, o els tanquen l'empresa. Més vergonyosa, si és possible, és la participació activa i necessària que està tenint el govern tripartit d'esquerres de la Generalitat, que en compte de defensar el bé comú de l'ocupació i de la majoria, participa afavorint les estratègies de les multinacionals.

> OPINIÓ

Davant la greu situació del sector de l'automoció a Catalunya

Federació del Metall de la CGT de Catalunya

Davant la situació que es produeix en el sector de l'automòbil i empreses de components i auxiliars, des de la CGT ens dirigim a tots els treballadors i treballadores i a la població en general, per manifestar el següent:

-La realitat que comprovem en el sector és que les multinacionals i les empreses en general aconsegueixen el seu objectiu de majors beneficis a costa de la retallada de salaris i la deterioració de les condicions de treball de les plantilles de les empreses matrius i, per extensió de les contractes i subcontractes.

-Els mètodes utilitzats per les empreses es basen en el xantatge permanent, no només sobre les plantilles, sinó sobre el conjunt de la societat amenaçant la cohesió social, és a dir de l'estabilitat de les ocupacions i la qualitat de vida de les persones. Aquests mètodes intenten també liquidar l'oposició sindical contra els seus plans.

-Els continus acords i convenis signats des de les majories sindicals dels últims anys, han comportat una progressiva i creixent pèrdua de drets dels treballadors davant les empreses, el que ha permès un espectacular augment dels beneficis empresarials i més sacrificis per als treballadors.

-L'absència d'una política industrial encaminada a defensar a la població de les deslocalitzacions i tancaments d'empresa per part dels diferents governs, sumat a la falta de teixit industrial propi, està aplanant el camí a les multinacionals en els seus objectius i demostra una submissió de l'interès públic al poder econòmic de nefastes conseqüències per a la societat.

Enfront d'aquesta succinta anàlisi i descripció, no cap la resignació, ni tan sols la lluita puntual, sinó la cohesió de les i els treballadors, a través de l'impuls de lluites coordinades i globals, per a:

-D'un costat, requerir la implicació política de les Administracions Públiques de l'Estat, autonòmiques i locals, per, davant la profunda reestructuració industrial que s'està produint, assumeixin el seu compromís amb l'interès públic i la cohesió social, enfront dels interessos mercantilistes de les multinacionals.

-D'altre costat, exigir la responsabilitat del moviment obrer amb les seves organitzacions sindicals de tot signe al capdavant, potenciant i coordinant les lluites i enfrontant alternatives industrials i socials.

-Cal implicar la tasca de tots i totes en un objectiu comú, la defensa de la dignitat laboral i social dels treballadors i les persones. En aquest compromís es manté la CGT en el seu conjunt mitjançant les iniciatives acordades.

Rebutgem els xantatges que les empreses realitzen a les plantilles amb l'argument d'assegurar el futur.

> EL MOVIMENT

Actes diversos contra el feixisme i l'imperialisme el 12 d'octubre

Col·lectiu Catalunya

A València, Barcelona, Reus, Sabadell, Olesa, Lleida, Valls...

•Prop de 2.000 persones es van manifestar al barri de Gràcia de Barcelona contra el dia de la Hispanitat i contra el feixisme. La marxa va sortir de la plaça de la Virreina a migdia i va acabar a Fontana, on es va homenatjar Roger Albert, assassinat per un cap rapat nazi l'estiu de l'any passat.

Sota el lema "Feixisme, mai més, ni a Barcelona ni a València ni a cap altre lloc", la manifestació va transcórrer pacíficament enmig un fort dispositiu policial per tota la vila de Gràcia, que va impedir que la manifestació arribés fins la Llibreria Europa, al carrer Sèneca, coneguda per ser un dels locals centrals dels nazis a Barcelona.

-Concentració a la plaça Mercadal de Reus, dins els actes de la setmana antifeixista, contra les agressions feixistes i els intents d'implantació de l'extrema dreta al Camp de Tarragona. El dia 10 s'havia fet una xerrada sobre antifeixisme a Alemanya i el dia 13 una altra xerrada sobre el desenvolupament del feixisme a València i les lluites per oposar-s'hi. Durant la setmana es van donar diversos enfrontaments amb joves feixistes.

-Les assemblees de joves de Sabadell, conjuntament amb la Plataforma Antifeixista de Sabadell, van convocar una manifestació davant l'església de Sant Oleguer, amb cercavila, amb lectura de manifest i una petita xocolatada al final.

-Jornada Antifeixista a Olesa de Montserrat el 12, dinar popular, parades informatives i recital de Pep Roig.

-Jornada Antifeixista a Lleida l'11 d'octubre al CSO La Gàbia de Lleida, amb xerrada sobre l'antifeixisme a Xile i actuació del grup xilè Lengua York.

-10 anys de la Botifarrada a la Hispanitat a Mataró. L'11 d'octubre, la plaça de l'Ajuntament de Mataró, i concert dels valencians Obrint Pas i altres grups.

-Concert antifeixista a Valls l'11 d'octubre.

-A València, per protestar contra la manifestació convocada per l'organització xenòfoba i d'extrema dreta España 2000 amb el lema "Orgullosos de ser españoles", la Plataforma Antifeixista de la ciutat va convocar a la mateixa hora que els feixistes una concentració a la qual va assistir unes 1.000 persones. La marxa d'España 2000 va ser un autèntic fracàs ja que al final, després de setmanes de campanya, només van poder reunir unes mil persones.

Cronologia

Podeu contactar amb nosaltres a cronocata@cgt.es - (C-I) recull les notícies extretes de Contra-Infos. (zitzania@sindominio.net, sindominio.net/zitzania) - Més informació a barcelona.indymedia.org - I als web de CGT: www.cgtcatalunya.org www.cgt.es www.rojoynegro.info

FINS AL 15 D'OCTUBRE

DIVENDRES 16 DE SETEMBRE

CONCENTRACIÓ a Ciutat de Mallorca convocada pel GOB balear contra la presència del portaavions nuclear nord-americà Theodore Rooselvelt. (CI)

AGRESSIÓ FEIXISTA a Esplugues de Llobregat: tres joves foren agredits per un grup de neonazis. (CI)

DISSABTE 17 DE SETEMBRE

OCUPACIÓ d'un centre social a Granollers, 4 mesos després del desallotjament de Can Calet. (IU)

AGRESSIÓ FEIXISTA a Barcelona: un grup de neonazis entrà al local del Comitè Català de Solidaritat Internacionalista del carrer del Bot de Barcelona, provocant destrosses i un ferit que va haver de ser atès a l'hospital. (CI)

JORNADA ATEA al Centre Social Ocupat (CSO) La Gàbia de Lleida, amb xerrada sobre "Religió i Estat" a càrrec d'Albert Riba, d'Ateus de Catalunya. Posteriorment, teatre i concert.

VAGA DE FAM a la plaça de Sant Jaume de Barcelona per part d'un centenar de persones, en solidaritat amb els presos saharauís en vaga de fam a les presons del Marroc.

ASSEMBLEA D'IMMIGRANTS sense papers a la plaça Universitat de Barcelona, per demanar al govern una solució per aquells que van veure denegada la sol·licitud de regularització en l'últim procés i per aquells que no s'hi van poder acollir.

A SANTA COLOMA DE GRAMENET, la Plataforma per la Defensa de la Serra de Marina, Can Zam i el riu Besòs va organitzar una Cursa Popular de Relleus per protestar contra l'especulació immobiliària i la privatització d'equipaments públics a la ciutat, així com per demanar que l'àrea coneguda amb el nom de Can Zam sigui un parc urbà, verd i frondós.

DIUMENGE 18 DE SETEMBRE

AGRESSIÓ FEIXISTA a Salou: durant la matinada un grup de 7 neonazis agredí a tres joves de la localitat. (CI)

DILLUNS 19 DE SETEMBRE

DIVERSES DE SUPORT al Sàhara Occidental convocaren una jornada de solidaritat amb els presos sahrauís. 60 realitzaren un dejú en solidaritat, i l'Ajuntament de Barcelona prohibí la col·locació d'una 'jaima' a la plaça Sant Jaume, al·legant que seria un acte "incívic". (CI)

DIMARTS 20 DE SETEMBRE

CONCENTRACIÓ convocada per la Plataforma contra el Pla Caufec contra el desallotjament del llogater de la masia de Can Oliveres d'Esplugues. Finalment, s'aconseguí aturar el desallotjament. (CI)

CONCENTRACIÓ davant del Departament de Justícia de Barcelona per reclamar la no discriminació per opció de gènere o opció sexual a l'hora d'adoptar infants. (CI)

DESALLOTJAMENT d'una casa ocupada al carrer Nació del barri del Clot de Barcelona per part de matons amb barres de ferro. (IU)

DIMECRES 21 DE SETEMBRE

DAVANT LA SITUACIÓ que està generant la multinacional VW en el conjunt de les empreses de l'auto a Catalunya, des de les Federacions del Metall i Químiques de la CGT de Catalunya es va convocar el 21 de setembre una conferència de delegats i delegades de CGT al sector de l'automoció (metall i químiques), que es va realitzar al Centre Cívic Cotxeres Borrell de Barcelona, i en ella van participar-hi prop d'un centenar de delegats, que posteriorment es van concentrar davant el Departament de Treball de la Generalitat al carrer Sepúlveda, per fer-los arribar la protesta per l'actitud condescendent del govern català amb els plans empresarials en el sector de l'automoció.

LLIURAMENT DE SIGNATURES de persones i entitats que donen suport al CSO La Gàbia de Lleida. (CI)

DIJOUS 22 DE SETEMBRE

APROFITANT LA CELEBRACIÓ del Dia Mundial Sense Cotxes, es va realitzar a Barcelona una Massa Crítica extraordinària en forma de pedalada festiva i reivindicativa en defensa de l'ús de la bicicleta i d'una mobilitat sostenible.

DIVENDRES 23 DE SETEMBRE

MUNIÓ DE PROTESTES durant el pregó de les festes de la Mercè a Barcelona: treballadors de Parcs i Jardins amenaçats per la privatització, i d'altres protestes veïnals i socials. (CI)

"CLOS: ON ESTÀ EL BOTÍ del Fòrum i del 22@?": protestes i increpacions dels veïns durant la inauguració del Centre Fòrum de l'Hospital del Mar. (CI)

TORNA L'ATENEU LLIBERTARI de Viladecans, gràcies a l'ocupació per part del seu col·lectiu d'un espai abandonat al centre del poble. (IU)

CONCENTRACIÓ a la plaça de la Vila de Molins de Rei, per protestar contra la repressió que pateixen els moviments socials.

DISSABTE 24 DE SETEMBRE

OCUPACIÓ FALLIDA a l'Hospitalet de Llobregat. Els mossos desallotjaren la casa poca estona després de ser ocupada, acusant dos dels ocupants (que varen ser detinguts i emmanillats) de delictes de possible robatori o usurpació. Aquesta és la seva nova estratègia: acusar els ocupants d'aquests delictes per tal de poder-los desallotjar. (IU)

PROTESTA durant el concert de Cheb Balowsky a la plaça de Sant Jaume de Barcelona (en el marc de les festes de la Mercè): unes noies desplegaren dalt de l'escensari una pancarta solidària amb els Tres de Gràcia. (CI)

DIUMENGE 25 DE SETEMBRE

DESALLOTJAMENT d'una casa ocupada per un grup de joves a Sant Vicenç de Montalt.

DIMARTS 27 DE SETEMBRE

DESALLOTJAMENT a Granollers de la casa ocupada el passat 17 de setembre. (CI)

CONDEMNATS quatre feixistes per terrorisme. Es coneix la sentència que els condemna a sis anys de presó per haver fabricat i col·locat un explosiu a les Cotxeres de Sants on s'havia de fer un concert del cantant basc Fermín Muguruza. Entre els condemnat es troba Santiago Royuela, fill del subhaster i conegut membre de l'extrema dreta Alberto Royuela. (CI)

JUTJATS ELS JOVES que feren l'acció de desobediència tallant la Vuelta Ciclista al seu pas per Olot. (CI)

DIMECRES 28 DE SETEMBRE

COMENCEN LES FESTES Alternatives de Molins de Rei, amb activitats fins el 2 d'octubre.

DIJOUS 29 DE SETEMBRE

MARXA CICLISTA a Barcelona reclamant una avinguda Diagonal més humana. (CI)

CONCENTRACIÓ als jutjats de Lluís Companys de Barcelona en suport als activistes antitransgènics identificats el passat maig durant una protesta simbòlica a les portes del DARP, i acusats de "desordres públics". Se suspèn la vista fins el proper 27 d'octubre. (CI)

DIVENDRES 30 DE SETEMBRE

CONCERT en solidaritat amb el poble d'Haití, a l'Ateneu Popular de 9 Barris (Barcelona).

LA GENT DEL TER presenta diverses al·legacions a diversos organismes públics contra la canalització del rec de Sentmenat.

CONCENTRACIÓ davant de la Subdelegació del Govern a Barcelona en suport amb els activistes propalestins que disribuïren unes octavetes al partit Barça-Maccabi de Telaviv el passat 10 de febrer i multats amb 3.001 euros. (CI)

DISSABTE 1 D'OCTUBRE

CONCENTRACIÓ de 100 persones a Barcelona per protestar contra les morts de persones immigrants a Ceuta i Melilla. (CI)

DIUMENGE 2 D'OCTUBRE

DESPLEGAMENT d'una pancarta de 50 metres quadrats des del castell de Torre Baró (a Nou Barris, Barcelona), demanant l'absolució dels Tres de Gràcia. (CI)

DILLUNS 3 D'OCTUBRE

CONCENTRACIÓ al carrer Pere Serafí de Barcelona per aturar el desallotjament del CSO Mitre. El mateix dia s'atura la inspecció d'un arquitecte a diverses cases ocupades del carrer Segre de Barcelona. (IU)

JUDICI a quatre policies pels càrrecs de detenció il·legal, simulació de delicte i fals testimoni. Es tracta del cas dels dos joves d'Elx que varen ser detinguts durant la cimera de caps d'estat del 2002 i que varen ser absolts gràcies al vídeo d'un periodista. Es produí una concentració a la porta dels jutjats de Barcelona. (CI)

ENTREGA en el Palau de la Generalitat de 5000 signatures i 4000 al·legacions contra la MAT. El mateix dia s'entregaren diverses al·legacions a la Delegació del Govern de Barcelona contra les multes imposades als activistes que repartiren unes octavetes propalestines durant el partit Barça-Maccabi del passat 10 de febrer. (CI)

DIMARTS 4 D'OCTUBRE

"LES DECLARACIONS sota tortura no són cap prova": acció de protesta davant de la comissaria de Sants en l'aniversari de la detenció de dos joves de l'Hospitalet i Cornellà, acusats d'atemptat, desordres i danys: 4 joves es despullen i es llencen pintura vermella per sobre. (IU).

S'ATURA el desallotjament de La Mitra, casa ocupada al barri de Gràcia. (CI)

DIMECRES 5 D'OCTUBRE

LA CGT convocà una manifestació a Barcelona del sector de l'automoció en defensa de l'ocupació, contra la precarietat i els acomiadament i en defensa de la llibertat sindical, amb la participació d'unes 500 persones.

DIVENDRES 7 D'OCTUBRE

DIVERSOS COL·LECTIUS organitzen el Sopar del Pobre 2005 al passeig de les Lletres de Terrassa, per manifestarse contra la patronal empresarial i en defensa dels drets laborals. Com cada any, la patronal d'empresaris de Terrassa, CECOT, organitzava aquell dia un sopar per entregar premis als empresaris més capitalistes. Amb l¡acció es vol protestar contra el tancament d'empreses, contra l'atur, contra la precarietat laboral, contra les ETT, contra els accidents laborals, contra la diferència per qüestió de gènere o amb els i les companyes immigrades, en definitiva, contra l'explotació de classe i per lluitar per un treball digne per a tothom.

ESMORZAR SOLIDARI al davant de la casa ocupada La Gatada del barri del Guinardó de Barcelona, per tal d'evitar el seudesallotjament. (IU)

SEGONA CONCENTRACIÓ a Barcelona per tal de denunciar elsassassinats d'immigrants a la frontera de Ceuta i Melilla, amb la participació d'unes cent persones. (CI)

AGRESSIÓ FEIXISTA a Reus: anant a un concert del Correllengua, un jove va ser agredit per diversos neonazis. (CI)

CONCENTRACIONS de veïns i de joves de Berga i rodalies mentre finalitza la instrucció del cas de l'assassinat de Josep Maria Isanta durant les passades festes de la Patum. (CI)

DISSABTE 8 D'OCTUBRE

"CONTRA ELS PIJOS D'ESQUERRES". Acció de protesta dels treballadors de Parcs i Jardins de Barcelona contra la privatització del servei durant la Festa de Tardor al Parc de la Guineueta. Hi participaren uns 150 treballadors que van rebre sorollosament la presidenta de l'Institut de Parcs i Jardins Imma Mayol.

AGRESSIONS FEIXISTES a Reus i Gavà. A Reus, diversos incidents i agressions per part de neonazis de la zona. Una persona va haver de ser atesa a l'hospital. A Gavà, tres neonazis agrediren un grup de joves que es dirigien a un concert, havent de ser ingressat un dels joves a l'hospital. (CI)

CONCENTRACIÓ per la llibertat sense càrrecs dels detinguts a la cimera de Tesalònica davant del consolat grec de Barcelona. (IU)

ACCIÓ SORPRESA contra el pla Caufec d'Esplugues: es va ocupar l'espai que es pretén edificar i es va crear un parc autogestionat. (CI)

DILLUNS 10 D'OCTUBRE

SETMANA ANTIFEIXISTA a Reus, xerrada: "L'experiència del moviment antifeixista a Alemanya", al Centre de Lectura, amb projeccions audiovisuals i xerrada a càrrec de membres de Antifaschistiche Aktion.

S'INICIA L'ACAMPADA reivindicativa dels treballadors de Parcs i Jardins a la Via Favència de Barcelona. A mitjanit, van ser desallotjats per una dotació especial de la guàrdia urbana, i en assemblea, els treballadors van decidir aixecar l'acampada.

DIMECRES 12 D'OCTUBRE

SETMANA ANTIFEIXISTA a Reus, concentració "Feixisme ni aquí ni enlloc", a la plaça del Mercadal. Sota la pluja, un centenar d'antifeixistes escolten la lectura del manifest antifeixista i anticapitalista.

MANIFESTACIÓ antifeixista al barri de Gràcia de Barcelona, que aplegà més de 1.000 persones, on es denuncià que encara estigui oberta la Llibreria Europa, acusada de distribució de material ultradretà, antisemita i xenòfob; i es recordà la mort ara fa un any del jove Roger agredit per neonazis durant les festes de Gràcia del 2004. També es té constància de diverses accions per denunciar el feixisme a Girona, Lleida i Sabadell. (CI)

DIJOUS 13 D'OCTUBRE

PROTESTA dels treballadors de Parcs i Jardins de Barcelona per la privatització dels serveis públics. Malgrat el fort xàfec, uns 150 treballadors es van concentrar davant del consistori lliurant les al·legacions presentades per diverses entitats veïnals i socials contra aquesta privatització.

SETMANA ANTIFEIXISTA a Reus, xerrada: "La nova extrema dreta als Països Catalans", al local de la CGT.

"STOP JUDICI BLOKE METGES": concentració davant dels jutjats de Via Laietana de Barcelona. (IU)

LA GENT DEL TER DENUNCIÀ, davant de les pluges torrencials que es van patir a les comarques situades al nord de Girona, que la urbanització dels recs agreuja aquestes situacions.

DIVENDRES 14 D'OCTUBRE

"L'ESQUERRA PIJA també privatitza". Concentració de treballadors de Parcs i Jardins de Barcelona a la plaça Sant Jaume, en el marc de les mobilitzacions contra la privatització de Parcs i Jardins. Durant tot el dia es realitzà una vaga, convocada també per la CGT. Malgrat tot, Imma Mayol va aconseguir el seu objectiu i es va crear l'Ens Públic Empresarial.

S'INICIEN A BARCELONA les Jornades de Coordinació Anti-carcelària.

DISSABTE 15 D'OCTUBRE

UNES 5.000 PERSONES es manifesten a Barcelona contra el projecte de Línia de Molt Alta Tensió i per una nova cultura de l'energia, convocades per la Plataforma No a la MAT.

CONCENTRACIÓ SOLIDÀRIA contra les morts d'immigrants a la frontera de Ceuta/Melilla, davant del consolat marroquí de Barcelona. (IU)

FESTIVAL PRO ATENEU Llibertari de Ripoll a la Font del Tòtil de Ripoll, amb diverses actuacions. (CI)

> DELS MOVIMENTS

Acte a Lleida pel 12 d'octubre per la recuperació de la memòria històrica

El dia 11 d'octubre, la CGT de Ponent va entrar per registre a la Paeria una sol·licitud amb la relació dels carrers que encara ara a Lleida, porten el nom de personatges del franquisme, i donaren una llista de noms els podien substituir adreçada a l'alcalde de Lleida, Àngel Ros.

Aquest fet s'emmarca dins de la campanya que la CGT de Ponent du a terme per la recuperació de la memòria històrica i que comença amb la denúncia de l'atorgament del nom del feixista Casimiro Sangenís, a un dels carrers de la nostra ciutat, per part de la Paeria.

Segons la CGT de Ponent, "la vigília del 12 d'octubre, antic Dia de la Raza que instaurà el règim feixista del general Franco és una data prou significativa per fer aquesta denúncia".

L'OSL obre local a Buenos Aires

L'OSL (Organización Socialista Libertaria) d'Argentina ja té una seu a Buenos Aires, local que va ser inaugurat el passat mes de setembre i es troba a l'adreça: 15 de noviembre 1164, barrio de Constitución, Ciudad de Buenos Aires. L'obertura d'aquest local suposa una consolidació del projecte de l'OSL.

Contactes:
OSL: oslargentina@yahoo.com.ar
Buenos Aires: libertaria@infovia.com.ar
Paraná: orgalibertaria@hotmail.com.ar

Centre de Documentació sobre Zapatisme

Un grup de persones de diferents punts de l'Estat espanyol, vinculades a grups de solidaritat amb la lluita dels zapatistes a Chiapas, han creat el Centre de Documentació sobre Zapatisme (CEDOZ), que vol ser un espai d'intercanvi, informació i documentació, que faciliti que totes aquelles persones que vulguin conèixer els processos i la història del zapatisme puguin trobar-hi tota la informació possible, com ara documents bàsics i informacions sobre l'EZLN, les Juntas de Buen Gobierno, els municipis autònoms zapatistes, la cooperació internacional, els Acords de San Andrés, els diàlegs amb el govern mexicà, les campanyes, la cronologia del conflicte, els presos, les dones zapatistes, notícies actualitzades, articles diversos, llibres, música, webs... Es pot consultar a www.cedoz.org i es pt entrar en contacte amb ells a l'adreça cedoz@cedoz.org

> CONVOCATÒRIES

16, 17 I 18 DE DESEMBRE A SANT JOAN DESPÍ

VIII Congrés de la CGT de Catalunya

Ja han sortit els llibres amb les ponències pera tots els afiliats i afiliades que podeu aconseguir als locals de la CGT de Catalunya; les ponències també estan disponibles en pdf i es poden demanar al local del vostre sindicat. Cal tenir en compte també que hi ha una circular de la Comissió Organitzadora del Congrés amb diverses rectificacions al llibre de ponències i una ponència que no s'hi va incloure.

Informació sobre els terminis:

-El 25 de novembre és l'últim dia per presentar candidatures per al Secretariat Permanent i per la ubicació d'aquest.

-El 28 de novembre és l'últim dia per a reclamacions i es publicarà la taula de vots definitiva de cada sindicat; fins ara, cada un ha rebut els llistats de cotitzacions provisional, que cal consultar per veure si s'hi està d'acord o no.

-L'1 de desembre és l'últim dia per la publicació de les candidatures. També, llista provisional de convidats.

-El 7 de desembre és l'últim dia per al lliurament d'acords de les assemblees dels sindicats per a les composicions de les comissions tècniques, de ponències i mesa del Congrés.

-El 12 de desembre és l'últim dia per al lliurament dels acords dels sindicats a la Comissió Organitzadora.

Per contactar amb la Comissió Organitzadora del Congrés es pot fer a través del Secretariat Permanent de Catalunya o bé en el correu electrònic de la comissió: vuitecongrescgt@yahoo.es

Ple de la Federació Estatal de Sindicats de la Indústria Metal·lúrgica de CGT

Tindrà lloc els dies 21 i 22 d'octubre de 2005, a Madrid, al saló d'actes del local de CGT del carrer d'Alenza, 13.
Més informació a metalmadrid@cgt.es

Ple estatal de l'Administració Pública de la CGT (FETAP-CGT)

Tindrà lloc els dies 24, 25 i 26 de novembre de 2005 a València. El Ple es desenvoluparà als locals de la CGT de València (av. del Cid, 154). Informació al telèfon 91 554 78 20, o al correu fetap@cgt.es

ÉS UNA INICIATIVA DE TURISME TÀCTIC

Torna la Ruta de l'Anarquisme barceloní

Torna La Ruta de l'Anarquisme de Barcelona. Des del passat 22 d'octubre un recorregut amb autocar per la capital de Catalunya ajudarà a conèixer una mica més la història de l'anarquisme. És la segona vegada que es fa aquesta experiència turística, organitzada per Turisme Tàctic. Les entrades es van posar a la venda anticipada el 6 d'octubre Punt d'Informació Cultural La Rambla 7, 08002 Barcelona, adjunt al Centre d'Art Santa Mònica (sortida metro Drassanes), dimarts i dijous de 10 a 13.30h

Moguts per la necessitat de recuperar els fets oblidats i silenciats del moviment llibertari a Barcelona, els organitzadors proposen un recorregut amb autocar per la ciutat.

En aquest recorregut es mostren documents audiovisuals, es fan accions al carrer, es lliuren documents gràfics i publicacions i els anarquistes expliquen la seva història i experiència. És així que, cada dissabte i diumenge, fins al 20 de novembre, un autocar sortirà del Portal de Santa Madrona, a les deu del matí, per emprendre el recorregut de la Barcelona llibertària.

Turisme Tàctic també proposa La Ruta de la Infàmia, un recorregut per monuments, llocs i carrers infames, per raons històriques. I fins i tot ha obert un fòrum que permet als internautes de proposar llocs de visita. Podeu aconseguir més informació a http://www.tacticaltourism.org/

Jornades 'Frederica Montseny i Mañé, una mirada reusenca'

-Dimarts 25 d'octubre, 19h, al Centre de Formació Permanent de la Fundació URV. Inauguració de la sala d'actes amb el seu nom. Conferència de Susanna Tavera: "Frederica Montseny, ministra i militant anarquista".
-Dijous 3 de novembre, 20.15h, a l'Arxiu Històric Municipal. Conferència de Laura Vicente: "Teresa Claramunt, dones i sindicalisme".
-Dilluns 7 de novembre, a l'Arxiu Històric Municipal. 19h, projecció de documentals (1936-1938). 20.15h, taula rodona amb Joan Ramon Mestre, Pedro Nogales i Gerard Pedret: "Cinema i Revolució".
-Dimarts 15 de novembre, 20.15h, a l'Arxiu Històric Municipal. Conferència d'Emili Cortavitarte: "Anarquisme i educació".
-Dijous 17 de novembre, 20.15h, al Centre de Formació Permanent de la Fundació URV. Premis Reus. Acte de lliurament de la beca de recerca "Frederica Montseny". Conferència de Dolors Marín: "La família Montseny, un laboratori de les idees". Tot seguit, hi haurà una representació a càrrec de la companyia TEBAC.

L'exposició "Frederica Montseny 1905-1994" estarà oberta en el següent horari: de 10 a 14h i de 16 a 20h, de dilluns a divendres. Visites per a grups, cal concertar visita trucant al 977 759 675.

Organitzat per l'Arxiu Històric Municipal de Reus i la Regidoria de Polítiques per a la Igualtat de l'Ajuntament de Reus.

Jornades "Les esquerres i la qüestió nacional" a Lleida

Es tracta d'unes jornades organitzades per la Confederació General del Treball de Ponent i Endavant.
"El moviment obrer i el catalanisme", dijous 20 d'octubre a les 19.30h a la CGT. Amb Ferran Aisa, escriptor i autor de diversos llibre sobre moviment obrer i cultura de les treballadores i els treballadors; i Joan Tafalla, membre de l'associació Espai Marx.

"Ideologies i qüestió nacional", dijous 27 d'octubre, 19.30h a l'Ocell Negre. Amb Emili Cortavitarte exsecretari General de la CGT de Catalunya i historiador; i Joan Sebastià Colomer, responsable de relacions polítiques d'Endavant i redactor de "L'Accent".

"Perspectives", dijous 3, 19.30h a La Maranya. Amb Jordi Martí, membre del Col·lectiu Catalunya, filòleg i periodista; i Jaume Soler, organitzador nacional d'Endavant.

12 I 13 DE NOVEMBRE A L'ALBERGUE DE SAN FERMÍN DE MADRID

Trobada estatal de dones de la Confederació General del Treball

Secretaria de la Dona del Comitè Confederal de CGT (sp-mujer@cgt.es)

L'objectiu prioritari d'aquestes Trobades és definir les línies de treball en les quals anem a centrar els nostres esforços i energies en els pròxims anys de cara al desenvolupament dels Acords del XV Congrés.

Un objectiu que esperem serveixi per establir les bases d'un treball organitzat, de cara a difondre i consolidar el feminisme llibertari i anticapitalista a la CGT i des de CGT.

Els tres temes centrals que es tractaran són: negociació col·lectiva; tenir cura de les persones/conciliació; i assetjament sexual i violència masclista-

També es tractaran altres temes per compartir informació i canviar impressions sobre el que ja s'està fent o es començarà a fer en immigració, internacional, discapacitat, transsexualitat i orientació sexual, treball sexual, transversalitat de gènere, etc.

Ja n'hi ha prou! Stop a l'expoli i a la recolonització! Un altre Mediterrani és possible

El 27 i 28 de novembre, els caps d'estat dels països del Mediterrani es reuniran a Barcelona per tal d'avançar en l'anomenat "procés de Barcelona".

Aquesta és una iniciativa aprovada el 1995 en la conferència euromediterrània que va tenir lloc a la capital de Catalunya i que va generar importants mobilitzacions al carrer per tal de denunciar els veritables interessos econòmics, polítics i geoestratègics que hi havia darrera aquesta proposta.

Ara 10 anys més tard, els caps d'estat de la Mediterrània tornen a Barcelona per tal de seguir avançat en l'estratègia de recolonització del sud del Mediterrani: a través de l'obertura de mercats, la lliure circulació del capital, l'aplicació de plans d'ajustament estructural i la deslocalització tan agrícola com industrial... A la vegada que des dels governs del nord del Mediterrani es tanquen les portes i es criminalitza la immigració i es dóna suport a règims que vulneren els drets humans, especialment els drets de les dones, a canvi de més inversió industrial i d'importants beneficis per les multinacionals europees.

Des de la campanya contra la cimera de Barcelona+10 s'ha fet una crida a la mobilització els dies 27 i 28 de novembre a Barcelona, en el marc d'una convocatòria internacional de mobilització aprovada en el passat Fòrum Social Mediterrani (juny del 2005 a Barcelona) on s'espera la presència de milers de persones.

Els estats anul·len els drets humans a Ceuta i a Melilla

Text: **Col·lectiu Catalunya;**
Fotos: **Indymedia Barcelona**

Els esdeveniments produïts a finals de setembre i primers d'octubre a Ceuta i Melilla, a partir dels intents d'entrada massiva d'immigrants subsaharians a aquestes ciutats travessant les tanques que les envolten, són el cru reflex d'una situació internacional marcada per les desigualtats socials i mostren les conseqüències de les polítiques econòmiques portades a terme per l'Occident desenvolupat, que mentre continua espoliant els recursos naturals del continent africà i donant suport a polítics corruptes i autoritaris de tota mena, converteix Europa en un continent tancat en si mateix i envoltat de tanques cada vegada més altes, sofisticades i infranquejables.

Repressió brutal per part de les policies espanyola i marroquina, trets amb armes de foc, persones assassinades i apallissades, deportacions massives per part del Marroc enviant els immigrants al desert del Sàhara i abandonant-los enmig del no res, devolució d'immigrants als seus països d'origen, un acarnissament salvatge contra persones que només busquen un futur millor a Europa, una repressió que ignora i trepitja els drets humans més bàsics i elementals.

Les imatges de brutals pallisses per part de la Guardia Civil o la policia del Marroc als immigrants que havien saltat o intentaven saltar els reixats. La militarització del problema de la immigració mitjançant el desplegament de l'exèrcit espanyol. La desinformació sobre l'autoria de diversos morts per arma de foc i de desenes de ferits, amb acusacions mútues entre les policies, els militars i els governs del Marroc i l'Estat espanyol, més de 1.000 immigrants que foren traslladats per força en autobusos a la frontera amb Algèria abandonant-los en ple desert amb el resultat d'almenys 24 persones mortes per deshidratació o per insolació en una zona deshabitada, on era impossible trobar aigua, menjar o ombra. Eren aterridors els testimoniatges directes dels afectats a través dels seus telèfons mòbils, descrivint com els seus companys morien en els seus braços sense poder fer res per salvar-los la vida.

Tot això va provocar el rebuig de ciutadans i organitzacions solidàries, que organitzaren concentracions i actes de protesta per tot l'Estat espanyol per protestar contra la brutal repressió, per l'enviament de l'exèrcit, l'organització d'una tenalla entre el Marroc i l'Estat Espanyol per acorralar, capturar i col·locar en la frontera amb Algèria milers de persones, i per l'alteració de la llei al lliurar al Marroc els subsaharians detinguts en "terra de ningú" o en el territori colonial espanyol de Ceuta i Melilla.

Cal exigir una investigació judicial, tant al Marroc com a l'Estat espanyol, per fer justícia i condemnar els culpables de les morts d'aquestes persones per trets d'armes de foc o per abandonar-los enmig del desert. Cal exigir el respecte als drets humans i que s'afronti el problema des de la base, o sigui treballant per acabar amb les desigualtats socials i aconseguir una veritable justícia social.

OPINIÓ

CGT davant la greu situació dels immigrants a Ceuta, Melilla i el Marroc

Secretaria d'Acció Social del Comitè Confederal de la CGT

El que està succeint en les fronteres de Melilla i Ceuta està mostrant amb claredat el que significa la militarització de les fronteres, l'Europa Fortalesa que representa el Tractat de Schengen i la violació contínua dels drets humans per part de la Unió Europea, amb l'Estat espanyol al capdavant, que arriba fins a pagar per aquesta política de repressió i de mort a governs com el Marroc i Líbia que ja sistemàticament violen els drets humans de la pròpia població.

Vivim envoltats de mentides i temors. Menyspreen fins a la geografia quan a l'entrada de Ceuta i Melilla veiem el cartell de "Municipis de la Unió Europea". Però aquesta mentida es torna contra els seus creadors perquè fa més fàcil per a arribar a Europa saltar una tanca que creuar un estret, obligant que els estats utilitzin la seva raó última: l'exèrcit i la policia per a impedir el dret a la lliure circulació de les persones.

Prou d'hipocresia i lamentacions. Si de debò volem evitar aquestes morts, l'única solució és deixar-los entrar, enderrocar les fronteres, deixar de col·laborar en mantenir aquest sistema injust i desigual.

Per desgràcia, les fronteres dels Estats que governen el món, duen anys i anys omplintse de cadàvers. En les costes d'Andalusia, el "Genocidi de l'Estret" priva a milers d'éssers humans del dret a intentar millorar la seva vida i la seva dignitat. Anys i anys, amb lleis d'estrangeria que, per molt que alguns pretenguin reformar i "humanitzar" no són més que la negació de drets a milions de persones perquè se sotmetin en el mercat laboral a condicions pròximes a l'esclavitud i, al màxim temps, precaritzar al màxim als treballadors i treballadores que vivim en els països del Nord per a assolir el "creixement" dels beneficis empresarials.

Cal dir-ho clar: no existeix cap solució real que no sigui l'enderrocament dels murs de la frontera, la derogació del Tractat de Schengen i de les Lleis d'Estrangeria. Fora d'aquestes mesures, seguirà la mort, el sofriment, la repressió, la violació dels drets humans de milions de persones per part dels estats de la UE.

Àfrica és un continent que duu gairebé dos segles espoliat, dominat i aixafat pels estats de la Unió Europea, en primer lloc, i per Estats Units posteriorment. Portugal, Itàlia, Bèlgica, Holanda, Alemanya i, al capdavant, Gran Bretanya i França, van explotar i van massacrar als pobles d'Àfrica que ja segles abans havien estat convertits en esclaus per europeus i àrabs. L'estat espanyol, dels últims de la fila, va explotar i va esgotar les mines del Rif en benefici, entre altres, de la família real, va explotar els fosfats del Sàhara Occidental i va utilitzar per primera vegada en la història de les guerres gasos químics contra la població civil. I, ara per ara, continua aquesta explotació de les immenses riqueses naturals d'Àfrica en mans de les multinacionals europees i nord-americanes, empreses que derroquen governs, promouen dictadures i guerres, que arriben fins i tot a tenir exèrcits propis de mercenaris. Com negar el dret al poble africà de desplaçar-se a Europa? Com podem negar el dret a la vida d'un continent sencer?

Per a la CGT, l'única cosa realista i possible avui, és potenciar un moviment autònom, solidari i combatiu, capaç d'oferir una seriosa resistència a la nova reforma laboral que ens ve damunt, a la sistemàtica limitació dels nostres drets en cada espai de la vida, potenciar un moviment que assumeixi activament la lluita i els drets dels treballadors immigrats a una vida digna i a desplaçar-se amb llibertat.

La lluita contrala MAT suposa també una defensa d'un altre model energètic no centralitzat ni en mans de les multinacionals de l'energia

El Pla de l'Energia de Catalunya, qüestionat per tot l'ecologisme català

BALA PERDUDA

Melilla

Fernando Hernández Holgado
(Assemblea Antimilitarista de Catalunya)

Sembla ser que finalment hem descobert, o hem tornat a descobrir, per a què serveix el nostre exèrcit. Així ho anunciaven, amb el gest alleugerit, polítics i editorialistes de diferents mitjans arrel del desplegament de tropes militars al Mur de Melilla. L'exèrcit serveix per defensar les fronteres de l'Estat-nació. Una frontera és sempre una frontera, fins i tot en aquest món globalitzat.

Després de més d'una dècada d'incerteses generades per la desaparició de l'altre Mur, el de Berlín, preguntant-nos per què servia el reclutament de tropa voluntària o forçosa, enviant-los a països llunyans per justificar la seva existència com a instrument de pacificació o feina humanitària, el debat s'ha tancat. A l'any 92, quan era qüestionada la raó de ser de l'exèrcit espanyol per objectors de consciència i insubmisos i qüestionades les despeses militars en un món sense enemics, Felipe González enviava per primera vegada la Legió a Bòsnia. L'exèrcit ha canviat, es deia: ja no serveix per protegir el territori, sinó per defensar l'ordre i la legalitat internacionals, o per pacificar els "salvatges" balcànics, o per donar de menjar els famolencs d'Albània, Somàlia o el Congo. Era l'"exèrcit oenagé", que passat el temps ridiculitzaria fins i tot el PP, una vegada desallotjat del poder. El que va servir, per cert, per obrir el debat sobre la conveniència de les despeses militars. Si l'exèrcit no tenia molt clara la seva funció, per què ens havíem de gastar tants diners en armament?

Ara el dubte el tenim ja resolt. La Legió ja no té perquè anar-se'n a Bòsnia o l'Afganistan: seguirà allà on sempre ha estat, a l'antic protectorat marroquí. Es queda defensant les nostres fronteres i lluitant en desigual batalla contra les hordes de famolencs que, talment un combat medieval, intenten assaltar (en realitat, només "saltar", com algú s'ha encarregat molt bé de precisar), la fortalesa feudal. I, a més, queden justificades les despeses militars: observeu sinó l'augment experimentat al pressupost d'enguany. Importa ben poc que el combat lliurat per legionaris i guàrdies civils sigui poc honrós o que aquests ben proveïts soldats del Nord es defensin de civils desarmats. El que interessa és que serveixin per a alguna cosa. O sigui, per al de sempre.

Pel dret de l'habitatge i a viure de la terra a Ponent

La lluita dels 'colonos' de Montagut per la terra

Text: **Assemblea Pagesa de Catalunya;** Foto: **Jordi Escuer Gatius**

El dijous dia 8 de setembre, no es va poder evitar l'enderroc d'un dels dos masos de dos pagesos ('colonos') de Montagut que encara lluiten pel dret a l'habitatge i a la terra que històricament han anat treballant durant generacions, les quals eren propietats del Capítol Catedralici de Lleida a Montagut -Alcarràs- i que després van passar a mans de la macroempresa Agrolleida, la qual ha fet l'enderroc, propietat del ter-ratinent i agroindustrial Josep Vall Companys.

L'Assemblea Pagesa ha donat suport a aquests dos lluitadors perquè creu en la lluita social per la terra i perquè s'ha descobert una sèrie d'irregularitats comeses entre el Capítol de la Catedral de Lleida (antiga propietària de les terres i masos dels dos 'colonos') i Agrolleida, empresa que actualment diu tenir la propietat de les terres i masos dels esmentats 'colonos'.

El Capítol Catedralici es va vendre les cases i les terres a Agrolleida

El Capítol de la Catedral de Lleida tenia 8 ha a l'entorn de l'ermita de Montagut, distribuïdes en tres peces de terra en dues de les quals hi havia dos masos habitats (els dels dos 'colonos'). Aquesta propietat que ve d'una segregació feta el 1969 tenia una forma irregular semblant a un 8 i així havia estat registrada i així va estar venuda el novembre de 2003 a l'Ajuntament d'Alcarràs. La sorpresa ha sorgit quan, comprovant el cadastre de rústica, la venda feta a l'Ajuntament d'Alcarràs no és de tres peces de terra irregulars i separades entre si i en forma de 8 tal i com consta en el Registre de la Propietat, sinó d'una peça rectangular on s'havien exclòs bocins de terra damunt dels quals hi havia construïts els dos masos .

Se sospita, doncs, que el Capítol de la Catedral de Lleida abans de la venda a l'Ajuntament va fer una permuta o canvi de terres (sense comunicar-la als dos pagesos que vivien als masos esmentats) amb Agrolleida i aquesta empresa, sense cap mena d'escrúpols, és la que ha començat a enderrocar els habitatges dels dos companys.

Aquesta acceptació de l'Ajuntament d'Alcarràs d'una finca que no té res a veure amb la que consta al Registre de la Propietat ha causat indefensió als 'colonos', ja que si haguessin estat assabentats del canvi entre el Capítol i Agrolleida hagueren pogut "al·legar" preferència de compra.

Aquest fet, sumat al descobriment que el Capítol pot tenir encara 500 hectàrees de propietat (de les 5.100 ha que tenia el 1968) que tampoc no estan ni registrades ni donades d'alta al Cadastre de rústica, pot comportar l'inici d'una nova lluita per la recuperació d'aquestes hectàrees que segons la legislació podrien ser objecte d'expropiació i posterior distribució entre pagesos sense terra de l'entorn.

És una lluita per la terra i per la dignitat que creiem val la pena continuar per evitat la proliferació de latifundis a Catalunya.

És el darrer gran espai no urbanitzat lliure que queda a la ciutat

Can Zam, parc urbà, verd i frondós a Santa Coloma de Gramenet

Plataforma en Defensa de la Serra de Marina, Can Zam i el riu Besòs (www.ara-santacoloma.com/plataforma_serra_marina/)

Fa 30 anys que els veïns i veïnes de Santa Coloma demanem que l'últim gran espai lliure que queda a la nostra castigada ciutat, un terreny de 30 hectàrees conegut com Can Zam, es converteixi en un gran parc. El gener de 1976, una gran mobilització popular va impedir que el darrer alcalde de la dictadura, Blas Muñoz, construís pisos a Can Zam. El 1979, el primer ajuntament democràtic es va comprometre a fer de tota la zona un gran parc. Han passat molts

anys i tan sols una tercera part s'ha convertit en parc, bé, més que en un parc en un parquet, amb molt de ciment i pocs arbres. Però el pitjor de tot és que ara, el partit majoritari a l'Ajuntament, el PSC-PSOE, i el seu alcalde, Bartomeu Muñoz, volen incomplir el compromís d'ampliar el parc en les 20 hectàrees restants i, en comptes d'això, projecten eixamplar la carretera de la Roca, fer pisos i construir altres edificis i equipaments.

La Plataforma en Defensa de la Serra de Marina, Can Zam i el riu Besòs, que aglutina una seixantena d'entitats, ens oposem a aquestes pretensions. A Santa Coloma, de ciment ens en sobra, el que necessitem és una gran zona verda. Can Zam ha de ser el pulmó verd de la nostra ciutat.

Els veïns i veïnes de Santa Coloma no demanen la Lluna, només el que ja tenen moltes altres poblacions. Cornellà té el parc de Can Mercader; el Prat, el Parc Nou; Gavà, el parc del Calamot; Sant Feliu, el parc de la Torreblanca; Sant Joan Despí, els dos parcs de Fontsanta; Badalona, Can Solei; per no parlar de Barcelona, que compta amb 37 parcs urbans, 5 parcs botànics, 14 parcs històrics i 7 parcs forestals. "S'entén" que l'alcalde trobi innecessari fer una gran zona verda a la ciutat que governa perquè ell no hi viu; els parcs ja els té al seu barri, el Turó Park sense anar més lluny.

Però per als habitants de la ciutat, que sí viuen a Santa Coloma, una de les ciutats més massificades de tot Catalunya, poder disposar d'un gran parc per passejar, per entrar en contacte amb la natura, per gaudir d'una mica de tranquil·litat i d'aire pur no és cap luxe sinó pura necessitat. I això no és demanar massa.

Milers de persones a Barcelona contra la línia de Molt Alta Tensió

Col·lectiu Catalunya

Unes 5.000 persones es van manifestar el 15 d'octubre a Barcelona contra la línia de molt alta tensió (MAT) de 400.000 volts i la interconnexió elèctrica amb l'Estat francès. La protesta va sortir del passeig de Gràcia i va acabar a la plaça de Sant Jaume amb els lemes "No a la MAT. Ni aquí ni enlloc" i "Per una nova cultura de l'energia, no a la MAT", i es van corejar consignes contra la política energètica del govern tripartit. Desenes d'autocars van portar a la capital catalana manifestants d'arreu del país, però sobretot de les comarques gironines i de la Catalunya del Nord.

La manifestació, convocada per la Plataforma contra la MAT (Molt Alta Tensió) i el col·lectiu homòleg Non a la THT de la Catalunya Nord, va aconseguir convertir-se en una demostració de força del moviment d'oposició a la línia d'alta tensió. La riuada de gent protestant contra l'alta tensió era un mosaic representatiu dels diversos territoris afectats, des de la Catalunya Nord fins a València i les terres de ponent, passant per una àmplia delegació de les comarques gironines, en una crítica clara contra el fet que el govern tripartit català deixi a les mans dels governs espanyol i francès un projecte d'interconnexió que afecta tot el país.

Entre els col·lectius que van donar suport a la manifestació hi havia entitats ecologistes, com Ecologistes de Catalunya, Greenpeace i Ecologistes en Acció; plataformes i associacions veïnals, sindicats com la CGT i ONG com Justícia i Pau. Després de la lectura del manifest, que carregava contra el model energètic centralista i insostenible que només beneficia les grans multinacionals, una cançó amb música d'"Els Segadors " però amb lletra adaptada per a l'ocasió apuntava directament a Fecsa-Endesa, i criticava la "submissió" del govern als interessos empresarials.

OPINIÓ

Defensem una nova cultura de l'energia

No es tracta només d'una forma de rebuig a aquest projecte de gran línea elèctrica que afectarà l'entorn natural i social de les comarques de les estribacions orientals dels Pirineus, també vol ser el punt de partida d'aquesta defensa d'una nova cultura energètica, tal i com ja ocorregué amb l'aigua durant les lluites contra el transvasament de l'Ebre. La manifestació del 15 d'octubre contra la MAT tenia el suport de la totalitat del moviment ecologista de Catalunya, un moviment embarcat en la lluita per una nova cultura de l'energia.

La gestió de l'energia constitueix l'element central de qualsevol sistema econòmic. L'actual model energètic es absolutament insostenible i ens porta irremissiblement al col·lapse econòmic per la dependència envers els combustibles fòssils i al desastre planetari que l'escalfament global ocasionarà.

El Pla de l'Energia de Catalunya que vol tirar endavant el govern de la Generalitat deixarà perdre l'oportunitat d'establir les línies mestres que permetin l'evolució de l'actual model de l'energia a un de completament sostenible basat en l'estalvi i eficiència energètics, la utilització al 100% de fonts renovables i la generació distribuïda.

Cal impulsar aquest canvi de model amb una rapidesa molt superior a la que planteja, en el millor dels casos, l'actual Pla de l'Energia que pot ser qualificat d'immobilista sense cap por a equivocar-se, ja que la crisi dels combustibles fòssils i l'escalfament global no esperaran a ningú.

Els canvis necessaris per aconseguir implementar un nou model energètic afecten de forma global a la totalitat de la societat, al model sòcio-econòmic i a la manera de pensar de les persones; per aquesta raó proposem una Nova Cultura de l'Energia.

La MAT, així com qualsevol altre interconnexió que es vulgui plantejar, constitueix el símptoma més clar del model energètic obsolet i suïcida que ha imperat en els darrers temps. Un model fet a mida de les multinacionals del sector elèctric que ha contemplat com a única possibilitat la utilització de grans infraestructures tant de generació com de transport, en detriment de la generació distribuïda que constitueix l'alternativa d'un model sostenible. La construcció de qualsevol interconnexió que travessi els Pirineus (MAT) suposarà l'endarreriment fatal tant en l'aplicació de programes d'eficiència i estalvi com en la implantació de les energies renovables. Les interconnexions amb l'Estat Francès comportarien, a més a més, la pervivència de la generació nuclear i situarien Catalunya dins una perillosa dependència envers l'empresa nuclear francesa EDF. Es tracta d'una autopista elèctrica entre els Estats Francés i Espanyol (interconnexió) que servirà per canalitzar els excedents d'electricitat nuclear francesos.

Les negatives repercussions d'aquestes interconnexions es produeixen no tan sols localment afectant el paisatge, l'ecologia i la salut; sinó també a nivell més global. La dependència de l'electricitat nuclear francesa comprometrà seriosament la implantació a Catalunya (i a la resta de l'Estat Espanyol) d'un model energètic sostenible basat en les fonts renovables i la generació distribuïda com alternativa a les grans infraestructures de generació i transport (nuclears, tèrmiques, cicles combinats i línies de molta alta tensió). Les MAT suposaran la continuïtat de l'actual model energètic suïcida basat en la dependència envers els combustibles fòssils i l'energia nuclear, i absolutament incapaç de limitar i reduir les emissions de CO2 (principal causa de l'escalfament del planeta).

Per altra part, no podem deixar de banda que la intenció de les elèctriques, canalitzada a través de l'Observatori Mediterrani de l'Energia, és crear una gran anella de transport energètic (gas i electricitat) que per una banda mantingui captiva la creixent demanda dels estats en vies de desenvolupament del nord d'Àfrica i , per altra, asseguri a les multinacionals el control de l'explotació (o seria millor dir espoliació?) dels recursos energètics d'aquests països i el seu subministrament a la Unió Europea.

La MAT compromet, per tant, no només el dret a preservar la nostra qualitat de vida, sinó també la necessitat dels països del nord d'Àfrica a desenvolupar-se econòmicament. Per aquestes raons, és imprescindible que tots ens mobilitzem contra la MAT i per una nova cultura de l'energia.

Demanem al Govern de la Generalitat que estableixi urgentment les mesures necessàries per engegar un Pla Energètic basat en l'enfocament des dels serveis que presta l'energia (gestió de la demanda) i que posi fi al l'actual malbaratament energètic; els eixos fonamentals del qual siguin l'estalvi, l'eficiència energètica i la generació distribuïda amb energies netes i renovables.

Demanen el tancament de la tèrmica de Cercs

Col·lectiu Catalunya

Ecologistes en Acció de Catalunya i l'Associació de Veïns de Cercs consideren que cal prendre mesures per procedir a curt termini a un tancament o una reconversió en profunditat de la central tèrmica de Cercs. Així, el tancament o la reconversió ha de prendre en consideració el futur de les 40 persones que treballen a l'empresa, i establir un pla per garantir el manteniment de les empreses i treballadors que obtenen ocupació indirecta del funcionament de la central.

L'anàlisi completa de l'impacte ambiental del funcionament de la central durant l'any 2004 es pot obtenir a http://www.ecologistesenaccio.org/temes/energia/termiques/cercs2004.doc

Les emissions de la central durant l'any 2004 van ser de 17.065 tones d'òxids de sofre, 2957, 6 tones d'òxids de nitrogen i 1018,9 tones de partícules de diversa mida. Entre les irregularitats de l'empresa cal destacar que els analitzadors d'òxids de nitrogen van estar avariats durant 59 dies en que la central estava funcionant.

Una mostra del nivell de permissivitat amb què funciona la central es troba en el fet de que, malgrat les elevades emissions d'òxids de sofre i partícules, en cap moment es van superar els límits d'emissions que havien estat fixats per la resolució de la Direcció General d'Energia del govern central; situació aquesta en procés de canvi.

Cercs és propietat d'Electrica de Viesgo, d'ENEL, es tracta de l'empresa que ha engegat una campanya oferint un 12% de descompte en el rebut d'electricitat.

El nivell de funcionament dels equips de seguiment de la contaminació a Cercs continua essent deficient. Des del mes d'abril del 2003 les continues fallides en les estacions de mesura de l'entorn de la central van provocar que fossin substituïdes per unitats mòbils. Aquesta situació permet qüestionar el valor de les dades de contaminació.

La conclusió de l'anàlisi de les dades de contaminació durant l'any 2004 és que la central tèrmica de Cercs és un problema ecològic de primer ordre pels ecosistemes i per a les persones que viuen a les seves rodalies.

En conclusió, Ecologistes en Acció de Catalunya i l'Associació de Veïns de Cercs creuen que el tancament o la reconversió en profunditat de la central tèrmica de Cercs pot ser l'inici d'un procés de canvi de l'economia industrial del Berguedà cap a un model sostenible.

El compliment del protocol de Kioto a Catalunya

Enric Tello, catedràtic d'Història i Institucions Econòmiques de la Universitat de Barcelona

En el protocol de Kioto, la Unió Europea s'ha compromès a reduir un 8 per cent les emissions de gasos d'efecte hivernacle abans del 2012, respecte a les de 1990. Atenent els diferents nivells de partida, Alemanya i Dinamarca s'han compromès a reduir-les un 21%, Àustria un 13%, Bèlgica, Holanda i Itàlia un 6 ó 7%, mentre França i Finlàndia les congelen en valors absoluts, per permetre a Irlanda, Espanya i Portugal augmentar les seves en un 13, 15 i 27% respectivament. Això vol dir que l'Estat espanyol no pot augmentar més enllà d'un 15%, i que si ho fem cada tona extra s'haurà de pagar amb alguns dels diversos sistemes previstos pel mateix protocol.

El Congrés de Diputats va ratificar-lo per unanimitat, però els governs del Partit Popular no van fer absolutament res per complir-lo. Després d'aquell exercici de cínica prevaricació, el 2004 les emissions ja superaven en un 45% el nivells de 1990 triplicant el marge generosament concedit pels altres països europeus disposats a fer reduccions. Ara Cristina Narbona ha enviat a la UE un Pla Nacional d'Asignació que es proposa portar fins a un màxim del 24% l'augment d'emissions a Espanya, i adquirir la diferència amb el 15%. Cada comunitat autònoma haurà d'assumir les seves responsabilitats, i d'una manera o altra l'excés d'emissions més enllà del topall de Kioto l'haurem de pagar tots els contribuents.

Les comunitats autònomes també presenten perfils diferents quant a emissions per habitant o unitat de PIB, però a tot arreu han crescut d'una manera forassenyada esperonades per una ineficiència energètica creixent. Des del 1990, el consum d'energia primària ha augmentat, any rere any, en una proporció superior al PIB. Tant a Catalunya com a Espanya el consum d'energia per unitat de PIB ja supera àmpliament la mitjana europea. Per fer les mateixes coses la nostra economia consumeix cada vegada més energia i genera més emissions d'efecte hivernacle.

En aquest context, el Departament d'Indústria de la Generalitat presenta a debat un Pla de l'Energia 2006-2015 que només preveu dos escenaris. En el pitjor del casos les emissions totals de gasos d'efecte hivernacle augmentarien en 127%, i en el millor un 94%/. Això vol dir negar-se a respectar el topall del 24% previst pel Pla d'Assignacions espanyol, i menys encara el 15% al que estem obligats. Excusant-se en el pes de l'economia catalana en el conjunt de l'espanyola, el pla s'atribueix una mena de "dret" a duplicar el topall màxim de contaminació global permès pel Protocol de Kioto! Es veu que hi països que refusen Kioto, com els Estats Units; països que el ratifiquen i van camí de complir-lo, com Alemanya, Àustria, Anglaterra, Finlàndia o altres; i països que el ratifiquen i pretenen incomplir-lo després amb escreix.

Val la pena precisar que el Pla de l'Energia no preveu tancar cap central nuclear abans del 2015, i no pot reclamar la quota corresponent a electricitat nuclear dins el petit marge que separa les 8,1 tones de CO_2 per habitant de Catalunya amb la mitjana espanyola de 9,7. També és bo adonar-se que la diferència entre aportar des de Catalunya un 18% del PIB, i generar un 13% de les emissions d'efecte hivernacle a Espanya, és una excusa de mal pagador. Què hagués passat si Àustria s'hagués negat a reduir un 13% les seves emissions quan el 1990 la seva economia representava un 2,3% del PIB i només generava un 1,8% de la contribució europea a l'efecte hivernacle? O Itàlia, amb el 16% del PIB i el 12,4% de les emissions?

El que no diuen ni el Pla de l'Energia ni el conseller Rañé és que fer el que proposen no pot sortir mai de franc. Incomplir Kioto es paga. Encara és aviat per saber a quan sortirà el CO_2 en els diversos mecanismes previstos, però al mercat d'emissions que ja comença a funcionar les previsions oscil·len entre 15 i 30 euros la tona. Si actituds com les que traspua aquest Pla es generalitzessin, el preu no faria més que augmentar. Comptant a 15 euros/tona, l'excés d'emissions que el Pla reclama per Catalunya exigiria una despesa entre 300 i 400 milions d'euros anuals, i entre 600 i 800 milions si arribés a 30 euros/tona. El darrer recàrrec autonòmic sobre els carburants, establert per la Generalitat per ajudar a finançar la sanitat, recapta 160 milions d'euros anuals. Si repartíssim aquelles xifres entre tots el catalans que paguem IRPF, la despesa derivada de l'incompliment de Kioto suposaria cada any entre 150 i 300 euros per contribuent.

Seriosament preocupat per les deslocalizatcions, el conseller Rañé va reunir patronal i els sindicats per signar un acord a favor de la competitivitat. Però en lloc de fer pagar a les empreses els costos ambientals de les seves activitats, per internalitzar-los en els preus que paguen els qui més consumeixen i contaminen, el seu Pla pretén obligar-nos a tots a pagar com a contribuents l'incompliment del protocol de Kioto. Això no és altra cosa que distorsionar la competència, mantenint l'economia catalana en un perillós carreró sens sortida d'ineficiència energètica i insostenibilitat ambiental.

El Pla és la suma d'un parell d'escenaris de futur teòrics, i una llista d'infraestructures ja decidides abans. Més enllà d'aquestes imposicions no conté cap política pública amb objectius, pressupostos i actors definits. El sentit comú reclama que els seus autors el refacin de bon principi prenent com a punt de partida el protocol de Kioto, identificant els sectors més ineficients, i dissenyant polítiques per reduir-hi la despesa energètica i les emissions d'efecte hivernacle. En lloc de pretendre passar la factura a tots els contribuents, i a les generacions futures.

La cistella ecològica a Ponent, menjar sa sense intermediaris

Mònica Godia, CGT Ponent

El mes de setembre, la Secretaria d'Acció Social de la Confederació General del Treball de Ponent i Assemblea Pagesa han posat en marxa la cistella ecològica, una iniciativa amb la qual membres de l'organització anarcosindicalista podran gaudir del consum de fruites i verdures fresques, ecològiques i directament del camp sense intermediaris.

Cada setmana, prèvia comanda, els productors els porten al local una cistella de verdura variada entre la qual es pot trobar arrel, fulla, flor i fruita, que va canviant segons la temporada. L'objectiu és promoure el consum de productes ecològics de qualitat, donant suport i reconeixement alhora, el treball dels nostres agricultors.

Segons la Confederació General del Treball de Ponent, "en una societat com la nostra en què prioritzem les produccions i el consum massiu de productes sense importar-nos d'on vénen ni en quines condicions, ens fa il·lusió i ens engresca la idea de menjar els fruits de la nostra terra, amb la confiança que ens dona conèixer la seva procedència i saber que són ecològics".

De moment, són onze les agrupacions d'individus de CGT que han optat per aquesta forma de consum, però s'espera que amb el temps en serem més. És una proposta que la CGT de Ponent ha volgut fer extensiva a altres federacions de CGT per tal que arribi a estendre's.

El trencaclosques de la recerca del cos de Durruti

On ets Durruti?

Abel Paz (publicat a "El Periódico" 18 de maig de 1980, amb permís de l'autor); **traducció:** Paco Navas

Antoni de Senillosa, diputat de Coalición Democrática, ha presentat al Congrés una moció perquè es retornessin a la Generalitat de Catalunya els documents segrestats durant la guerra civil i que es troben a l'arxiu de San Ambrosio de Salamanca. Aquesta moció sembla que compta amb el suport del ministre de Cultura, Ricardo de la Cierva, i a ell se li adjudiquen aquestes declaracions: "Estic en condicions de prometre que aquesta part de la història de Catalunya vindrà com més aviat millor a Catalunya". Davant d'aquestes declaracions es pot pensar que estem en vies de recuperar la història, la veritable història. Però la història no només està oculta als arxius de Salamanca, sinó en infinitat de llocs d'Espanya i, particularment, de Barcelona, al Cementiri Sud-est de la capital.

Esborrar la història

Començarem per situar millor les coses, preguntant als regidors i en particular a l'alcalde, Narcís Serra de l'Ajuntament de Barcelona, que cal fer per a saber on es troben les restes de Buenaventura Durruti i Francisco Ascaso, respectivament enterrats –amb caràcter provisional- el 22 de novembre de 1936 en la Tomba Menor número 69 en la via Sant Joan Baptista, Novena Agrupació; i el 21 de juliol de 1936 en el nínxol de lloguer número 3.344, 4t pis a Sense Via. Igualment, preguntem per què falten mil nínxols a Via Sant Oleguer, 5a divisió. La numeració va del número 1 al 4.999 i d'aquí salta al 6.000. Dóna la coincidència que Domingo Ascaso Abadia, mort durant els fets de maig de 1937, va ser enterrat en el nínxol 5.817, segons es dóna com a informació en l'administració del cementiri. Què es pot pensar? Van desaparèixer aquests nínxols com a resultat d'un negoci? O la seva eliminació correspon a la tècnica de l'esponja per esborrar la història?

La història val per a recuperar la història: vegem els fets en els quals es basen aquestes preguntes.

Quan el 22 de novembre de 1936 es va donar sepultura a Durruti, es va fer en la Tomba Menor número 69 que ja hem esmentat. Aquesta tomba es trobava buida des de 1905 i, en la data de la qual va ser retrocedida a l'Ajuntament de Barcelona, per tant propietat d'aquest. En ser propietàries a perpetuïtat les Milícies de Catalunya, s'entén que l'Ajuntament la va cedir a elles.

Era lògic que en aquells moments la CNT i la FAI, representatives de la classe obrera Barcelonina, donessin sepultura definitiva a Durruti i a Ascaso en un mausoleu consagrat a la memòria d'ambdós.

Al novembre de 1937 es va inaugurar el mausoleu i als dos esmentats es va unir simbòlicament a Francesc Ferrer i Guàrdia, afusellat a les fosses de Montjuïc el 13 d'octubre de 1909. "Solidaritat Obrera" de Barcelona en el seu número del 23 de novembre de 1937 relata una manifestació homenatge a Durruti entorn de la seva tomba. La foto no reprodueix la Tomba Menor número 69 sinó el mausoleu. I el mateix diari del 22 de novembre de 1938 també deixa constància d'un segon homenatge. La revista "Umbral" en el seu número corresponent a la tercera desena de novembre de 1938 dedica dues pàgines a aquest esdeveniment i reprodueix diverses fotos, la de Garcia Oliver i Ricardo Sanz, aquest últim tinent coronel i cap llavors de la 26 Divisió, excolumna Durruti, dirigint-se als congregats entorn del mausoleu aixecat, d'esquena al mar en l'esplanada de la Igualtat de l'aleshores cementiri civil, avui recinte protestant Via Sant Carles.

Embolic de mausoleus

En una de les fotos –com es podrà apreciar per la reproducció del document-, apareix un coixí de flors entreteixides amb la inscripció: "La 28 división a Durruti, 20-11-1938" descansant sobre un mur en forma de triangle, segurament del mateix material amb què estan construïdes les tombes actuals i en el qual segurament hi havia alguna inscripció gravada, en record als tres homenatjats. En l'actualitat, com qualsevol visitant pot apreciar, el triangle en qüestió no existeix i les tres tombes llises apareixen anònimes. Està clar que aquest triangle va ser destruït per ordres superiors civils o militars, un cop va ser ocupada la ciutat de Barcelona, el 26 de gener de 1939, per les forces contràries.

En 1966 arribava la notícia que, després d'investigacions realitzades entorn de tomba de Durruti, es podia veure un escrit en l'administració del Cementiri en el qual es donava ordre de "fer desaparèixer de les tombes de polítics o líders obrers, particularment de la de Durruti, tot signe que pogués cridar l'atenció de les persones" I alhora es recomanava: "situar agents de vigilància per evitar tota visita a aquestes tombes i, fins i tot, detenir com a sospitosos a qui sol·licités dades relatives al lloc d'enterrament dels dirigents esmentats". Va ser llavors que es va demolir el mur? Podem creure que va ser així. Amb la informació transcrita es tancava el darrer capítol de la biografia que estàvem escrivint sobre Durruti.

Potser només començava una història

Fa uns mesos, com que encara no havíem visitat la tomba de Durruti, ens encaminàvem al cementiri Sud-est i vam sol·licitar de l'administració del Cementiri dades concretes sobre el lloc on es trobaven enterrats Buenaventura Durruti i Francisco Ascaso. Un empleat anava a respondre'ns amb un llibre en la mà, quan va entrar a l'oficina un altre empleat i dirigint-se a nosaltres, ens va preguntar què era el que desitjàvem saber. Formulem de nou la pregunta. Va extreure un paper de la butxaca de la seva bata en què apareixien diverses dades escrites a màquina relatives a Francesc Macià, Lluís Companys, Buenaventura Durruti i Francisco Ascaso.

Tombes buides

-Les tombes que vostès busquen es troben en el recinte protestant, Via Sant Carles, pujant a l'esquerra. Són tres tombes iguals sense cap inscripció. Però –va afegir- en aquestes tombes no es troben les restes de Durruti, Ascaso i Ferrer... Estan buides!

Quina incongruència! Pensem: -Si estan buides com és que ens indica vostè aquestes tombes?

-Són les ordres que tenim, ens va respondre sense dubtes l'empleat.

Insistim:

-On es troben, doncs, les restes d'aquests cadàvers?

-Les restes de Durruti -ens va dir- m'han dit que se les va emportar la seva dona en acabar la guerra…

Nosaltres pensem que allò era pura llegenda. Emilienne Morin, la dona de Durruti, va tornar a França en 1937 i des de llavors no havia tornat a Espanya fins a després de la mort de Franco.

-No hi ha altres dades... sobre Durruti i Ascaso?, tornem a insistir.

-No hi ha més dades que les que consten en el llibre. L'empleat va reflexionar un moment i després ens va dir: "Això que avui estic fent amb vostès, fa uns anys hagués estat impossible".

En els llibres del Cementiri consten les següents dades:

"Francisco Ascaso, inhumat el 21 de juliol de 1936 en el nínxol número 3.344, 4t pis de Sense Via. No consta propietari. El 8 de març de 1940 va ser traslladat a l'ossera General".

"Buenaventura Durruti, inhumat el 22 de novembre de 1936 en la Tomba Menor número 69 de la Via San Juan Baptista, Agrupació Novena. Propietari: les Milícies de Catalunya". Seguint en el llibre de registre d'historial d'aquesta Tomba Menor, es llegeix: "El 15 de juliol de 1947 (curiosa coincidència, Durruti va néixer el 14 de juliol de 1896) aquesta tomba va ser adquirida per la senyora Clara Vicente Boada, no figurant en la citada data soterrament algun. En els llibres de registre no apareix cap dada sobre el parador de les restes de Buenaventura Durruti.

De passada volem assenyalar altra curiosa coincidència: al costat de la Tomba Menor existeix un nínxol amb el número 14 de la "Família Alonso Cuevillas Carcaño". Carcaño va ser un nom fals que Durruti va utilitzar quan es va haver de traslladar de Xile a Buenos Aires el 1925 perseguit per la policia d'aquell país…

On estan?

Les restes de Durruti, home i nom de llegenda fins a després de la seva mort, han desaparegut: no estan en les anomenades tombes oficials del Cementiri, ni estava en la Tomba Menor el dia 15 de juliol de 1947 quan va ser enterrada allí Clara Vicente Boada. On són les restes de Durruti? L'Ajuntament de Barcelona té atribucions per encarregar una investigació oberta entorn dels "misteris del cementiri de Montjuïc" compresa, naturalment, la fossa comuna, on reposen les persones sense nom, víctimes de la repressió… Això també forma part de la recuperació de la història.

Si, com resa en el llibre de registre, Durruti va ser enterrat el 22 de novembre de 1936 i després no hi ha moviment en aquest mateix llibre en relació al seu trasllat –com sí que consta en el de Francisco Ascaso- això vol dir que les restes de Durruti devien continuar estant en la Tomba Menor número 69.

Per què, sent així, es va autoritzar l'enterrament en aquesta tomba a la Senyora Clara Vicente Boada? Una de dues: perquè se sabia que la tomba estava buida o perquè se'n va treure el cadàver en aquell moment. I en aquest cas, on va anar a parar? Si la tomba estava buida indicava que s'havia traslladat, junt amb Ascaso, al novembre de 1937 al mausoleu. Però llavors per què no es troben en el mausoleu segons afirma l'empleat del cementiri?

> CONTRAINFORMACIÓ

‘Comunicació directa’, un nou setmanari per als moviments socials

Col·lectiu Catalunya

▶ 12 Octubre
Així està el pati // Pàgina 14
Durant el *Dia de la Hispanidad* es feren manifestacions de protesta a Barcelona i València. També es varen realitzar jornades i xerrades contra el genocidi indígena

▶ Transgènics Fora
Què es cou // Pàgina 19
La Xarxa Agroecològica de Catalunya i la Plataforma Transgènics Fora treballen per integrar plenament els valors de l'ecologia social

▶ Tortures 4 octubre
Què es cou // Pàgina 21
Des del col·lectiu de joves detinguts el 4 d'octubre de 2004 a Sants, s'engega una campanya per denunciar les tortures a comissaries

setmanari de comunicació
directa
núm. 0 www.setmanaridirecta.info octubre 2005

Història recent de les lluites i moviments populars que han qüestionat l'actual model de societat

10 anys de transformació i creació de xarxes socials
››› De dalt a baix // Pàgines 3, 4 i 5

Inici de la manifestació per denunciar les morts de Ceuta i Melilla. Va reunir més de 2.000 persones a Barcelona

La frontera del sud d'Europa porta a la mort els immigrants
Fa anys que l'arribada en pasteres a les costes d'Andalusia s'ha convertit en un camí cap a la mort per milers de persones provinents del continent africà. A la majoria de casos es tracta d'accidents. Enguany, però, la imatge dels policies espanyols i marroquins tirant a matar contra centenars d'immigrants ha deixat clar que les polítiques excloents de les lleis d'estrangeria s'executen fins a les més inhumanes conseqüències. Alguns d'ells, tot i això, aconseguiren arribar a ciutats com Reus, Mataró, Lleida o Barcelona.
››› Així està el pati // Pàgina 10

Ordenances sobre civisme a l'estil Nova York
››› Així està el pati // Pàgina 9

La línia d'alta tensió revolta els pobles del Pirineu Oriental
››› Així està el pati // Pàgina 11

FAGC: 30 anys donant pel cul
››› Què es cou // Pàgina 18

A les pàgines centrals trobaràs un desplegable amb tota la informació sobre el setmanari Directa

Els moviments socials passem la Directa
www.setmanaridirecta.info

El passat dissabte 22 d’octubre, es va presentar a les Cotxeres de Sants, a Barcelona, el que vol ser el nou setmanari dels moviments socials dels Països Catalans, o de l’àrea lingüística catalana que és el mateix.

El grup promotor d’aquest nou setmanari que pretén fer realitat el que es creu que fa falta als moviments socials està format per gent que portem temps en projectes contrainformatius com el setmanari mural “Contra-Infos”, o que han participat en projectes lligats a campanyes concretes com “L’Altaveu” (Campanya Contra l'Europa del Capital) o el “Diari de la Pau”, o que han format part d’altres publicacions com “La Burxa”, “Masala”, “Xibarri” o “Kale Gorria”, o periodistes cansats de les limitacions i censures existents als mitjans de comunicació oficials.

El punt de partida del setmanari serà una tirada de 3.000 exemplars i 28 pàgines en format periòdic. S’han marcat la necessitat de tenir 1.500 subscriptors per donar viabilitat al projecte (subscripció 60 _ anuals = 50 números).

Després d’una tanda d’actes informatius de presentació que s’estan realitzant, tenen prevista la presentació del número 00 el gener de 2006, després continuarem amb actes de presentació, i per Sant Jordi de 2006 es farà l’acte final de campanya i la presentació del número 1.

Es pot contactar amb ells al telèfon 661 49 31 17, al correu directa@moviments.net i a la pàgina web www.setmanaridirecta.info, així com a l’adreça de l’Espai Obert, al c/ Violant d’Hongria, 71, 1a planta, 08028 Barcelona.

Es dóna una saturació d’informació desordenada i compartimentada, allunyada d’una visió alternativa global del món i la realitat que ens envolta. Pels promotors de la iniciativa, amb “Directa” es tracta de crear un mitjà de comunicació potent, atractiu, seriós i plural, capaç de trencar els estrets marges dels ja convençuts i que pugui arribar a tota la gent que no acaba de creure’s el que li diuen els mitjans convencionals, però que no es troba identificada amb cap dels mitjans alternatius existents.

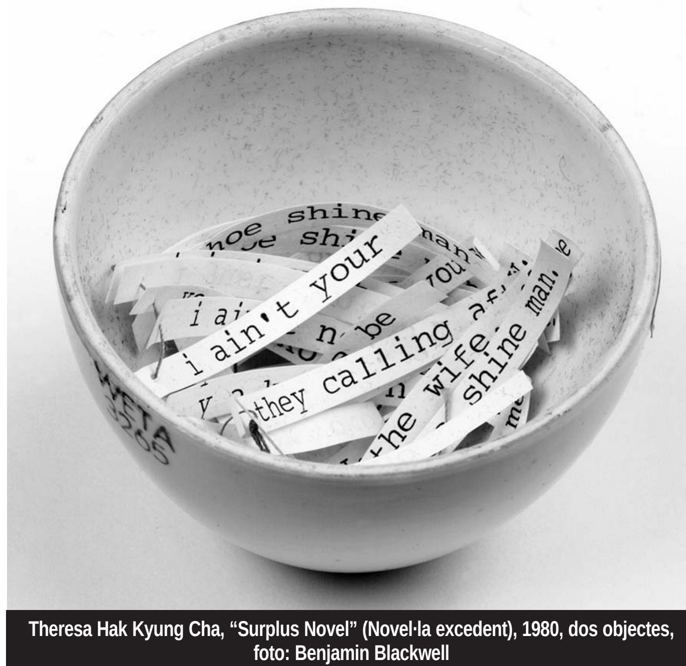
Dinamita de cervell

Imaginant un món sense copyright

Joost Smiers i Marieke Van Schijndel (publicat a la revista “Zehar” 56 –www.arteleku.net- reproduït amb permís de l’autor)

En el seu moment el copyright era un mitjà per garantir als artistes uns ingressos dignes. A més de la qüestió de si realment funcionava com a tal -molts artistes mai van treure gran profit d'això i encara avui, no li deuen ni un duro al sistema- hem d'admetre que el copyright té un objectiu totalment diferent en el món actual. Avui dia és l'eina dels conglomerats de la indústria musical, publicitària, de la imatge i cinematogràfica per controlar els seus mercats.

Ells són els qui decideixen si els materials als quals han tirat mà poden ser utilitzats per altres. I si ho permeten, sota quines condicions i a quin preu. La legislació europea i nord-americana estenen aquest privilegi a les vídues -quan tingui almenys setanta anys- i després de morir l'autor original! Les conseqüències? La privatització d'una part cada vegada major de les nostres expressions culturals, perquè això és precisament el que fa el copyright. Quina altra? Se'ns està arravassant lentament però amb fermesa el dret democràtic a la llibertat d'un intercanvi cultural i artístic.

Theresa Hak Kyung Cha, “Surplus Novel” (Novel·la excedent), 1980, dos objectes, foto: Benjamin Blackwell

No obstant això, alguna cosa veritablement fascinant està succeint davant els nostres propis ulls. Milions de persones que intercanvien música i pel·lícules a través d'Internet es neguen ja a acceptar que les empreses gegants puguin realment ser amos de, per exemple, milions de melodies. Per tant, la digitalització està rosegant els fonaments del sistema de copyright. Però també existeixen altres preocupacions. Com s'ha dit, la majoria dels artistes no obté beneficis econòmics del sistema de copyright, un sistema que, de fet, els ha perjudicat enormement. També és inacceptable que haguem de consumir les creacions culturals de la manera com ens les serveixen, i de les quals no podem canviar ni l'embolcall ni el contingut. Per això, tenim moltes raons per considerar una “alternativa” viable al copyright.

Una alternativa al copyright

Com seria, des del nostre punt de vista, aquesta conceptualització alternativa del copyright? Per arribar a aquesta alternativa, primer hem d’admetre que els artistes són empresaris. Ells són els qui prenen la iniciativa de modelar uns treballs determinats i oferir-los a un mercat. També poden ser altres el qui prenguin la iniciativa, per exemple, un productor o un mecenes, qui, al seu torn, empra els artistes. Tots aquests emprenedors artístics tenen una mica en comú: assumeixen riscos empresarials.

El que fa el copyright és precisament limitar aquests riscos. L'empresari cultural rep el dret de construir una barrera protectora al voltant de la seva obra, particularment un monopoli per explotar l'obra, pel que sembla per un període de temps infinit. Aquesta protecció cobreix a més tot el que s’assembli a l'obra d'una manera o altra. És molt estrany. Hem de tenir en compte que per descomptat tota obra artística –tant si té a veure amb una telenovela, amb una composició de Luciano Berio o amb una pel·lícula protagonitzada per Arnold Schwarzenegger- deriva en la seva major part de l'obra d'uns altres, del domini públic. L'originalitat és un concepte relatiu. En cap altra cultura de la resta del món, exceptuant en la de l'Occident actual, podria o pot una persona considerar-se a si mateixa ser l’ama d'una melodia, una imatge o una paraula. Per tant, és una exageració permetre gratuïtament a aquesta obra una protecció tan desmesurada, el títol de propietat i l'exclusió de riscos, perquè això és exactament el que ofereix el copyright.

Ens podem preguntar si aquesta capa protectora és realment necessària per al procés evolutiu de la creació artística. La nostra proposta, que implica tres passos, demostrarà que aquest no és el cas. Llavors, en la nostra opinió, què pot reemplaçar al copyright? En primer lloc, l'obra haurà de fer un intent en el mercat per si mateixa, sense la luxosa protecció oferta pels copyright. Després de tot, el primer a saltar al mercat té avantatge pel que fa al temps i a l'atenció que se li prestarà. El més interessant d'aquesta proposta és que dóna un cop fatal a uns quants monopolistes culturals que, amb la protecció del copyright, utilitzen es seves estrelles, èxits de taquilla i best-sellers per monopolitzar el mercat i desviar l'atenció de la resta de les obres artístiques produïdes per artistes. Això és un problema en una societat com la nostra, en la qual estem veritablement necessitats d'aquesta pluriformitat

Dones sindicalistes

Lina Ódena García (Barcelona, 1911 - Iznalloz (Granada), 1936)

Antonina Rodrigo

Aprèn l’ofici de sastressa al taller familiar. Estudia a l’escola nocturna amb el mateix afany amb què més endavant es lliura a la militància política. Als setze anys s’independitza. El 1931 s’afilia a les Joventuts Comunistes. S’entrena com a oradora en barriades i pobles, però la seva consagració és a La Bohèmia, sala de ball i “catedral política” per als partits que hi celebraven tota mena d’actes. El 1931 l’envien a la URSS i ingressa en l’Escola Marxista-Leninista de Moscou per

a la formació de quadres. Exposa la seva visió del proletariat soviètic en els articles que publica a “Catalunya Roja”. L’elegeixen secretària general de les Joventuts Comunistes de Catalunya. L’octubre de 1934 lluita per l’Aliança Obrera i forma part d’un grup armat en la Revolució d’Astúries. Un cop a Catalunya, la detenen a Sant Cugat quan es disposa a organitzar la insurrecció dels rabassaires. Lina viu temps de presó i clandestinitat en les files de l’Agrupació de Dones Antifeixistes. El 1935 assisteix al Congrés Intenacional de Joventuts Comunistes, a Copenhagen, que analitza a la revista “Octubre”. L’abril de 1936, a Barcelona, es compromet en la creació de les Joventuts Socialistes Unificades (JSU). Avesada a assumir riscos, pren part en els combats de carrer el juliol de 1936; també, combat a Almeria, i al front de Jaén-Granada. Després de diverses missions a Madrid i Barcelona, torna a Andalusia. Aleshores comença la seva llegenda. Durant una missió per terres granadines amb un cotxe que duu les sigles CNT/FAI s’interna en el sector enemic i, després de resistir fins acabar les municions, aprofita l’última bala per llevar-se la vida.

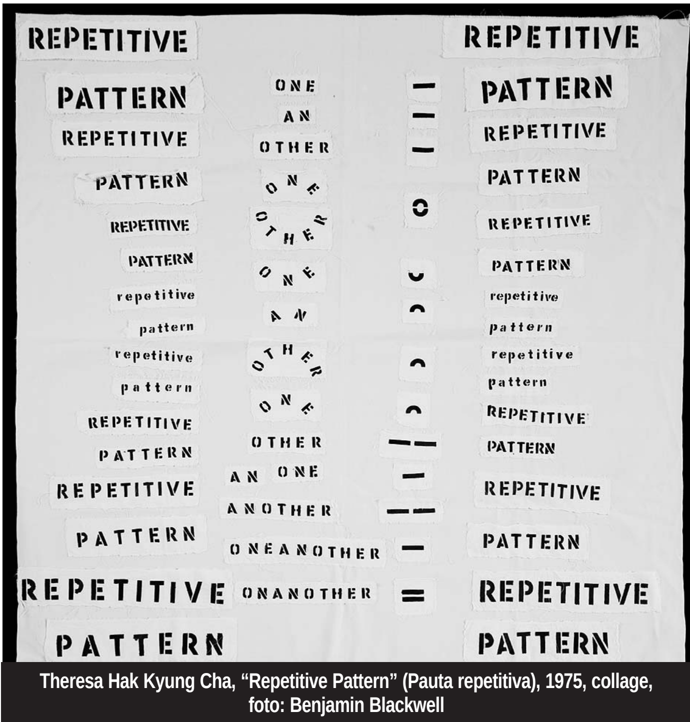
en l'expressió artística.

Com preveiem que funcioni aquest cop fatal? Si la capa protectora que ofereix el copyright deixa d'existir, podem explotar lliurement totes les expressions artístiques existents i adaptar-les d'acord amb la nostra pròpia forma de pensar. Això crea una situació totalment desagradable per als monopolistes culturals, ja que els priva de l'incentiu de continuar invertint escandalosament en pel·lícules, llibres, samarretes i qualsevol altra mercaderia relacionada amb un únic producte cultural. Després de tot, per quina raó continuarien invertint en això si no fossin capaços ja de controlar els productes que provenen d'ells i explotar-los sense cap impediment?

Se'ls arrabassa de les mans el domini del mercat cultural. La conseqüència de la nostra proposta és que el mercat cultural es lliuri dels monopolistes culturals i que es permeti que la competitivitat cultural i econòmica entre artistes segueixi el seu curs de nou. Això ofereix noves perspectives per a molts artistes. Ja no els apartaran de l'ull públic i molts d'ells, per primera vegada, seran capaços de viure bé del seu treball. Després de tot, ja no haurien de desafiar -i sotmetre's- al predomini del mercat dels gegants culturals, perquè aquest desapareixerà. El mercat es normalitzarà.

Pot succeir, per descomptat, que certes expressions artístiques demandin unes inversions inicials considerables. Aquesta és la segona situació a la qual hem trobar una solució. Penseu en les pel·lícules i en les novel·les. Nosaltres proposem que els qui assumeixin el risc -l'artista, el productor o el mecenes- rebin l'usdefruit d'un any per obres d'aquest tipus: aquest és el dret a utilitzar els fruits de les obres derivades del domini públic. Després de tot, com en el cas del nostre primer exemple, l'obra artística pertanyerà al domini públic immediatament després de la seva concepció. Però en la segona situació que vam descriure aquí, existeix la diferència que qui assumeix el risc, qui ha realitzat una inversió considerable, disposarà d'un any per a explotar econòmicament l'obra. Això permetrà a l'empresari recuperar la seva inversió. Seguirà sent encara una decisió personal de cadascú realitzar o no inversions extremadament elevades, per exemple, al realitzar una pel·lícula, però ningú tindrà garantit l'usdefruit d'aquesta obra durant més d'un any. Quan finalitzi aquest període, cadascun podrà fer amb l'obra el que desitgi.

Theresa Hak Kyung Cha, “Sense títol”, 1980, objecte, foto: Benjamin Blackwell.

Theresa Hak Kyung Cha, “Repetitive Pattern” (Pauta repetitiva), 1975, collage, foto: Benjamin Blackwell

La tercera situació a la qual hem de buscar una solució es refereix a una determinada creació artística que no tingui probabilitats de prosperar en un mercat competitiu, ni tan sols amb l'usdefruit d'un any. Pot ser que succeeixi que el públic tingui encara que desenvolupar el gust per ella, però encara seguim pensant, des del punt de vista de la diversitat cultural, que cal permetre que tals obres existeixin. Per a aquesta situació, és necessari establir un gran ventall de subvencions i altres mesures estimulants, perquè com comunitat, deuríem estar desitjant assumir la responsabilitat de donar una oportunitat justa a tot tipus d'expressions artístiques.

Els monopolistes culturals volen desesperadament que creguem que sense copyright no tindrem creacions artístiques ni, per tant, entreteniment. Això no té sentit. En tindrem més i més diverses. És fàcil imaginar-se un món sense copyright. El “camp de joc anivellat” de la producció cultural, que és un mercat cultural accessible per a tots, serà restablert de nou. Un món sense copyright ofereix la garantia d'uns bons ingressos per a molts artistes, la protecció del domini públic del coneixement i la creativitat, i per a nosaltres, com membres del públic, alguna cosa a què tenim dret: un menú sorprenentment ric i variat d'alternatives artístiques.

Joost Smiers és l'autor de “Arts Under Pressure. Promoting Cultural Diversity in the Age of Globalization” i professor de ciència política de les arts del Grup d'Investigació Art i Economia en la Utrecht School of the Arts. MARIEKE VAN SCHIJNDEL és assessora política i publicista, i treballa en el camp cultural. Aquest article reflecteix únicament les seves opinions personals.

Romanço de Quico Sabaté

Jaume Arnella(gravat amb l'Orquestrina Galana el 1985)

Del Pirineu al Montseny

El darrer viatge de Quico Sabate

Més de mil camins davallen
del Pirineu al Montseny;
n'hi ha de plàcids i agradosos
i més d'un d'aspre i ferreny.
És la història d'un viatge,
el seu viatge darrer,
el d'un maquis llegendari:
el d'en Quico Sabate.
Darrers dies de desembre,
mil nou-cents cinquanta-nou,
travessaven la frontera
eren cinc homes i prou.
Si en venien de Costoja
van passar pel lloc natural,
la taverna de la Muga
que és bon pas natural.
I Sant Julià de Ribelles
i després Sant Bernabeu,
vorejant el Bassegoda,
Llerona i coll de la Creu.
La baga del Ginebret
i Mare de Déu del Mont;
la neu que per dalt hi havia,
quan sÛn a Falgars ja es fon.
A Falgars parada i fonda,
no s'ho poden pas negar,
que, si de nits es camina,
de dia cal reposar.
No tot són flors i violes,
que comença l'embolic:
van encendre una foguera
i això fou un greu oblit.
Un carter rural passava
cuit a l'ombra i força hostil
mig fent l'orni corre al poble
i avisa els guàrdia civils.
Quan arriba la parella
ve la sorpresa i l'enuig,
quan parlen les escopetes,
un cau ferit i l'altre fuig.
Però els maquis també han rebut,
perquè en Quico Sabate
té una ferida a la cama,
més dolenta no pot ser.
I marxant a corre-cuita
van de dret a Esponellà
on, burlant la vigilància,
ja travessen el Fluvià.
I després deixen Banyoles
i Palol de Revardit
fins que arriben a la Mota
emparant-se amb la nit.
Van de dret al Mas Clarà,
conegut anteriorment;
tot i que ara hi viu gent nova,
tambÈ els dÜna acolliment.
Quan els vells de la masia
a l'hostal van 'nar a comprar
mÈs menjar del que solien,
amb això es van delatar.
Els civils volten la casa
i dos assalts en varen fe,
morint tota la quadrilla
menys en Quico Sabate.
Que s'escapa arrossegant-se,
just en el darrer moment,
tot dient-los en veu baixa:
“No tireu, sóc el tinent”.
Passa el Ter, passa Girona;
com va fer-ho no s'entén;
amb la cama mal ferida
però a Fornells assalta un tren.
Obligant-lo a punta d'arma
a no aturar-se, sempre avall;
si al Montseny pot acostar-se
serà un bon amagatall.
A l'entrar de Sant Celoni
salta en marxa i deixa el tren;
l'esperen les escopetes
dels civils i el sometent.
Cinc de gener del seixanta,
al matÌ a dos quarts de nou,
entre trets i corredisses
cau en terra i ja no es mou.
Carrer Major i Santa Tecla,
cruïlla del guerriller,
a la mà la metralleta,
jeu mort Quico Sabate.

www.sindominio.net/marxa-maquis

> LA CULTURA

Memòria poumista

Pepe Gutiérrez-Álvarez

El passat 29 de setembre, es va complir el setanta aniversari de la creació del POUM en una reunió clandestina en una casa del Guinardó. Per parlar d'això, es va improvisar un acte en ple estiu per al mateix dia a l'Ateneu Barcelonès. Amb una escassa propaganda portada a terme des dels telèfons i els e-mail, es temia que “fóssim els de sempre”, i a sobre el PSC-PSOE va organitzar per al mateix dia un homenatge de primera línia (fins i tot hi intervenia el Sr. Montilla que ja em diran vostès que té a veure amb el POUM) als poumistes que havien optat per jubilar-se en la socialdemocràcia. Amb tot, la convocatòria va reunir unes 130 persones en un ambient que els que ja pentinem cabells blancs no recordàvem des de l'inici de la Transició, quan lluitàvem per recuperar la memòria popular. Aquest ambient era coincident amb “el revival” bibliogràfic que va seguir l'èxit de la pel·lícula “Terra i llibertat”.

D'aquí es podria desprendre una lectura òbvia, és a dir, que el POUM va ser un partit coherent amb els seus ideals que va pagar amb això un doble preu. Una explicació més àmplia ens l'ofereix l'emergència d'un “moviment social”, el qual ha lluitat calladament durant molts anys per la restitució de la veritat sobre la repressió franquista, i pel mateix per la recuperació d'uns valors que s'havien sacrificat en nom del “consens” de la Transició, en rebuig a un anomenat “Pacte de Cavallers” segons el qual botxins i víctimes passaven la pàgina. Un acord sense foto de signar però que es va convertir en política d'un Estat el senyal d'identitat bàsica del qual era “la concòrdia” representada per una Monarquia que garantia els límits de l'ordre social i constitucional.

Diran que són setanta anys, però vam viure en un país en el qual hem heretat de l'Imperi Romà una religió d'Estat, i sota una monarquia que es justifica per una història que és millor deixar per a pel·lícules com “¿Donde vas Alfonso XII?”, perquè si s'investiga més apareixen cadàvers pertot arreu. La història mai no cessa, i menys quan emergeixen unes generacions que se senten enganyades per l'anomenat Pacte, i que volen saber la veritat per després decidir què en fa amb ella. Per exemple, recuperar els propis déus, els quals permeten lluitar per drets com el de conèixer la veritat d'una història que no podem ignorar sense amputar-nos el que som i el que ens agradaria ser.

> CRÒNIQUES SOTA EL SOLC

SORKUN, "DUNA"

"Aire, aigua, foc i terra"

Carlos Undergroove
(undergroove@mixmail.com)

Hi ha artistes que són capaços de reinventar-se a si mateixos a mida que passa el temps i treuen nous treballs al mercat. Dins d'aquests artistes n'hi ha que són capaços de sorprendre tant la gent com la crítica creant petites obres d'art en forma de cançons, i dins d'aquest, n'hi ha que encara arriben mÈs lluny i demostren que la seva capacitat díadaptació i assimilació no té fronteres. En aquest grup es troba Sorkun, coneguda vocalista basca amb dos treballs en solitari, un més amb la seva antiga banda Kashbad i molts quilòmetres a la seva gola girant internacionalment amb Fermín Muguruza i les seves dues últimes aventures musicals: Dub Manifest i FM Kontrabanda.

SÌ, ho ha tornat a fer, Sorkun ens presenta "Duna", el seu nou treball per a la discogràfica Metak-Kontrakalea, un recull de cançons en majúscules, un film d'imatges i sensacions que l'artista ha sabut plasmar en 10 creacions atrevides, en 10 imatges musicades, en deu moments per gaudir de la seva inigualable veu.

Sorkun assumeix el paper de directora i d'actriu principal i juntament amb Neubat, la banda que li dóna cobertura, decideixen atrevir-se des d'un principi i mostrar-nos un nou univers musical, mil imatges teixides amb les programacions d'Iker i els teclats de Libe, fotogrames adquirits amb una potent càmera que són les guitarres atmosfèriques i les bases, tant baix com bateria, més potents, un film que té principi però no que saps mai quan o on acaba i molt menys per on es dirigirà.

A "Duna", entre tots els talls donen un sentit de conjunt amb el significat dels elements de la natura: aire, aigua, foc i terra. I sempre amb referències també al cinema, amb al·lusions sonores a David Linch o Win Wenders. 'Funk', 'drum&bass', bossa nova o rock electrònic són part dels estils que trobarem dins d'aquest nou treball. Cançons amb amplitud de mires on ens segueixen demostrant la qualitat de la seva veu, composicions molt cuidades, guitarres dures sobre bases electròniques que es transformen en cadència 'funk', sinuosos traçats que poden ser accelerats o de pura tranquil·litat i insinuació. Més informació a www.sorkun.org i www.musikametak.com

Balanyà a Tarragona, Goebbels a Barcelona

Dos esdeveniments musicals de primera magnitud han tingut lloc en el darrer any a Catalunya. Dos músics amb llenguatge propi i poderós han presentat les seves obres al Museu d'Art Modern de Tarragona i al Teatre Nacional de Catalunya (TNC).

Text: **Miquel Àngel Marín**
Foto: **Margarida Alberich**

Josep Maria Balanyà, pianista, compositor i improvisador, va transformar el Museu d'Art Modern en una fantàstica escenografia de materials susceptibles de ser sonats i artefactes musicals diversos (entre ells un piano de cua, amb el qual inaugurava cada sessió); l'obra es titulava "Estats i so/rolls d'ànima" i com qui organitza una festa, durant una setmana, cada dia hi havia un concert (o dos, a voltes) dedicat a cada material o artefacte musical: el dia de la fusta, el dia de la pedra i l'aigua, el dia del metall, el dia de la corda, el dia dels utensilis que rasquen i el dia del cos humà. Si ens han dit o ja sabíem que l'espai és l'obra, Balanyà ens diu que el temps també és l'obra, "sentir horitzons". Enfront del "aquí te pillo, aquí te mato" del concert convencional, unidireccional i tancat, el concert discontinu, obert, amb tota classe de públics (no són ximples els xiquets i xiquetes per a la música de creació actual, tal com es va demostrar). Balanyà es va instal·lar (mai millor dit) a Tarragona i va oferir les seves improvisacions, la seva música, la gent que no hi podia anar un dia, hi anava un altre, aquell museu semblava un altre museu, gràcies Sr. Balanyà i que tornis aviat.

Heiner Goebbels, músic i creador multidisciplinar, presentava en el Teatre Nacional de Catalunya (TNC) "Eraritjaritjaka", un títol que parla de les intencions que guien aquest artista: la sonoritat de les paraules, però les paraules de grans escriptors, en aquest cas les d'Elias Canetti; i per altra banda el significat d'aquesta paraula dels aborígens australians recuperada per Canetti , "dolor per allò perdut". Amb el seu alter-ego, l'actor André Wilns (protagonista també de dos obres anteriors de Goebbels) i el quartet de corda Mondrian, l'autor fica en funcionament un artilugi que és teatre, antiteatre, vídeo, cinema, concert... Com a "Max Black" (obra que es va poder veure fa unes temporades al TNC), "Eraritjaritjaka" és la història d'un home sol, però aquí l'autor va més lluny perquè es despulla més: arriba un moment en què Wilns-Goebbels és Peter Kien, l'antiheroi de la novel·la "Auto de Fe" de Canetti, l'home-llibre, l'home que es defensa del món amb el cap, amb una Raó que l'acaba destruint. Potser l'autor ens explica que alguna vegada ha tingut por al món, a la música, i la seva defensa van ser les paraules que aquí es converteixen en música.

La història d'un altre rodamón, un xarlot, un quixot contra el sofriment que provoca la codificació: es troba en els marges, tot li va en contra i ell està contra de tot: contra la partitura com a únic alfabet vàlid, contra els escenaris claustrofòbics, contra el sistema teatral, musical i els artistes consolidats, contra la separació artista-públic i persona-animal, contra els gèneres i les disciplines artístiques tancades, contra la reducció de l'espai (físic, acústic, mental) i el temps, contra tot el que dóna voltes sobre si mateix (com el disc de vinil on sona el trio de Ravel, a "Max Black"). "Eraritjaritjaka", una obra i un personatge per al segle XXI.

Abordar amb esperit crític la història recent i la cultura

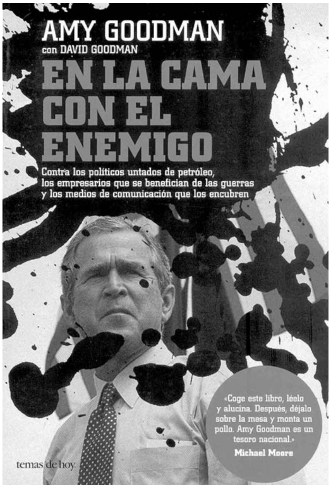
Col·lectiu Catalunya

"Abordar, amb esperit crític i d'una manera raonada, contundent i -si cal- polèmica, les grans problemàtiques culturals que ha d'afrontar la societat catalana". Aquesta és la proposta d'Argumenta, una nova col·lecció de monografies temàtiques que publica l'editorial El Cep i la Nansa, de Vilanova i la Geltrú, però que és impulsada per un col·lectiu de joves intel·lectuals procedents de diversos àmbits geogràfics i professionals. L'objectiu d'aquest grup, encapçalat per Francesc Foguet i Mireia Sopena, que en són els coordinadors, és "recuperar la memòria històrica escamotejada, obrir escletxes d'expressió indenpendent, contrastar realitat i discursos, i contribuir, des de l'inconformisme, a l'enriquiment del debat cultural". I el fruit d'aquesta voluntat de trencar amb els discursos oficials és aquesta col·lecció d'asaigs Argumenta, que constarà d'un total de 12 números, dissenyada amb l'objectiu de construir una anàlisi de la cultura catalana que prengui com a referència els Països Catalans i el període de temps que va des de 1975 fins als nostres dies. Els dos primers volums que han sortit han estat dedicats respectivament a El (des)crèdit de la cultura i La gran desil·lusió (una revisió crítica de la Transició als Països Catalans, i aquest mateix any 2005 es publicaran els dos següents. La col·lecció Argumenta és una bona aportació a un terreny de l'edició en llengua catalana, el de l'assaig i el pensament, que sembla haver començat una nova etapa plena de vitalitat. En aquest sentit, cal destacar la constitució de la Xarxa de Revistes de Pensament Contemporani en Llengua Catalana, iniciada per les revistes catalanes "Idees" i "Transversal", les valencianes "Mètode" i "Espill" i les illenques "Lluc" i "Mirall".

Llibres

“En la cama con el enemigo”

AMY GOODMAN
Editorial Temas de Hoy

Joan Rosich

Un altre llibre per conèixer a fons els fils de la política dels EUA, un llibre que té com a subtítol "Contra els polítics untats de petroli, els empresaris que es beneficien de les guerres i els mitjans de comunicació que els encobreixen", una frase que ja ens indica per on van les coses. L'autora, Amy Goodman, és una periodista nord-americana que ja porta molts anys presentant i produint el programa Democracy Now! (Democràcia Ara!) a Ràdio Pacífica, un dels pocs mitjans alternatius, independents i crítics existents als EUA, una emissora finançada pels seus propis oients, que dóna veu a lluitadors i dissidents, un reflex de l'altra Amèrica: defensors dels drets humans, pacifistes, sindicalistes, immigrants, sense sostre, ecologistes, minories marginades i oprimides, activistes antiglobalització, etc.

El llibre és un homenatge a tantes i tantes veus silenciades i reprimides, i una dura crítica contra la gran majoria de periodistes venuts i sotmesos als interessos governamentals. Goodman denuncia els draps bruts de l'actual administració nord-americana: l'estreta relació entre George Bush amb la monarquia d'Aràbia Saudita i el negoci del petroli; els interessos econòmics del vicepresident Dick Cheney a la guerra contra l'Iraq; la complicitat entre el govern nord-americà i les multinacionals que actuen per tot el planeta violant drets laborals, humans i socials, i donant suport a règims dictatorials i autoritaris; etc.

El llibre presenta també una radiografia de l'actual condició del periodisme als EUA, de la relació simbiòtica existent entre els mitjans de comunicació, els polítics en el poder i les empreses que poc a poc han anat convertint en monopoli els mitjans de comunicació, mitjans que tenen una responsabilitat importantíssima en la manipulació de l'opinió pública perquè aquesta doni el seu suport a les polítiques internacionals dels EUA: la brutal ocupació d'Indonèsia al Timor Oriental, la invasió de l'Illa de Granada i els bombardejos a Panamà per part dels EUA, les guerres contra l'Iraq i altres actuacions militars imperialistes i colonialistes van ser possibles en bona mesura gràcies a la complicitat dels grans mitjans de comunicació dels EUA.

Un llibre que aposta per un periodisme crític i compromès amb tots aquells a qui el poder silencia la seva veu, i que dóna noves dades sobre què s'amaga realment darrere la política i l'economia dels EUA.

“Por una cultura libre”

LAWRENCE LESSING
Ed. Traficantes de Sueños

Col·lectiu Catalunya

“Demostra'm que fa falta que la cultura sigui regulada. Demostra'm que produeix un bé. I mentre no puguis demostrar-me aquestes dues coses, que els teus advocats no s'acostin". Estranya afirmació per a un autor que és un conegut

advocat. Amb aquest repte en forma d'invitació acaba Lessing aquest llibre, cridat a convertir-se en un clàssic manual de guerrilla contra el reiterat victimisme de la indústria cultural front el problema de l'anomenada “pirateria”. El Llibre “Per una cultura lliure” porta un aclaridor subtítol que diu “Com els grans grups de comunicació utilitzen la tecnologia i la llei per clausurar la cultura i controlar la creativitat”.

En aquestes pàgines es descriu un recorregut històric singular que està transformant l'antic règim de la cultura (lliure), en què la pràctica totalitat dels coneixements i dels béns culturals estaven disponibles per animar noves innovacions, en una cultura del permís i de la restricció.

Efectivament, la innovació cultural i la creativitat es veuen amenaçades per limitacions cada cop més severes: allargament temporal dels drets d'autor, extensió de la necessitat de permisos per a un major nombre d'usos de les obres creatives, multiplicació de les sancions i penes per violacions menors de les lleis de propietat intel·lectual, criminalització de les xarxes d'intercanvi p2p... Restriccions que s'apliquen a tots els creadors, exceptuant, és clar, aquells grups mediàtics que posseeixen suficients recursos.

En definitiva, aquest llibre és un al·legat a favor de la llibertat de davant la imposició de monopolis d'ús sobre el nostre patrimoni cultural.

“Capitalismo cognitivo”

Y. MOULIER BOUTANG, ANTONELLA CORSANI, MAURIZIO LAZZARATO
Editorial Traficantes de Sueños

Col·lectiu Catalunya

Aquest llibre vol ser la inversió política i crítica de les etiquetes sociològiques de la "societat de la informació" i de la "societat del coneixement".

La centralitat del coneixement com a recurs productiu, com a zona estratègica per antonomàsia de qualsevol política de desenvolupament, ha deixat de costat la matriu conflictiva i violenta per la que el coneixement és objecte d'apropiació i espoli.

Les patents sobre el software i sobre la vida, el reforçament de la legislació de copyright i la persecució incessant de l'anomenada “pirateria intel·lectual”, són només les marques de superfície d'un conflicte que ens acompanyarà les properes dècades, un conflicte sobre el dret (i la necessitat) que les idees i el coneixement siguin el producte reconegut de la creació col·lectiva, i no l'objecte privat, subjecte a restricció i exclusivitat, d'un grapat d'empreses i estats que operen sense control polític per part de les poblacions.

Aquesta batalla serà decisiva pel rumb de les societats pel que fa als problemes més destacats com ara: la innovació i el control tecnològic, la formació i l'accés a l'educació, l'ecologia urbana i global contra els compromisos de la “sostenibilitat”, l'extensió i subversió dels poders mèdics i farmacèutics, la divisió internacional del treball i l'articulació de noves estratègies de “globalització a la inversa” per les regions perifèriques, l'accés als béns culturals i el desafiament d'una nova hipòtesi política definitivament no estatal, basada en els “rendiments creixents” de la “cooperació entre cervells”.

> IMATGES QUE PARLEN

Tòpics fora! El nou cinema israelià

Josep Estivill

Els estereotips són un mecanisme cultural que les persones emprem per classificar i ordenar els comportaments humans. De vegades, els governs manipulen els estereotips per tal d'imbuir prejudicis cap a determinats grups socials. El mes passat vam parlar sobre la criminalització de la societat iraniana que el govern dels Estats Units difon a través de la propaganda perquè aquell país està inclòs en la llista negra de la superpotència, la llista dels anomenats “Eix del Mal”. Ho vam comentar arran de la pel·lícula “El color del paraíso”, un retrat de la societat rural de l'Iran que trenca tots els tòpics. Avui volem fer una cosa semblant, trencar certs estereotips que circulen sobre una altra nació -Israel- i que potser no s'ajusten del tot a la realitat.

Potser poca gent sap que a Israel, on sembla que tots els actes estiguin presidits pels preceptes de la religió i el militarisme, existeix un cinema fins a cert punt iconoclasta, que trenca les normes socials més rígides. Tal i com ha investigat l'historiador Tzvi Tal, durant els anys vuitanta i noranta va florir tot un gènere dedicat a la figura de “l'altre”: els àrabs, els palestins, els supervivents de l'Holocaust, els jueus orientals, les dones i els homosexuals.

En el cinema tradicional, els àrabs, per exemple, eren sempre els bèsties miserables, exòtics i amenaçadors, i curiosament els interpretaven actors jueus orientals (que eren jueus considerats de segona). Però durant un temps van sorgir veus dissidents; a “La Via Làctia” (Ali Nassar, 1998) són actors palestins els que interpreten el rol del governador israelià i dels seus soldats.

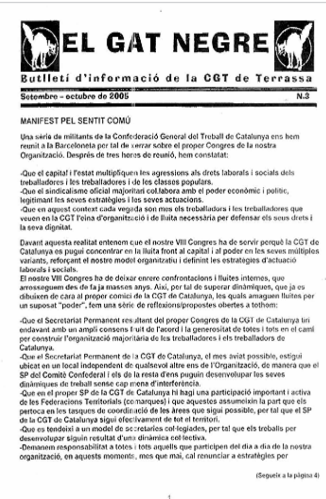
Un cas particular és el del cineasta Amos Gutman, autor d'un cicle de pel·lícules sobre la figura de l'homosexual perseguit en una societat urbana infernal, mancada de tolerància i solidaritat; a “Jimmo, rei de Jerusalem” (1987) va construir una al·legoria en la qual els ferits de la Guerra de la Independència són els màrtirs que representen el calvari de l'homosexual a la societat israeliana. Aquestes noves representacions de la figura de l'altre han conduït cap a un camí d'iniciació del diàleg entre diferents grups.

Però arran de la segona Intifada del 2000 i la victòria dels conservadors, el cinema ha tornat al model tradicional de l'alteritat com l'enemic (interior i exterior) que vol destruir al poble d'Israel. I l'oportunitat que el cinema esdevingués una eina de concòrdia i comunicació s'ha esvaït un cop més.

Revistes

NOTÍCIA Confederal
PERÒ, QUÈ PASSA AMB EL SECTOR TÈXTIL?
BALANÇ D'UN ANY DE DEBAT EDUCATIU I POLÍTIQUES REGRESSIVES DEL GOVERN VALENCIÀ

NOTÍCIA CONFEDERAL
Publicació de la CGT del País Valencià, av. del Cid 154, 46014 València, www.cgtpv.org / comunicacion-cgtpv@rojoynegro.info

EL GAT NEGRE
Butlletí d'informació de la CGT de Terrassa
MANIFEST PEL SENTIT COMÚ

EL GAT NEGRE
Butlletí informatiu de la Federació Local de Terrassa de la CGT, Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa, cgt-terrassafl@gmail.com.

LAMBDA
Revista del Casal Lambda, reflexió i debat des d'una perspectiva homosexual. Verdaguer i Callís 10, 08003 Barcelona, info@lambdaweb.org

PASO A PASO
ADIVINA QUIEN TRABAJA EN SEAT...

PASO A PASO
Òrgan de les seccions sindicals de la CGT a Seat. Tercera època. cgt-seat@inicia.es, cgtseat@tiscali.es i cgtgearbox@gearbox.es

JOAN CARLES MARSET ÉS VICEPRESIDENT D'ATEUS DE CATALUNYA

'L'ateïsme porta segles difamat per l'Església'

"El laïcisme va caure des del primer moment del preàmbul de l'Estatut"

> LA FRASE...

"Els ateus som gairebé dimonis amb banyes i cua"

"L'apostasia és una manera, per a aquells que estan batejats, d'expressar el seu rebuig a la línia ideològica de l'església"

V. C.

Ateus de Catalunya (www.ateus.org) va nàixer el 1994 i té tres grans objectius: la defensa de la llibertat de consciència, la divulgació del pensament ateu i la lluita per la instal·lació d'un estat vertaderament laic. Consideren que l'Estat espanyol encara no ha aconseguit arribar a consolidar la separació entre els poders polític i religiós. AdC, conjuntament amb sindicats com ara la CGT però també diferents associacions educatives i la Fundació Francesc Ferrer i Guàrdia, han format la Lliga per la Laïcitat (www.laic.org/lliga) que també es marca l'objectiu de fer real l'aconfessionalitat que es proclama a la constitució.

-Quina és la diferència entre ateu i laic?

-Quan un es declara ateu està definint una opció de consciència, per la qual no creu en déu ni en cap realitat que impliqui una transcendència del món natural. El concepte laic per l'església afecta els ciutadans que no tenen una vida religiosa. Amb el temps, s'han introduït nous termes com laïcitat i laïcisme, que fan referència a la separació entre el poder polític i el religiós. Des d'AdC emprem els dos termes com a sinònims, però des de l'església, per laïcitat s'entén aquell estat aconfessional però que col·labora de manera positiva amb el poder religiós, en canvi, es veu el laïcisme com un comportament agressiu amb la seva confessió. Però per nosaltres forma part de la difamació i tergiversació de les paraules que fa aquesta institució, per a la qual sembla que, de vegades, els ateus som gairebé dimonis amb banyes i cua.

-A través de la història, els estats s'han declarat teocràtics, basats en la llei de déu o el dret diví, ateus (com ho van ser els anarquistes i els comunistes) i laics o aconfessionals com solen serho la immensa majoria dels estats moderns democràtics. Què en penseu de tot això?

-Concebem les definicions dels estats com a confessionals i com a no confessionals, l'estat no pot entrar a regular la consciència de les persones, sinó que el que ha de fer és donar llibertat als seus ciutadans i no imposar cap tipus de creença, siga religiosa o atea. Un estat que es definesca a ell mateix com a ateu no pot tenir massa d'ateu, tot i que entenem que algú puga pensar que sí.

Pensem que el debat està en si l'estat accepta o no que els seus ciutadans tinguen llibertat de consciència. Si es vol es pot fer una diferenciació entre aconfessional o laic, en el primer cas l'estat col·laboraria amb totes les religions existents –una mica el model que ha plantejat l'actual govern socialista-mentre que el segon, en canvi, considera que no ha de col·laborar amb ningú –com seria el cas de l'Estat francès. L'Estat espanyol, en principi, es defineix com a aconfessional però a la mateixa Constitució s'estableix que l'estat col·laborarà amb l'Església Catòlica, cosa que introduïx un element de confessionalitat a partir del concordat -ja prorrogat- amb el Vaticà.

-Com penseu que s'ha plasmat aquest laïcisme al projecte d'Estatut de Catalunya? Què en penseu quant a la definició de l'ensenyament públic com a laic?

-En el seu moment, la Lliga per la Laïcitat va proposar que la laïcitat de l'administració catalana estiguera inclosa al preàmbul del nou Estatut i en el seu redactat es definiren les relacions amb les religions des d'una perspectiva d'aconfessionalitat però es va abandonar ràpidament per les pressions de CiU, sobretot d'Unió Democràtica. Gairebé el mateix ha passat amb l'article que proclama l'ensenyament públic com a laic. Per una banda, s'hi diu que l'educació serà laica, però per altra que es garantirà l'ensenyament de la religió.

-Què és l'apostasia?

-Com a associació, no li havíem donat molta importància fins fa poc, el que passa és que cada cop més gent ens demanava informació i vam decidir encetar una campanya informativa i penjar-ne un model al nostre web. L'apostasia és la renúncia explícita de la fe catòlica en la qual se suposa que estàs inclòs des del bateig. Mai no hi havíem donat molt de pes a aquesta opció, però darrerament l'actitud de l'església és molt agressiva i hem passat a plantejar l'apostasia com a resposta a determinades actituds agressives de l'estament religiós. L'església està alentant manifestacions polítiques de caire molt retrògrad contra els matrimonis homosexuals, però ara també contra la nova Llei d'educació per una suposada falta de respecte a la llibertat dels pares per elegir l'educació dels seus fills, quan en el fons l'únic que es fa es trencar amb el control que exerceix l'església a l'ensenyament. Aquests dos casos són uns exemples més d'intolerància i demostren que cal impulsar més el laïcisme.

L'església no té un procediment establert per fer-se apòstata, se suposa, segons el cànon 751 del dret canònic que el fet de no tenir fe ja incorre en apostasia. Cal omplir una mena d'instància dirigida a l'arquebisbe de la diòcesi on es va ser batejat en la qual el signatari es declara apòstata per una sèrie de motius. Existeixen models estàndard a diferents webs (entre elles l'AdC) que invoquen determinats preceptes interns de l'església per facilitar la seva tramitació, però en realitat, la petició es pot personalitzar. Existeix un altra via, sense deixar de citar l'apostasia a la instància que consistix en demanar, en funció de la Llei de protecció de dades personals, que la institució religiosa es desfaça de les nostres dades que té des del bateig i que molt menys ens utilitze per a comptabilitzar-nos com a cristians. Aquesta via és la que ha seguit la Coordinadora Gai de Madrid (www.cogam.org), i com que la Conferència Episcopal s'ha negat a rebre-les, llavors han fet una denúncia col·lectiva. De fet, cal recordar que el nombre del batejos és un dels arguments que empra l'església per rebre subvencions i per mantenir la seua influència. Un cop enviada la instància només cal esperar, o bé que el mateix arquebisbat t'envie una carta reconeixent la situació, o bé, si no arriba cap carta, que mesos més tard es vaja a l'església on s'està batejat per comprovar si s'ha fet una nota marginal al llibre de baptismes dient que la persona ha incorregut en apostasia, de la qual cosa es pot demanar certificació.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Reformes

Jordi Martí Font, Priorat
(jordimartif69@mesvilaweb.com)

Cada cop que qui mana en qualsevol dels àmbits de la nostra vida pronuncia la paraula "reforma" cal que ens posem a tremolar. Com a mínim anirem previnguts per al que passi després, que mai no serà bo ni dolent sinó molt pitjor. Quan el poder parla de reforma sempre, inexcusablement, aquesta va unida a retallada: retallada de drets, retallada de condicions, retallada del nostre temps per substituir-lo per temps de treball assalariat... retallades al cap i a la fi.

La reforma en un principi no hauria de fer-nos por, la reforma que incorpora el canvi per millorar, ja que com a persones crítiques amb el nostre entorn hem de tenir present que en un àmbit canviant nosaltres i les nostres formes de fer-li front hem de canviar, ens hem d'adequar a la realitat que tenim davant. Nosaltres, que de vegades semblem molt més immobilistes que aquells a qui durant tant de temps hem passat la mà per la cara.

L'ultraliberalisme cap a on ens porten no presenta les mateixes característiques que els tipus de capitalisme que hem patit al llarg de gairebé dos segles d'industrialització, estem en una nova etapa que arrenca en els anys vuitanta del segle passat i que com a tal cal combatre, com a nova.

Quan ells ens proposen una reforma, en aquest cas laboral, el que ens imposen és una adequació de la nostra capacitat com a mà d'obra als seus interessos depredadors, més temps nostre per a ells, menys diners a canvi d'aquest temps, la incertesa com a horitzó social, la inestabilitat com a única realitat per a cada cop més persones i el manteniment d'una fractura entre els nous assalariats i els qui després de dures lluites van aconseguir que no se'ns rifessin com se'ns estan rifant en els darrers decennis. La reforma que prepara el poder, sigui quina sigui, no busca acabar amb la pobresa, amb la precarietat, amb les morts a la feina, amb la dependència gairebé colonial que presentem com a país, no ja d'una altra entitat superior sinó de les múltiples multinacionals que manen aquí i arreu. La reforma, laboral en aquest cas, buscarà, sota les paraules de sempre: competitivitat, flexibilització, etc., retallar les possibilitats de la nostra felicitat completa, afermant els nostres explotadors com a imprescindibles en la nostra vida, anomenant-los "agents socials" i donant-los la potestat de decidir com, quan i quant hem de treballar, hem de cobrar...

La seva concreció de la lluita de classes és clara: o això o marxem. La ciència i la tècnica ho fan possible, les multinacionals no pesen gens i poden amenaçar-nos i obligar-nos a callar si no volem que marxin a un altre indret on tot és més barat. Ens movem encara amb la parsimònia del lluitador de sumo però ja no en tenim ni la força ni en molts casos l'habilitat. Ens caldrà reformar-nos per aturar les reformes.

▶ ve de la pàgina VIII

2.5. La macroeconomia

Perquè l'economia funcioni adequadament, és necessari que una sèrie d'elements als quals es denomina variables macroeconòmiques (creixement del PIB, nivell d'ocupació, control de la inflació i equilibri de la Balança de Pagaments) funcioni de forma satisfactòria. Encara que en el capitalisme és l'activitat privada la que porta a terme la vida econòmica, perquè aquests elements es desenvolupin satisfactòriament és molt important l'actuació de l'Estat a través de la qual es coneix com política macroeconòmica.

En l'economia espanyola aquests elements han evolucionat de la forma següent:

L'activitat econòmica ha crescut en els noranta a un ritme mig del 3,21%, encara que en la primera legislatura va créixer al ritme de 3,82% mentre que en la segona ho va fer només al 2,6%. En la conjuntura actual de l'economia mundial i europea, és un ritme bastant satisfactori, més alt que el de les principals economies de l'àrea de la UE - Alemanya 1,31% i França 2,18% - encara que hi ha economies que han crescut més: Irlanda 7,76%, Finlàndia 3,56% i Grècia 3,72%. Cal tenir en compte que per a les economies més pobres és més fàcil créixer més, per la qual cosa el major creixement de l'Estat espanyol sobre França, per exemple, no és tan sorprenent. Aquesta diferència de creixement ha fet que l'Estat espanyol hagi passat de tenir una renda per càpita respecte a la UE del 77% al 1994 al 84% al 2003 (98% si es considera la UE de 25, exclusivament a causa d'un efecte estadístic) Les previsions que s'estan fent per al creixement d'Estat espanyol al 2005 estan al voltant del 2,6%. Aquest creixement permet (no assegura) que el nivell de vida de la població augmenti, però un creixement menor indica que serà més difícil generar ocupació.

A causa d'aquest creixement, i a canvis en la forma de mesurar-lo, la taxa d'atur s'ha reduït considerablement des de mitjans dels noranta. En 1996 l'atur era de 18,1% de la població activa i en 2003 del 11,3%. Encara així, dins de l'Europa dels 25 només hi ha 4 països amb més atur que l'Estat espanyol. La taxa d'atur de Catalunya és bastant menor, doncs ja s'ha dit que està situada entre el 6 % i el 8% al 2004.

La inflació a l'Estat espanyol és molt inferior a la que era habitual en el passat, d'acord amb les normes de la política econòmica neoliberal que considera que el control de la inflació és el seu principal objectiu. En els últims anys està al voltant d'un 3% (el 2004 a l'Estat el 3,2%, a Catalunya el 3,6%) encara que la població sent que aquesta xifra no reflecteix realment el que succeeix amb els preus del cost de la vida. Especialment la introducció de l'euro l'any 2000 va suposar un fort augment dels preus. L'estat espanyol ha estat el país de la zona euro on els preus han crescut més des de la posada en circulació de l'euro: De gener de 2002 a desembre de 2004 l'alça ha estat del 10,2%, gairebé quatre punts per sobre de la mitjana de la zona euro.

Respecte la Balança de Pagaments, només en 4 anys de tota la dècada dels noranta els saldos van ser positius. Des de 1999 els saldos són negatius i en quantitats bastant considerables. El saldo de la

Foto: **Josep Puigdollers**

Balança Comercial (diferència entre importacions i exportacions de béns i serveis) es deteriora contínuament, sent en 2004 considerablement superior al de l'any anterior. El mateix succeeix amb la Balança de Pagaments, sent el saldo negatiu del 3,4% del PIB, que és una xifra substancial, esdevenint un problema per a l'economia.

És bastant difícil que els quatre elements funcionin bé alhora, pel que s'han d'establir prioritats entre ells. Si es controla molt la inflació cal frenar l'economia, el que suposa créixer menys i que es generi menys ocupació i hagi més atur. Per contra, cert nivell prudent d'inflació afavoreix l'ocupació. En la UE en general i en l'Estat espanyol, en els últims anys, s'ha controlat molt fortament la inflació a expenses d'un lent creixement i una feble generació d'ocupació, el que duu a altes xifres d'atur. Són les prioritats del capital financer a costa de les dels treballadors.

La política macroeconòmica espanyola - és a dir l'actuació de l'Estat - ha estat regida per les directrius de la UE degut especialment a la inevitable obligació de seguir aquelles que dicta el Banc Central Europeu per controlar la inflació mitjançant la política monetària i per les que es deriven de l'anomenat Pacte d'Estabilitat i Creixement, que limita al 3% el dèficit que el sector públic pot tenir en el seu pressupost. Els governs espanyols han estat els seguidors més fidels d'aquest Pacte, malgrat les fortes crítiques que aquest suscita entre molts economistes perquè duu a disminuir el creixement i augmentar l'atur. L'any 2003 Alemanya, França, Holanda i Grècia no van complir el citat Pacte, i Portugal i Itàlia van estar a punt de no fer-ho, el que ha dut a plantejar-se la conveniència d'almenys 'flexibilitzarlo'. Encara que a la UE primer Solbes i després Almunia plantejaven el seu manteniment, ara, davant la forta pressió d'Alemanya i França per a canviar-lo, sembla que estan més amatents a això.

Des de 1999 la moneda espanyola ha passat a ser l'euro, que encara que des del seu inici fins a 2002 va baixar fortament de valor respecte al dòlar, ara ha pujat molt i està a un canvi molt alt (1,3 dòlars per cada euro a desembre del 2004) respecte a la moneda nord-americana. Això no és bo per a les exportacions europees, però a l'Estat espanyol no li afecta gaire perquè la major part de les mateixes van a la zona euro, que té la mateixa moneda. No obstant això, la cotització de l'euro afavoreix a l'economia espanyola perquè el petroli, que es paga en dòlars, surt més barat.

Va ser amb aquests indicadors considerats positius, llevat el de la Balança de Pagaments, (creixement del PIB, reducció de l'atur i contenció de la inflació) amb els quals en la segona part dels noranta el govern d'Aznar podia dir que "Espanya va bé".

Però aquests equilibris no reflecteixen de forma adequada el benestar dels ciutadans. Són pistes, però no són una foto completa. Per a valorar el benestar cal prendre una foto més àmplia, en la que caldria tenir en compte molts altres aspectes, per exemple, la precarietat en l'ocupació, la provisió de serveis socials o el nivell de pobresa. Elements que suposarien una avaluació més realista.

2.6. El benestar material de la població

És impossible avaluar el benestar de la població, ja que és un aspecte molt subjectiu. Però és possible obtenir alguns indicadors d'aquest benestar que ens assenyalen com són coberts alguns aspectes materials que són importants per al benestar humà. Entre ells podem destacar alguns:

1. L'indicador més important sobre la capacitat per a cobrir les necessitats i desitjos materials és el nivell d'ingressos que es perceben. Bé per mitjà del treball, per mitjà dels beneficis del capital o les rendes de la propietat, o a través de la seguretat social o l'assistència social. Com les persones viuen en família de vegades cal considerar no només els ingressos individuals sinó els de la família en el seu conjunt, que indiquen millor el nivell de benestar material que els seus membres poden gaudir.

La renda anual nacional disponible per habitant (Annex) l'any 2002 era de 14.548 euros. Per descomptat, no tothom percep aquest ingrés, sinó que molts perceben considerablement menys – els considerats com a pobres perceben entre 6.000 i 7.000 euros a l'any, i els inclosos en pobresa severa la meitat d'aquestes quantitats - mentre uns altres reben molt més. El salari mig brut per treballador fou el 2002 de 19.800 euros (22.000 els homes, 15.700 les dones) En el passat a les famílies només treballava el cap de família (generalment un home, marit i pare) però des de fa ja bastants anys s'ha anat generalitzant que a les famílies treballen almenys dos dels seus membres (pare i marit, mare i esposa) En les famílies que hi ha dos salaris en general es pot viure decentment, però si només hi ha un salari és difícil arribar a final de mes. No obstant, durant el període d'abril a juny del 2003, el 55,6% de les llars espanyoles van afirmar tenir dificultats per a acabar el mes amb el que guanyen, mig milió de llars més que l'any anterior. (La Vanguardia, 7 d'octubre 3003)

Els que reben poc i no poden cobrir les seves necessitats d'acord a la renda de la majoria del país, són pobres. Hi ha moltes maneres de mesurar la pobresa, però utilitzant diverses mesures (veure Annex) sembla que a l'Estat espanyol entre un 18-20% de la població (7,7-8,6 milions) està compresa entre els pobres, i d'aquests, un 10% està considerat de pobresa severa (mes de 750.000 persones) Encara que s'havia millorat des de 1994, encara entre 1998 i 2001 l'Estat espanyol era el quart país amb major proporció de pobres de la UE-15, sent els nens (19%), les dones (20,3%) i els ancians (20% per a homes, 24% per a dones), els grups més febles i vulnerables.

Es pot concloure que la societat en la qual vivim és altament desigual en els ingressos i, per tant, en les oportunitats per a tota la seva població.

2. Com que la forma habitual d'obtenir ingressos per a la majoria de la població és mitjançant el treball, es considera que si vols treballar i no tens treball - estar desocupat - és un indicador de malestar. De vegades encara que el subsidi d'atur o l'ajuda familiar cobreixi les necessitats materials, els desocupats senten que no participen en el circuit de les persones 'normals' i se senten malament. També per això, l'atur és un indicador de malestar. A l'Estat espanyol l'índex d'atur actual oscil·la entorn del 10-11% però ha estat molt més alt durant els anys noranta, quan oscil·lava entre el 16-20%.

3. L'alt preu dels habitatges i el consumisme generalitzat està duent a les famílies espanyoles a endeutar-se a nivells molt alts, arribant els deutes gairebé al 100% dels ingressos familiars. Aquesta situació duu a la vulnerabilitat de la situació econòmica familiar, doncs qualsevol alteració dels ingressos normals - l'atur o una malaltia llarga - o d'augments del tipus d'interès que impedeixi pagar els deutes, pot posar a les famílies en situacions molt compromeses.

4. El problema de l'habitatge ha dut que molts joves hagin d'anar-se a viure lluny d'on treballen. Això duu a dedicar molt temps al transport, el que disminueix el temps per a un mateix, i a haver de recórrer en molts casos al transport privat (automòbil) Un tema important en la qualitat de vida de la població és el temps de transport, els recursos dedicats al mateix i la falta d'uns transports públics de qualitat.

5. Un indicador interessant de la possibilitat d'independència personal és també el percentatge de joves que romanen vivint amb les seves famílies una vegada arribada l'edat adulta. A causa de els problemes de precarietat laboral i d'habitatge, els joves han de quedar-se més temps amb les seves famílies. El nombre d'espanyols de 25 a 34 anys que segueixen vivint amb els seus pares ha augmentat un 50% des de 1991 (de 1,7 milions a 2,6 milions de persones) D'altra banda, les famílies són ara més liberals amb els joves, el que afavoreix que aquests es quedin més fàcilment amb elles. El resultat és que a l'Estat espanyol, el 54% dels joves als vint-i-cinc anys resideix amb els pares, davant d'un 7% als països nòrdics. Així

mateix, dels desocupats d'entre 20 i 30 anys, el 90% viu amb els pares, mentre que només un 10% de danesos ho fan.

6. Una part important del benestar material és la constituïda pels serveis socials. És a dir, aquells serveis que proporciona el sector públic i que són essencials per al benestar material. Els més importants entre ells són la sanitat, l'educació, la situació a la vellesa (pensions i serveis de vellesa) i l'assistència social (quan no és possible defensarse sol) Són béns que en general no els comprem al mercat, però són molt importants per al benestar. A la part de social hem recollit algunes dades referent a això. Atès que les administracions públiques gasten en serveis socials considerablement menys que la UE això suposa que la provisió d'aquests és inferior. Ens trobem en una situació de relatiu benestar privat, però escassesa de serveis públics. A més, els serveis socials s'estan privatitzant amb el que la diferència entre els quals poden pagar per ells i els quals no poden augmenta, donant lloc a una societat cada vegada més desigual i insolidària.

7. En les societats actuals totes les persones consumim moltes mercaderies. Bastants d'elles necessàries i moltes altres innecessàries, induïdes per la publicitat. Entre els béns que semblen bastant necessaris podem assenyalar que en l'Estat espanyol la majoria de la població disposa d'ells (serveis d'aigua i llum als habitatges), així com dels electrodomèstics essencials (rentadora, nevera, telèfon fix i ara mòbil, encara que són més escassos els sistemes de calefacció) Moltes famílies disposen també d'automòbil, un element en el que el consumisme es dispara, havent arribat les vendes d'automòbils al màxim històric en 2004, amb 1,5 milions de cotxes nous venuts, i molts d'ells tot-terreny. A les famílies no pobres, el nivell de consum està considerablement per sobre de les necessitats bàsiques.

Però moltes de les mercaderies que consumim no són necessàries per a un veritable benestar i, no obstant això, ens endeutem per a consumir més. Acabem d'esmentar les altes xifres d'endeutament de les famílies.

3. EL MODEL DE CREIXEMENT

Si tractem de considerar conjuntament l'evolució de l'economia de l'Estat podem definir alguns trets bàsics del model de creixement que la mateixa presenta:

- Deixa en mans de la iniciativa privada la marxa de l'economia – és el que diuen 'mercat'- i situa l'actuació pública, la política econòmica, en funció del que és convenient per a aquesta. Això no significa que l'actuació pública no és necessària o important, sinó que se subordina a les necessitats o els desitjos dels grans agents econòmics.

- Aquests grans agents econòmics estan formats per capitals internacionalitzats – és a dir la combinació de grans capitals internacionals i dels grans capitals de l'Estat - que, conjuntament conformen l'economia espanyola. Entre aquests grans capitals són els capitals financers els més poderosos, però també les grans empreses transnacionals ostenten molt poder. Les mitjanes i petites empreses en les quals és majoria el capital nacional i l'ocupació són subordinades als interessos d'aquestes grans empreses. L'estructura productiva depèn cada vegada més de decisions que es prenen en l'exterior i va concentrant-se més en alguns sectors molt dependents. Hi ha, a més, indústries amb problemes importants: Izar, el tèxtil, l'excés de la construcció, ...

- El model de política econòmica que aquestes grans empreses afavoreixen i segueix la política de les administracions públiques (central i CC.AA.) és un model denominat de competitivitat global, que es vol recolzar en les exportacions per a créixer i exigeix la possibilitat de negociar en mercaderies i capitals a tot el món sense cap control. En el cas d'Espanya, no obstant això, el creixement no es deu tant a les exportacions sinó a la demanda interna, que pot fallar si els salaris segueixen deteriorant-se i l'endeutament arriba a nivells insostenibles. No obstant això si ens afecten les importacions que substitueixen les vendes de les empreses autòctones i creen el fort dèficit que presenta la Balança de pagaments, que fa vulnerable l'economia espanyola.

- Per contra, el model exigeix l'estret control de la inflació per a no danyar els interessos dels capitals financers i afavorir les exportacions. En Espanya s'ha aconseguit contenir la tendència a l'alta inflació que era habitual, però encara que ara presenta taxes baixes, encara són més altes que la resta de països amb els quals comerciem. Això deteriora la competitivitat a la qual dóna suport aquest model, si bé li permet créixer més que la resta de molts dels països de la UE. L'esforç per contenir la inflació frena el creixement i augmenta l'atur.

- Observant la política social de l'Estat espanyol – salari mínim, despesa en serveis socials, qualitat dels serveis, evolució de les pensions -, es conclou que és la mínima possible per a legitimar i mantenir el seu poder davant els seus respectius votants. S'observa molt poc esforç per millorar la qualitat de vida de la majoria de la població. Els capitals privats han absorbit ja totes les empreses públiques i ara estan tractant d'absorbir els serveis socials, com salut, educació, pensions i la RENFE. L'Estat espanyol no només és un dels països de la UE que menys gasta en serveis socials, sinó que està sent molt actiu a impulsar la privatització dels serveis socials.

- L'Estat espanyol ha anat accedint als desitjos de les empreses del país quant a la regulació laboral facilitant el que anomenen 'la flexibilització' del treball, que en realitat és la precarització, la temporalitat del mateix, l'austeritat salarial i, en general, a la subordinació del món del treball als interessos de les empreses. En aquesta tasca ha assolit en moltes ocasions la cooperació dels sindicats majoritaris que semblen participar de la mateixa visió econòmica dominant.

- Si els salaris dels treballadors i treballadores no creixen, l'endeutament continua, les exportacions creixen poc i les importacions creixen més, sent difícil que l'economia creixi i generi llocs de treball suficients perquè la seva població tingui ocupacions estables i salaris satisfactoris, el que posa en perill la capacitat de reproduir l'esquema econòmic i suposa una amenaça important per al benestar de la població.

- Així mateix la regulació fiscal ha anat dirigida a afavorir a les empreses i a les rendes més altes a costa d'un augment considerable de tributació indirecta.

En una paraula, el model de creixement de l'economia espanyola està regit per les orientacions del model neoliberal de competitivitat global. Aquest model li està permetent certa taxa de creixement i de nivell de vida per a la seva població, però presenta també problemes en els seus propis termes que duen a pensar que pot disminuir el creixement amb tots els problemes d'atur, ajustament salarial i penúria pública que això comporta, que si fos analitzada per altres indicadors potser no semblaria anar tan bé. Però, i sobretot, aquest model té conseqüències molt diferents per als diferents grups socials, el que assenyala l'existència de diverses "Españas":

4. L'AVALUACIÓ DE TAIFA

Les "Espanyes"

* Una Espanya treballadora, que creix, amb una part substancial de la població que cobreix bastant bé les seves necessitats materials, amb un alt nivell de consum privat fregant el consumisme exacerbat i un alt nivell d'endeutament. Són famílies nuclears (pare, mare i un o dos fills) en les quals treballen almenys dues persones. Són els espanyols que viuen bé, encara que disposen d'escassos serveis socials que, a més, van privatitzant-se. Són aquests els que han assumit totalment el sistema existent i que en gran part accepten amb complaença el discurs
individualista que afirma que si ells viuen bé els que no ho fan és perquè no s'han esforçat prou. Encara que aquest benestar material no els impedeix estar bastant angoixats pel futur, bé per la seva pròpia ocupació - els majors de 45 anys temen perdre-la doncs saben que és molt poc probable que en trobin una altra d'igual – o bé, amb més freqüència, per la dels seus fills, els quals estan experimentant o preveuen condicions difícils. És una Espanya amable, però amenaçadora i angoixant per a una gran part de la població.

* Una Espanya 'del malbaratament', formada per una minoria molt petita amb condicions de vida extraordinàriament favorables: rendistes, propietaris de capital financer i industrial, empresaris amb èxit, els seus alts càrrecs, alguns periodistes, artistes, esportistes i les seves famílies, i una part molt substancial dels agents polítics i alguns agents socials del país. Encara que a diferents nivells materials - els agents polítics i socials no poden sostenir l'enorme luxe i malbaratament dels altres - tenen un nivell material esplèndid i gaudeixen d'un ampli reconeixement social. Són l'Espanya de l'èxit, la jet society espanyola. Són ells els que escriuen als diaris, fan la televisió, compareixen a les tertúlies. Són els que, independentment de la seva adscripció política, en el seu fur intern estan convençuts que 'Espanya va bé'. És l'Espanya dels oripells d'una molt reduïda minoria.

* Una Espanya pobra, a la qual les coses no li van gens bé. I que constitueix entre una quarta i una cinquena part de la població. Que sofreix l'atur, la precarietat laboral, salaris congelats o en descens, 'escassos i decreixents serveis socials, una distribució de la renda molt desigual, marginació, exclusió, pobresa. Una població que no té veu i passa desapercebuda, però existeix. Una població que sobreviu, però poca cosa més. I sobretot que experimenta una falta total de projecte de vida, d'expectatives de futur. És l'Espanya trista que afecta a massa habitants en aquest país..

NOTES

(1) El Seminari TAIFA està format per un grup de joves economistes que es reuneixen regularment a Barcelona pera millorar la seva pròpia formació en Economia i col·laborar en la formació d'altres persones que la desitgin, des d'una òptica crítica amb l'Economia dominant i la societat actual. En aquest Informe han col·laborat: Josep Manel Busqueta, Gemma Cortabitarte, Laura Delgado, Francisco Ferrer, Xavier Gracia, Elena Idoate, José Iglesias, Miriam Jover, Joan Junyent, Nuria Pascual, Ferran Polo, Antonio Rodríguez, Josep Sabater, Hans Schweiger, Viki Soldevila, Luke Stobart. Coordinació: Mirin Etxezarreta, Portada Carlus Jové.
(2) En aquests Informes les referències a la UE es faran sobre la base de la UE de 15 països. Des d'ara, no obstant això, caldrà considerar 25 països ja que des de 2004 és aquest el nombre de països que formen la Unió Europea. En algunes ocasions s'indica el nombre de països de referència UE15, UE25
(3) Aquí s'observen bé els problemes de la comparança de renda per càpita depenent de les monedes. Al 2003 el dòlar estava per sobre de l'euro, i ara és al revés, amb el que la comparança entre ambdues xifres és gairebé impossible
(4) Totes les xifres que utilitzem han de considerar-se com aproximacions i no com dades exactes, per això donem moltes d'elles en nombres rodons i no com a dades exactes. Vegi's 'Indicadors' al Glossari.
(5) El Banc d'Espanya s'ha atrevit a incloure en el seu últim estudi sobre l'atur la idea que 'gràcies' a l'atur les taxes de divorci no han estat superiors a l'Estat espanyol.
(6)Sami Nair, Cinc idees falses sobre la immigració a Espanya El País, dijous 16 de maig de 2002
(7)A primers de gener està tenint lloc un intens debat entre el Ministre Solbes i la CEOE d'una banda, que no volen que la clàusula de revisió salarial s'apliqui al salari mínim, i el Ministre de Treball i els sindicats que la propugnen. És de témer que la batalla la guanyi Solbes i la patronal, negant als pitjor pagats la revisió salarial automàtica
(8) Sense incloure les explotacions agràries
(9) Informe de tardor 2004: Economia espanyola i context internacional. Novembre 2004. Servei d'Estudis de Caixa Catalunya. Pàg.72-75.
(10) Idees i dades extretes de Fuster O. I Naredo J.M. El metabolisme econòmic d'Espanya i les seves mutacions.
(11) Les xifres de renda bruta disponible varien segons les fonts. Veurem més baix que altres fonts donen una xifra mitjana propera als 14.000 euros, però no proporcionen dades regionals. De totes maneres, com que el que ens importa aquí és destacar les seves diferències, creiem que aquestes xifres poden utilitzar-se.
(12) Pels professors Alañon i Gómez d'Antonio de la Universitat Complutense de Madrid.
(13) Això canvia ara si s'inclouen els deu països que s'han integrat en la UE en 2004 que són bastant més pobres que Espanya i amb menys prestacions socials. Però no tenim perquè mirar als països més pobres, sinó als que estan més pròxims a nosaltres i en millors condicions. No podem deixar que perquè n'hi hagi altres de més pobres es deteriorin les nostres condicions.

Glossari

Balança comercial

Diferència entre l'import de les importacions i les exportacions de béns (del país amb l'exterior). Si les importacions són majors que les exportacions es diu que hi ha un dèficit. Si les exportacions són majors que les importacions es diu que hi ha un superàvit.

Balança de compte corrent

Diferència dels imports de les transaccions amb l'exterior en béns, en serveis i en transferències (ingressos o pagaments sense contrapartides) des de o a l'exterior. Si els ingressos són majors que els pagaments hi ha un superàvit, si els pagaments són majors que els ingressos hi ha un dèficit.

Balança de pagaments

La Balança de Pagaments amida les relacions de l'economia d'un Estat amb els altres països. En principi ha d'estar equilibrada, és a dir, pagar a l'exterior, el mateix que es recapta de l'exterior, però això és un equilibri comptable i els seus diverses partides- balança comercial, per compte corrent, de capitals- poden mostrar desequilibris que mostren la situació real. És necessari controlar el que succeeix en la Balança de Pagaments perquè un país no es pot endeutar massa.

Costos salarials

Import dels salaris més les contribucions a la seguretat social. El cost salarial unitari és el cost salarial per unitat de producte, que depèn del cost salarial i de la productivitat (si la productivitat augmenta, amb el mateix salari, el cost salarial unitari baixa)

Creixement econòmic

Es considera que l'economia ha de créixer, que vol dir tenir cada vegada més activitat econòmica, que és el que amida el PIB. En el capitalisme l'economia ha de créixer sempre perquè els beneficis del capital creixin i perquè es generi ocupació.

Dèficit fiscal

Diferència entre els ingressos i les despeses de les administracions públiques. Es pot mesurar a diferents nivells: dèficit de l'Estat o de cada comunitat autònoma, o de l'Estat + CC.AA., o Estat + CC.AA. + Ajuntaments. El Pacte d'Estabilitat i Creixement estableix un límit per al dèficit total de les administracions públiques, és a dir, Estat + CC.AA. + Ajuntaments.

Distribució primària de la renda

La distribució de la renda (riquesa que es produeix en un període de temps) entre els salaris (incloent les cotitzacions socials) i els beneficis i les rendes, sense tenir en compte l'actuació de l'Estat. És més un concepte comptable que un concepte pràctic, ja que els impostos i les despeses de l'Estat estan molt barrejats amb les altres activitats econòmiques i la separació en la pràctica és gairebé impossible.

Efecte estadístic a la UE

A la UE fins al 2004 hi havia 15 membres que eren els que es consideraven per a fer les mitjanes estadístiques. Quan l'any 2004 entren deu nous membres les mitjanes han d'incloure els 25. Però els 10 nous membres són tots més pobres que els països que ja eren la UE 15, pel que totes les mitjanes econòmiques de mesura de riquesa baixen, i pugen les mesures de pobresa i desigualtat. De forma que els països de la UE-15 apareixen ara com més rics o menys pobres sense que hagi canviat per res la seva situació real. En el cas d'Estat espanyol això fa que la riquesa del país s'aproximi més a la mitjana de la UE que abans i que les seves regions pobres apareguin per sobre de la mitjana de les comunitàries.

Externalització

Quan una empresa contracta a l'exterior, a una altra empresa diferent, tasques que abans s'exercien dins de la primera empresa.

Formació bruta de capital fix

La part de la riquesa del país en un període que no es consumeix sinó que es dedica a augmentar la capacitat productiva: màquines, instal·lacions, edificis, etc. No s'inclouen en aquest concepte aquelles despeses de producció que són despeses de materials, matèries primeres, despeses d'electricitat, etc. que es recuperen al vendre el producte.

IBEX

Un dels índexs de les cotitzacions en borsa d'un conjunt d'accions de valors coneguts i importants.

Indicadors

L'observació de la realitat econòmica i social és complicada. Es solen utilitzar per a això uns Indicadors que són unes variables concretes que es consideren útils per a descriure el que passa en un país. Però la selecció d'aquests indicadors no és neutral. Segons el que es vulgui veure de l'economia i la societat, segons a quins aspectes se'ls dóna importància es trien uns o altres indicadors. Per exemple: si es tria l'indicador d'evolució dels salaris, per a l'empresari el fet que els salaris pugin poc és positiu, per al treballador és negatiu. Si es mesura l'activitat econòmica, pot haver-hi activitats que no aportin benestar sinó que siguin resultat de desgràcies, com un incendi al el bosc, o encara més, si s'observa l'augment de productivitat es pot concloure que això és prou bo – es produeix més amb menys treball - però si aquest augment de productivitat és a causa d'un augment en la intensitat del treball que recau en el treballador, el resultat no seria el mateix des del punt de vista d'aquest. I seria molt diferent si en comptes de mesurar la productivitat es mesurés el grau d'explotació.
És a dir, que tenim indicadors molt esbiaixats que reflecteixen la ideologia dominant. Malgrat això no ens queda més remei que usar-los, perquè no n'hi ha d'altres i construir indicadors no és cosa senzilla. Però és important que es coneguin les seves limitacions.

Inflació

Quan els preus pugen de forma general i permanent - tots els preus i de forma contínua – es diu que hi ha inflació. En principi no és bo per a l'economia que els preus pugin (encara que pot ser vàlid dins de determinats marges reduïts). Actualment totes les economies tenen com la seva principal prioritat controlar els preus.

Macroeconomia

Elements macroeconòmics de curt termini:
Creixement: es considera que l'economia ha de créixer, que vol dir tenir cada vegada més activitat econòmica, que és el que mesura el PIB - en el capitalisme l'economia ha de créixer sempre perquè els beneficis del capital creixin i perquè es generi ocupació.
Ocupació: l'economia ha de proporcionar ocupació necessària per a la gent que necessita guanyar-se la vida amb el seu treball,
Control de preus: en principi no és bo per a l'economia que els preus pugin (encara que pot ser vàlid dintre de determinats marges reduïts). Quan els preus pugen de forma general i permanent- tots els preus i de forma contínua- es diu que hi ha inflació. És necessari controlar la inflació, o el que és el mateix, l'augment de preus.
Equilibri de la Balança de pagaments: la Balança de Pagaments mesura les relacions de l'economia d'un Estat amb els altres països. En principi ha d'estar equilibrada, és a dir, pagar a l'exterior, el mateix que es recapta de l'exterior. Encara que cal matisar molt aquest punt, sí que és necessari controlar el que succeeix en la Balança de Pagaments.
La importància que es concedeix a cadascun d'aquests elements canvia amb el temps i les circumstàncies, especialment amb la correlació de forces polítiques. Actualment, la política econòmica neoliberal concedeix la màxima importància al control de la inflació, encara que això suposi que disminueix el creixement i l'ocupació. El control de la inflació és més important per al capital, mentre que l'ocupació és més important per als treballadors.

Neoliberalisme

Són les estratègies i polítiques econòmiques que es desprenen d'una concepció de l'economia que considera que els drets de propietat (privada), comprats sense regulacions (públiques) i preus estables són les condicions necessàries i suficients per al benestar econòmic i social. Aquestes estratègies són fortament favorables al capital i perjudicials per als treballadors però són les quals dominen l'economia mundial des dels últims anys setanta.

OECD

OCDE Organització per a la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic. Organisme internacional que reuneix als cinquanta països més rics del món.

Oligopoli

Existeixen els oligopolis quan en un sector de producció, per exemple l'automòbil o les grans superfícies, operen unes poques empreses que ho controlen. Aquesta estructura productiva facilita que les empreses es posin d'acord i puguin pactar fàcilment entre si.

Paritat de poder adquisitiu (PPA)

Hi ha moltes maneres de comparar els nivells de vida de diferents països (¡en alguna ocasió fins hi tot ho han fet comparant el preu de les hamburgueses!) El problema resideix que hi ha diferents monedes i diferents costums, diferents mercaderies, diversos hàbits alimentaris i de consum... Això dificulta les mesures i sobretot les comparances entre països.
Actualment s'utilitza molt la mesura basada en la 'paritat del poder adquisitiu' (PPA) que ajusta els diferents ingressos dels diversos països a les capacitats adquisitives relatives de les diferents monedes en cada país. És a dir, es calcula el cost d'adquisició d'una cistella dels béns i serveis habituals (representatius) de cada país i es comparen entre si. Aquesta mesura que és un avanç cap al realisme, no obstant això, també presenta un problema i és que les diferències entre països són menors amb aquest procediment que amb altres indicadors. La qual cosa és un avantatge perquè no es percebin les enormes diferències que hi ha entre països. Per això, encara que ara s'utilitza aquest indicador de forma gairebé generalitzada no es pot ignorar aquest efecte 'políticament correcte' que té.

PIB

S'entén per Producte Interior Brut – PIB – la suma de tota l'activitat econòmica d'una comunitat – país – que té un valor comercial, en un període d'un any. El PIB és una mesura bastant arbitrària doncs inclou uns aspectes i no altres de les activitats i la seva valoració és també arbitrària, perquè hi ha activitats que es mesuren de manera diferent a altres ('la producció dels serveis públics – professor, metge,... – es mesura pel seu cost, mentre que la de les mercaderies inclou el benefici). Es pot, i s'ha de, criticar molt el PIB com una mesura molt poc satisfactòria, però de moment és una convenció utilitzada a tot el món que també nosaltres utilitzarem. El PIB total és tot el que es produeix en un país que té un valor comercial.

PIB o Renda per càpita (per cap); estadísticament se sol presentar més freqüentment la Renda Nacional Disponible: renda mitja disponible per cada habitant d'un país (producte o renda no és exactament el mateix, però en el context d'aquest treball es poden utilitzar com similars). Aquestes mesures no volen dir que cada habitant disposa d'aquesta quantitat, sinó que com mitjana es produeix/disposa aquesta quantitat per persona. La distribució d'aquesta riquesa és molt desigual, ja que no totes les persones disposen d'aquesta quantitat: molts disposen de molt menys, uns altres disposen de molt més.

Població activa

Població en edat de treballar que vol treballar (la que està ocupada + la que busca ocupació)

Població ocupada

Població que té ocupació. Però la qüestió està en com es mesura el fet de tenir una ocupació. Actualment es considera ocupada a tota persona que hagi treballat almenys una hora la setmana anterior a la realització de l'Enquesta de Població Activa. El que en la nostra opinió difícilment es pot considerar 'ocupació'. Però d'aquesta manera la població 'ocupada' creix i la taxa d'atur és menor.

Pobresa

Sempre i a tot arreu han existit persones i grups socials que no arribaven a el nivell mig de vida de la majoria de la població i eren considerats pobres. Aquestes persones i grups eren pobres a causa de patologies que els afectaven (no tenien ocupació, estaven malalts, eren ganduls...) Actualment, no obstant això, a més d'aquests pobres, diguem que deguts als 'accidents socials i personals' apareixen persones i grups de població pobres com condició normal de les societats. És a dir persones que treballen, que no presenten cap característica personal patològica, però que amb els seus ingressos no arriben a per a cobrir les seves necessitats elementals. Són els pobres que ha creat aquesta societat actual, i que alguns criden 'els nous pobres'.

Pobresa, mesura de

La generalització del fenomen de la pobresa ha despertat interès en com mesurar-la. Algunes institucions internacionals han establert mesures que assenyalen els llindars de pobresa. És a dir, indiquen el volum d'ingressos necessari perquè una persona o família no es pugui considerar pobra. Els que estiguin sota aquest nivell d'ingressos són considerats pobres.
La pobresa es considera sempre un fenomen relatiu. És a dir s'ha de mesurar segons el nivell d'una societat determinada. Segur que un pobre europeu té molts majors ingressos que molts habitants de classe mitja africana, però això no li fa al primer sentir-se menys pobre en la seva pròpia societat. Per això per a mesurar la pobresa es recorre a mesures en relació amb els ingressos mitjos de la seva pròpia societat.
La UE va establir una mesura de pobresa personal assenyalant que era pobra la persona que obtingués com ingressos totals la meitat (50%) de la renda per càpita de la seva pròpia societat. Els que reben per sota del 25% de la renda per càpita estan sotmesos a la pobresa severa.
Més tard es canvià i en comptes de considerar la meitat de la renda per càpita, que és la mitjana de la renda de la societat es va passar a considerar el 50% de la mediana (una altra mesura estadística que assenyala el punt que hi ha tantes observacions per sota com per sobre d'aquest valor). És curiós que això disminueix el nombre de pobres. I encara més tard, en 1998 s'eleva el nivell del 50% al 60% i s'estableixen mesures a nivell familiar (de manera que el primer adult conta com un, el segon per 0,5 i els nens 0,3 modificant a la baixa aquests índexs). És a dir, es manipula la forma de mesurar els pobres perquè no hi hagi tants. Encara amb aquests índexs manipulats, al voltant del 18% de la població a Espanya és pobra.

Producció

Les necessitats materials d'una societat es cobreixen per mitjà de la producció dels béns i serveis que necessitem per a viure. En el capitalisme, el procés de producció té lloc en empreses que són

Foto: **Josep Puigdollers**

propietat dels capitalistes, que contracten als treballadors mitjançant un salari, perquè produeixin les mercaderies que els capitalistes volen vendre. D'aquesta forma el capital obté els seus beneficis i contracta els treballadors, que perceben un salari, que els permet comprar les mercaderies que produeixen. Per tot això el procés productiu és clau per a entendre com funciona una societat, ja que és on es produeix el que necessitem i la forma que la majoria de la població es guanya la vida.
Les empreses es poden classificar de moltes formes: pel sector en el qual operen - indústria, construcció, agricultura, serveis...- per les mercaderies que produeixen - que poden ser productes materials - màquines, ciment, electricitat, sabates, roba, aliments…-, o serveis – bancs, oci, sanitat, educació, etc., per la seva dimensió – petites, mitjanes, grans -, per la forma de propietat del seu capital - familiars, societats, cooperatives, públiques o privades...- o pel país d'origen dels seus propietaris – espanyols o estrangers... La composició de les empreses, és a dir, la combinació concreta de totes aquestes variables, té importància per a l'actuació de les empreses en molts aspectes: política de producció, laboral, tecnològica, etc.

Productivitat

Productivitat per treballador: Relació entre el valor total del produït i el nombre de treballadors.
Productivitat per hora. Relació entre el valor total del produït i el nombre d'hores treballades
Amb freqüència l'economia convencional utilitza també l'expressió productivitat del capital volent significar el producte obtingut per unitat de capital invertit, però aquest és un concepte fal·laç doncs està demostrat que és impossible mesurar la productivitat del capital. Nosaltres mai farem referència a 'la productivitat del capital'.
El concepte de productivitat s'utilitza molt per l'economia convencional però ha de ser usat amb molta cura, en primer lloc perquè mesurar el producte total és molt complicat (vegi's el comentari sobre la mesura del PIB), en segon, perquè una major productivitat no significa sempre una situació millor, sinó que pot suposar un canvi en la intensitat del treball, etc. No obstant, encara conscients dels molts problemes que planteja, per les mateixes raons que amb la mesura del PIB ho utilitzarem en ocasions.

Productivitat i competitivitat

Encara que estan estretament relacionats no cal confondre ambdós conceptes. La productivitat es refereix a la capacitat de producció per treballador, per persona o per hora, mentre que la competitivitat – que té els mateixos inconvenients per a ser mesurada que la productivitat - es refereix a la possibilitat que un producte pugui ser produït o venut més barat que un altre, o una empresa pugui vendre els seus productes en millors condicions que unes altres. La competitivitat suposa comparança entre dos elements- producte, empresa, de vegades fins i tot es parla de la competitivitat d'un país que és un concepte erroni - mentre que la productivitat és la relació entre el producte que s'obté per treballador o hora treballada, sense comparar-lo amb un altre. Una empresa pot augmentar la seva productivitat – si els treballadors produeixen més que abans - i no augmentar la seva competitivitat – si les empreses amb les quals ha de competir augmenten més que ella la seva productivitat.

Renda familiar bruta disponible

És una altra mesura dels ingressos que disposen les famílies. Suma tots els ingressos rebuts per les famílies per tots els conceptes (salaris, beneficis, rendes i transferències) i li resta els impostos i les cotitzacions socials pagats per aquestes famílies. Si li afegim l'import net rebut o pagat a l'estranger tenim la Renda familiar bruta nacional disponible. Si la dividim per la població tenim la renda familiar bruta nacional disponible per càpita.

Riquesa i renda

Riquesa és el patrimoni propietat d'una persona o un col·lectiu que li permet gaudir d'una renda.
Renda és la riquesa que es genera en un període de temps i que es pot gastar sense que s'alteri la riquesa bàsica que permet generar-la. Per exemple, una persona pot ser propietària d'una empresa o una casa que val 1 milió euros – riquesa - amb la qual cosa pot obtenir a l'any una renda de 100.000 euros. Encara que gasti aquesta renda segueix tenint la casa, riquesa, a l'any següent, el que li permet obtenir de nou una renda.

Sistema productiu

Es refereix a l'organització de la producció en un país. Formada fonamentalment per les empreses. Tradicionalment es dividia aquest sistema productiu en tres grans sectors: el sistema de producció agrària, la indústria i els serveis. Actualment, no obstant això, a causa de les noves tecnologies i les noves formes d'organització de la producció aquesta distinció aquesta quedant obsoleta i serveix de poc. Per això preferim utilitzar l'expressió 'sistema productiu' per a referir-se a qualsevol empresa que produeix béns i serveis en un país sense distinció de sectors, així com a les institucions privades i públiques que la suporten. No obstant, encara en algunes ocasions, només en certes ocasions, deixarem fora les explotacions agràries perquè presenten algunes característiques diferents a la resta de les empreses.

Taxa d'activitat

Relació entre la població activa i la població en edat de treballar (16-65 anys en el cas d'Estat espanyol ara).

Taxa d'atur

Relació entre la població ocupada i la població activa. Es sol mesurar de diverses maneres:
Atur registrat: compta les persones aturades que van a inscriure's en l'oficina d'ocupació. Com que moltes persones aturades, desanimades, no van a inscriure's aquesta mesura infravalora la taxa d'atur.
Segons Enquesta de Població Activa (EPA): prenent la població ocupada que expliquem en l'apartat anterior es compara amb la població activa i el quocient és la taxa d'atur. Encara que també infravalora l'atur real, perquè compta com ocupades a moltes persones que treballen menys de la jornada normal, és més adequat que l'atur registrat.
En equivalent de jornades laborals completes: es calcula el nombre d'hores reals que treballa la gent i es divideix per la jornada normal, la qual cosa ens donaria la població ocupada en jornades completes. Aquesta es compara amb la població activa per a trobar la taxa d'atur. Seria la mesura més adequada, però s'usa molt poc i, sobretot, es publica molt poc perquè la taxa d'atur resultant seria major.

Zona euro

A la UE a l'establir-se la moneda única –l'euro no tots els països que formaven part de la UE van acceptar formar part del mateix. Només 12 països han adoptat l'euro (Grècia s'hi va unir més tard) , i aquests són els quals formen la zona euro. Els altres tres països van quedar fora –Anglaterra, Suècia, i Dinamarca- i ara els nous deu membres de la UE també estan fora de la zona euro.